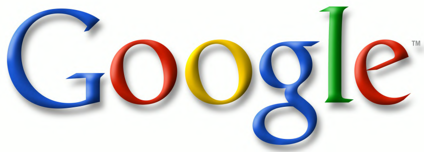
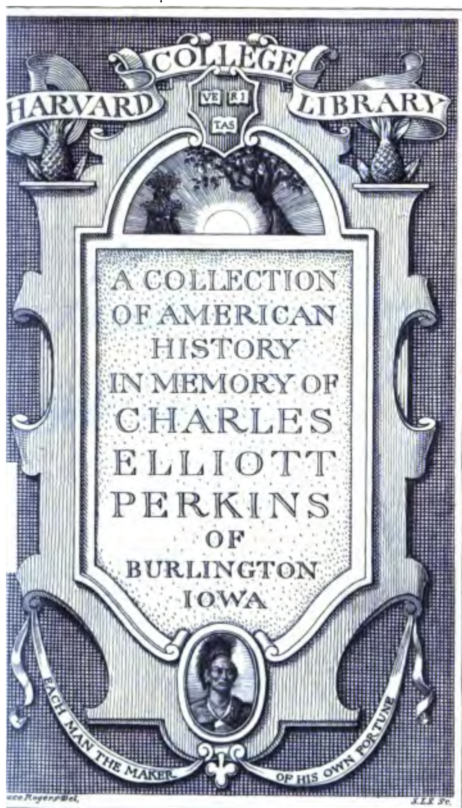

Google

HARVARD COLLEGE LIBRARY
VE RI TAS
A COLLECTION OF AMERICAN HISTORY IN MEMORY OF CHARLES ELLIOTT PERKINS OF BURLINGTON IOWA
EACH MAN THE MAKER OF HIS OWN FORTUNE
uce Rogers Del.
S.L.S. Sc.

O. Pratts Works
in Danish
Swedish

EVANGELIETS SANNA GRUNDSATSER,

framstälda af

ORSON PRATT,

n af de tolf apostlarne i Jesu Kristi kyrka af sista dagars helige.

Andra upplagan.

»Och detta evangelium om riket skall varda predikadt i hela verlden till ett vittnesbörd för allt folk, och då skall änden komma.« Matt. 24 : 14.

»Och jag såg en annan engel flyga midt igenom himmelen, som hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna dem som bo på jorden och för alla slägter och stammar och tungomål och folk, och som sade med hög röst: Frukten Gud och gifven honom ära, ty stunden för hans dom är kommen.« Upp. 14 : 6, 7.

Öfversatt från engelskan.

KÖPENHAMN.

Utgifven och förlagd af C. D. Fjeldsted.

Tryckt hos F. E. Bording.

1884.

FORETAL.

Det är med glädje, att vi nu för våra läsare framlägga den andra svenska upplagan af detta värdefulla arbete. Vi hoppas, att denna upplaga skall mottagas med samma välvilja som den föregående, och att ännu många uppriktiga, sanningsälskande själar skola genom undersökningen af de enkla men dyrbara lärdomar, som detta verk innehåller, komma till kunskap om hvad de böra göra för att undfå evinnerligt lif.

Läsaren skall i efterföljande kapitel få en klar och tydlig beskrifning om evangeliets första bud, bruk och välsignelser, såsom de ursprungligen lärdes, utöfvades och åtnjötos af de helige i Kristi kyrka, samt om de underbara gåfvorna och krafterna, som de troende på den tiden voro

i besittelse utaf; äfvenså gifves en klar framställning om det stora och allmänna frånfallet, och om den kristna kyrkans borttagande från jorden samt om det mörker, som i följd deraf har i sjutton århundraden varit rådande ibland menniskorna; till sist gifves en berättning om, att Guds rike i öfverensstämmelse med profeternas förutsägelse åter blifvit upprättadt på jorden, såsom en förberedelse för Kristi andra och härliga ankomst och det tusenåriga riket.

Vi uppmana våra läsare att omsorgsfullt granska hvarje kapitel samt jemföra dess innehåll med bibeln, och vi önska, att Herrens Ande måtte upplysa deras sinnen, så att de må förstå sanningen och bygga deras tro på den sanna grundvalen, som är lagd af Jesus Kristus.

C. D. Fjeldsted.

INNEHÅLL.

Första kapitlet.

Sann tro.

Tron kommer af vittnesbörd. — Rättfärdiggörel-
en af tron *utan* gerningar. — Rättfärdiggörelsen af
on *med* gerningar. — Tron är en Guds gåfva. —
fvernaturliga tecken åtfölja den sanna tron i alla
dsåldrar. — När tecknen upphöra, så upphöra tron
ch saliggörelsen.

---

1) Det är författarens afsigt att i detta
apitel förklara och tydliggöra den stora grund-
ats, som kallas tro. Den är icke en blott tänkt
bstrakt) grundsats, afsöndrad och afskild från
älen, utan den är en viss författning och ett
sst tillstånd, hvaruti sjelfva sinnet befinner sig.
är sinnet tror eller är öfverbevisadt om en sak,
framställning eller ett antagande, vare sig det
rigtigt eller origtigt, då är själen i besittning
tro. Att hafva tro är sålunda helt enkelt att
ara öfverbevisad. Tro och öfverbevisning äro
ärföre ord, som uttrycka samma begrepp.

2) Tron eller öfverbevisningen kommer ge-
om vittnesbörd, framstäldt för sinnet, och för-
an vittnesbörd kan icke sinnet fatta tro på
igonting. På grund af föregående iakttagelser
ed hänsyn till tunga kroppars fallande, tro vi

att en sten, som icke är understödd, skall falla, och på grund af vår förra erfarenhet med af-seende på ensformigheten af naturens lagar, tro vi äfven, att dag och natt skola fortfara. Af grunder framstälda af sinnet sjelf, som med ens fattar orimligheten af att rummet eller varandet skulle kunna inskränkas, tro vi, att rummet är gränslöst och varandet är oändligt. Vi tro på alla sjelfbevisliga sanningar, på grund af att alla antaganden, som äro stridande emot dessa san-ningar, äro orimliga. På grund af våra egna eller andras undersökningar tro vi på alla ve-tenskapliga sanningar, och på grund af historie-skrifvarnes vittnesbörd tro vi på historiska stor-verk. Tron på hvarje sak, påstående, sanning eller antagande, som vi hafva tillit till, kommer under alla omständigheter genom vittnesbörd, och förutan vittnesbörd kan icke tron existera.

3) Det gifves två slags tro, *falsk* och *sann*. Falsk tro kommer genom förtroende till falskt vittnesbörd, och sann tro kommer genom sannt vittnesbörd.

4) Kains tro på att offra jordens frukter var falsk, kommen från ett origtigt vittnesbörd med hänsyn till offer eller det uppförande, som var nödigt för att erhålla välsignelse. Abels tro på offrandet af den förstfödda af sin hjord var grun-dad på det vittnesbörd, som han hade fått från Guds ord, nemligen att ett sådant offer skulle behaga honom. Egyptiernas tro på trollkarlarnes lärdomar härledde sig från falska vittnesbörd, som enligt deras antagande voro styrkta och stad-fästade genom de talrika underverk, som utfördes af deras onda händer. Israels tro på Mose lär-domar var grundad på sant vittnesbörd, och den var derföre behaglig för Guds åsyn. Tron på

afgudar och på hedniska fabel-läror (mythologi) kommer af ett falskt, af sägnen fortplantadt vittnesbörd. Tron på den sanne Guden är grundad på ett sant vittnesbörd. Tron på falska lärdomar och på tros- och religions-artiklar, som uppfunnits genom mensklig visdom, har uppkommit genom ett af sägnen öfverlemnadt traditionelt vittnesbörd, som man ej kan förlita sig på. Tron på Guds ord, vare sig från äldre eller nyare tider, har alltid kommit af ett vittnesbörd, som är sant och som är i stånd till att gifva själen den största öfverbevisning.

5) Emedan vittnesbördet går före tron, så må den vara svag eller stark i förhållande till svagheten eller styrkan af vittnesbördet. Tron må vara svag, när vittnesbördet är ledsagadt af omständigheter, som äro af en tvifvelaktig beskaffenhet, eller när det angår saker, som i och för sig sjelfva äro osannolika, eller när det motstås af andra vittnesbörd, som synes hafva nästan samma inflytande och styrka; deremot må tron blifva stark, om vittnesbörden äro tydliga och angå tilldragelser och ting, som ej äro osannolika, och om de äro ledsagade af bekräftande omständigheter, och inga motbevis, som hafva någon inflytelse eller vigt, finnes. Trons styrka eller svaghet måste derföre alltid stå i förhållande till styrkan eller svagheten af de intryck, som vittnesbördet verkar på sinnet. Det är ofta tillfället, att omdömesförmågan blifver så svag och omtöknad, att vittnesbördet, huru stort, klart, grundligt, och öfverbevisande det än är, icke verker något märkligt intryck på sinnet. Svaga och förderfvade själar ega derföre icke alltid tro af den styrka, som motsvarar graden och styrkan af vittnesbördet.

6) I våra undersökningar om sanningen eller falskheten af många ämnen äro vi i hög grad utsatte för att blifva bedragna. Genom inflytelsen af spetsfundigt bländverk, folkgunst och traditioner, omgifvande omständigheter eller af många förenade orsaker kan menniskan blifva vacklande i sitt omdöme, partisk i sina undersökningar och afledas från den forskande granskning, som stundom är så nödvändig för att upptäcka sanningen eller villfarelsen i de ämnen, uppgifter och satser, som skola öfvervägas. Till och med våra egna sinnen kunna genom en falsk omdömesförmåga blifva ledda på villospår. Till exempel: Om en person ser ut genom kajutsfönstret på ett skepp och blir varse ett annat skepp, som synes vara i rörelse, så är han i första hast benägen att göra den slutsats, att så är förhållandet, samt att det skepp, som han befinner sig på, står stilla; men i detta tillfälle är han verkligen utsatt för att blifva bedragen, ty förhållandet kan vara alldeles det motsatta till hvad som han så hastigt antog; det vill säga: hans eget skepp kan vara i rörelse, ehuru han icke märker det, och det som han såg på afstånd kan möjligtvis stå stilla, eller också kan hans synvilla hafva uppstått genom den förenade verkningen af båda skeppens rörelse. Alla invånarne på vår glob voro i många århundraden bedragna med afseende på rörelsen af himlakropparne; de trodde, att solen, månen, planeterna, stjernorna och hela himlarymden dagligen rörde sig rundt omkring jorden, till dess att Copernicus bragte dem från villfarelsen genom att bevisa, att denna synvilla helt enkelt härrörde af jordens dagliga svängning omkring sin axel.

7) Ganska många hafva de bedrägerier varit, som under namn af vetenskaper, teorier, hypoteser och lärdomar hafva blifvit hyllade i verlden. Millioner menniskor hafva i alla tider varit under inflytande af falska trossatser, grundade på falska bevis. Bland hela befolkningen, som lefde före syndafloden, funnos blott åtta personer, som hade den sanna tron; alla de öfriga omkommo förmedelst falsk tro. I de städer, som förstördes i Lots dagar, var det endast Lot och hans två döttrar, som hade den sanna tron. Den nyare kristenhet eller det stora Babylons nationer hafva under århundraden varit under inflytande af falska trosmeningar, som snart skola leda dem till fullständig ödeläggelse.

8) En falsk tro med hänsyn till historia, vetenskap och många andra ämnen är icke så skadlig för den enskilde eller för allmänheten som en falsk tro rörande salighetsläran. Att tro, att en uppenbarelse eller ett budskap, som är sänd ifrån Gud, är falskt, skall medföra de fruktansvärdaste följder både för själens närvarande och tillkommande lycksalighet. Och det är lika farligt och förderfligt i sina följder att tro, att menskliga tros- och religionssatser, som äro uttänkta af oinspirerade män, äro af gudomlig upprinnelse.

9) Tron inspirerar i allmänhet hjertat till sådana handlingar, som äro likartade med trons natur. Tron på afgudiska grundsatser leder till afgudiska gerningar; tron på falska lärdomar leder till falska och onda handlingar, och tron på nutidens förderfvade och af menniskor sammanfattade grundsatser, som gå under namn af kristendom, leder till många förderfliga, vederstyggliga och onda gerningar. Tron på ett gudomligt bud-

skap eller på nya uppenbarelser leder till gerningar, som äro öfverensstämmande med dessa uppenbarelsers fordringar.

10) När nu tron — vare sig den är sann eller falsk — är tillräckligt kraftig att leda till handling, frambringar den verkningar, som tillkännagifva dess natur. Pauli tro, att Jesus af Nazareth var en bedragare, ledde honom till att med stor ifver förfölja hans anhängare. Derefter blef han genom sin tro på att Jesus var Guds Son, ledd till att utstå alla förföljelser och lidanden för hans skull. Några blefvo genom sin tro verkligen ledda till att antaga, att de gjorde Gud en tjenst med att dräpa apostlarne, under det att andra på grund af sin tro voro villiga att dö för sitt vittnesbörd om Jesus. Apostlarnes mördare och apostlarna sjelfva visade hvar för sig sin tro och sina gerningar, och båda parterna voro uppri̇gtiga; de förstnämde hade falsk tro och onda gerningar, och de sistnämde hade sann tro och goda gerningar.

11) Tron ensam kan icke frälsa menniskan, icke heller kan tro och gerningar frälsa henne, så vida de icke äro af det rätta slaget. Falsk tro och onda gerningar äro i sanning sjelfva orsaken till fördömelse för största delen af menniskoslägtet. Sann tro och goda gerningar äro väsentliga till salighet, och utan båda dessa delar blef och kan aldrig någon blifva frälst.

12) Med mindre än att saliggörelsens sanna grundsatser blifva uppenbarade och stadfästade genom tillräckliga vittnesbörd, kan det ej finnas någon sann tro och goda gerningar, hvarigenom menniskorna kunde erhålla salighet; ty i saliggörelsens system följa gerningarna på tron, och tron följer vittnesbördet, och vittnesbördet ledsager den

uppenbarade sanningen. T. ex.: Gud uppenbarade de stora och upphöjda sanningar, som finnes i Mormons bok. Derefter sände han tillräckliga vittnesbörd till att öfverbevisa menniskoslägtet om dessa sanningars gudomliga trovärdighet. För det tredje bringar detta vittnesbörd tro i deras sinne, som ärligt och uppriktigt undersöka det. För det fjerde leder denna tro de rättskaffne till att göra de gerningar, som nämde bok fordrar af dem. Och till sist skall genom Jesu Kristi försoning denna tro och dessa gerningar förenade säkert frälsa dem i Guds rike.

13) Det vittnesbörd, som Gud gifver till att stadfästa gudomligheten af hans uppenbarelser, är alltid tillräckligt att bringa tro till en hvar lefvandes hjerta, som undersöker det på ett rätt sätt. Derför är en hvar i hela verlden, som har uppnått mogen ålder, och som kan erhålla vittnesbördet till undersökning, fördömd, om han icke tror det. Det finnes några, som säga, att om vittnesbördet vore tillräckligt, så skulle de nödgas att tro; men detta är ej sant. Vittnesbördet kan vara tillräckligt, och dock kunna de vägra att undersöka det; eller också kunna de undersöka det med ett fördomsfullt hjerta och vara likgiltiga i sina undersökningar, eller undvika att granska det på det sätt, som Gud har befalt, äfven kunna de undersöka det med det beslut att icke anamma det, äfven om det skulle vara sanning, eller också kunna de vara partiska i att öfverväga vittnesbördet från båda sidor och göra det med en längtansfull önskan om att finna det falskt. Allt detta och många andra hinder, som kunde nämnas, förhindra dem från att tro det, som ett ärligt, uppriktigt, fördomsfritt och bedjande sinne ville tro. Derför är det ej af brist

på vittnesbörd, som de icke tro; orsaken ligger i deras eget onda hjerta och i mörkret, som de bragt med sig i sina undersökningar. När Gud uppenbarar en sanning, så är den alltid ledsagad af tillräckliga vittnesbörd; derföre hafva alla på grund af deras fria vilja privilegium till att tro eller icke tro det, allt efter som de behaga; och om de tro det, kunna de åtlyda eller förkasta det, efter som de behaga, och menniskans fördömelse ligger derföre deruti, att hon föredrager vantro för tro och olydnad för lydnad.

14) Då apostlarne fingo befallning att gå ut i hela verlden och predika evangelium för allt skapadt, blef det sagdt till dem, att den som trodde evangelium och blef döpt, skulle blifva salig, men den som icke trodde, skulle blifva fördömd. Att tro evangelium, sålunda som apostlarne predikade det, var icke tillräckligt, men Jesus tillfogade vilkoret dop, visande klarligen, att deras tro skulle bevisas med gerningarna, eljest kunde den ej gagna dem något. Jesus förstod ganska väl, att gerningarna, som äro nödvändiga till salighet, ej kunde utföras utan tron, som alltid föregår dem; och emedan det stod i deras magt att erhålla denna tro, beslutade han att fördöma en hvar skapning i hela verlden, som ej ville tro det budskap, som de predikade.

15) Det gifves några, som antaga, att tron allena utan åtföljande gerningar är tillräcklig till rättfärdiggörelse, heliggörelse och saliggörelse, men hvad skulle det gagna en hungrig man ute på marken att tro, att inne i huset var ett bord dukadt med öfverflöd på mat för honom att spisa, om han icke gjorde någon ansträngning för att gå in i huset och njuta af dessa välsignelser? Hvad fördel skulle det vara för en rik man, att

tro på Jesu ord om att föda de hungrige och kläda de nakne, om han ej gjorde de gerningar, som motsvara denna tro? Hvad välsignelse erhålla vi af att tro alla de ord, som Jesus förkunnade, om vi icke göra derefter? Det är ej den som endast tror på Kristi ord, som blifver rättfärdiggjord, men det är den som visar sin tro med att åtlyda dem. Då Jesus talar om troende, hänsyftar han i allmänhet på sådana, hvilkas tro har blifvit tillräckligt stark till att förmå dem till lydnad. Det är till detta slags troende han hänvisar, då han säger: "Sannerliga, sannerliga säger jag eder, den som hörer mina ord och tror på den mig sändt hafver, han hafver evinnerligt lif och skall ej blifva fördömd, utan är gången från döden till lifvet." "Ty så älskade Gud verlden, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få evinnerligt lif." Den som tror på honom, blir ej fördömd.

16) Jesus syftar här på sådana troende, som fullständigt bevisa sin tro med lydnad. Sådana och endast sådana, skulle befrias från fördömelse och skulle gå från döden till lifvet; de skulle blifva Guds barn genom att hafva en tro, som ledde till att åtlyda. Alla andra troende äro utan rättfärdiggörelse, utan hopp och utan evigt lif och skola blifva fördömda likasom de otrogna, emedan de påstå, att de tro Guds Sons ord utan att vilja åtlyda det.

17) Jesus säger: "Hvilken som älskar mig, han håller mitt ord, och min fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och blifva boende nära honom. Hvilken som icke älskar mig, han håller icke mitt ord." Således som

menniskans kärlek lägges i dagen genom hennes gerningar, således är hennes tro.

18) Johannes säger: "Hvilken som tror, att Jesus är Kristus, är född af Gud." Det är klart af hela episteln, hvaruti dessa ord finnas, att ingen annan skulle anses såsom verkligen troende, att Jesus var Kristus, med undantag af dem, som visade det genom att hålla hans bud, ty han säger vidare: "Och derpå veta vi, att vi känna honom, om vi hålla hans bud. Hvem som säger: jag känner honom, och ej håller hans bud, han är en ljugare, och sanningen är icke i honom. Men den som håller hans ord, i honom är sannerligen Guds kärlek fullkommen, och derpå känna vi, att vi äro i honom." Och åter säger han: Den som gör rättfärdigheten, är född af Gud. Den som icke gör rättfärdigheten, är icke af Gud. Den som håller Guds bud, han blifver i Gud och Gud i honom. Den som älskar, är född af Gud och känner Gud. Den som icke älskar, känner icke Gud, ty Gud är kärleken. Den som blifver i kärleken, blifver i Gud och Gud i honom. Deraf fullkomnas vår kärlek, att vi kunna hafva frimodighet på domens dag, ty såsom han är, sålunda äro ock vi i denna verlden. Räddhåga finnes icke i kärleken, men den fullkomliga kärleken utdrifver räddhågan, ty räddhågan medförer pina; men den som räddes, är icke fullkommen i kärleken. Vi älska honom, emedan han först har älskat oss. Ty detta är kärleken till Gud, att vi hålla hans bud."

19) Af alla dessa skriftställen är det lätt att förstå, att saliggörelse beror af vår kärlek till Gud, och att älska Gud är att hålla hans bud, och att hålla hans bud är det enda säkra bevis ·tt vi verkligen tro, att Jesus är Kristus.

Ingen må derföre smickra eller bedraga sig sjelf med den idé, att han af hjertat tror, att Jesus är Kristus, eller att han är född af Gud, eller att han är utgången från döden till lifvet, och att han älskar Gud, om han icke är viss på, att han har hållit hans bud och ord. Millioner menniskor bedraga sig sjelfva med en falsk tro och ett falskt hopp, i det de lefva i den föreställningen, att de äro födda af Gud, oaktadt de ej en gång hafva uppfylt de första buden. Alla sådana skola få erfara, att de äro bittert besvikna.

20) Den första verkningen af en sann tro är en uppригtig, sann och fullständig omvändelse från alla synder; den andra verkningen är begrafvelsens dop i vatten till syndernas förlåtelse; den tredje är mottagandet af ordinansen, handspåläggelse för den Helige Ande. Dessa äro evangeliets första bud. Ingen har en frälsande tro, utan att han uppfyller dessa tre fordringar. Ingen kan vara en troende i Kristo, enligt detta ords skriftmessiga betydelse, utan att han på det noggrannaste efterkommer dessa bud; utan att uppfylla dem, är det förgäfves för honom att bedja om syndernas förlåtelse eller om Andens dop, och om han smickrar sig sjelf med, att han älskar Gud, och att han kan få evigt lif utan att åtlyda dessa första bud, så är han sorgligt bedragen. Dessa äro i sanning de första grundsatserna och de enda, hvarigenom män och qvinnor kunna blifva födda i Kristi rike och blifva Guds söner och döttrar. Efter att hafva iakttagit dessa, är det andra bud för dem att åtlyda, men om de icke först åtlyda dessa första bud, så skola de finna sin sträfvan oantaglig för Guds åsyn. Till exempel: Gud befaller sina söner och döttrar att helga sabbatsdagen, men ingen kan

helga hvilodagen förr än han har efterkommit evangeliets tre första bud; derefter kan han helighålla sabbaten i öfverensstämmelse med Guds sinne, men icke förr. Det gifves många bud, som icke kunna hållas af någon annan än af dem, som äro födda af Gud. Och om en person skulle inlåta sig på att hålla dessa, innan han iakttagit de tre första buden, så skulle detta blifva det samma som om ett barn företoge sig att läsa, innan det hade lärt alfabetet.

21) Den tro, som skaffar syndsförlåtelse och rättfärdiggörelse för syndaren, är alltså förenad med omvändelse och dop. Tron ensam kan icke rättfärdiggöra; tro och omvändelse allena kunna icke rättfärdiggöra; icke heller kunna tro och dop allena rättfärdiggöra någon; men tro, omvändelse och dop skola rättfärdiggöra syndaren och bringa syndernas förlåtelse genom Kristi blod. Hvad menar Paulus då han säger: "Medan vi rättfärdige vordne äro af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus"? Han menar, att tron är utgångspunkten samt grundvalen och orsaken till vår omvändelse och vårt dop, som bringar rättfärdiggörelse och förlåtelse, och efter som tron är orsaken, som leder till dessa handlingar, så är det ej origtigt att säga, att rättfärdiggörelsen kommer af tron. Hvad menar då det skriftställe, som säger: "Ty om du bekänner med din mun, att Jesus är Kristus, och tror i ditt hjerta, att Gud har uppväckt honom ifrån de döda, så varder du salig. Ty med hjertats tro varder man rättfärdig, och med munnens bekännelse varder man salig"? Det menar, att endast verklig hjertats tro leder till lydnad; ty den menniska, som ej lyder, har endast en grad af tro, men icke den lefvande tro i hjertat, som alltid leder till omvändelse,

bekännelse, dop, händers påläggning, o. s. v. Alla medgifva, att en sann hjertats tro skall leda till omvändelse samt innefattar omvändelse. Hvarföre icke äfven medgifva, att den innefattar alla andra evangeliets bud? Derföre att hjertats tro på Kristi uppståndelse är den bevekande orsaken till lydnad, som bringar saliggörelse, så kan det med foga sägas, att saliggörelsen är en följd af tron.

22) Det har varit mycken ordstrid ibland menniskorna angående rättfärdiggörelsen. Några hafva antagit, att vi äro rättfärdiggjorde med Kristi blod allenast genom tron, utan att utföra någon af lagens eller evangeliets gerningar. Andra antaga, att vi äro rättfärdiggjorda med Kristi blod genom att foga omvändelse till vår tro, utan att utföra några gerningar. Andra påstå, att alla menniskor skola blifva rättfärdiggjorda och frälste med Kristi blod utan både tro och gerningar. Alla dessa erkänna, att Kristi försoning är nödvändig till rättfärdiggörelse. Tvisten synes endast att angå vilkoren, som fordras, och sättet hvarpå den med försoningen köpta rättfärdiggörelsen mottages. De, som antaga, att endast tro utan gerningar är det enda vilkor, som fordras, åberopa sig vanligtvis på följande skriftställen till stöd för sina påståenden: "År Abraham rättfärdig vorden af gerningarne, så hafver han det, han må berömma sig af, men icke för Gud. Men hvad säger skriften? Abraham trodde Gud, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet. Men honom, som håller sig vid gerningarne, varder lönen icke räknad af nåd utan af pligt; men honom, som icke håller sig vid gerningarna utan tror på honom, som den ogudaktige gör rättfärdig, hans tro varder honom räknad

till rättfärdighet. Såsom ock David säger, att saligheten är den menniskas, hvilken Gud tillräknar rättfärdigheten utan gerningar.“ Rom. 4: 2—6. De, som tro, att gerningarne äro nödvändiga för rättfärdiggörelse, anföra följande: “Hvad hjelper det, mina bröder, om någon säger sig hafva tron och hafver dock icke gerningarna? Kan ock tron göra honom salig? Om en broder eller syster vore naken och dem fattades daglig föda, och någon af eder sade till dem: gån i frid, värmen eder och mätten eder, och I gifver dem likväl icke, hvad lekamen behöfver; hvad hjelpte dem det? Så ock tron, då hon icke hafver gerningarna, är hon död i sig sjelf. Nu måtte någon säga: du hafver tron och jag hafver gerningarna; visa mig din tro med dina gerningar, så vill jag ock visa dig min tro med mina gerningar. Du tror, att en Gud är; det gör du rätt uti; djeflarne tro det ock och bäfva. Vill du, fåfängliga menniska veta, att tron utan gerningar är död? Vardt icke Abraham, vår fader, af gerningarna rättfärdigad, då han offrade sin son Isak på altaret? Ser du, att tron hafver medverkat i hans gerningar och att tron är fullkommen vorden af gerningarna. Och skriften är fullkomnad, som säger: Abraham trodde Gud, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet; och han vardt kallad Guds vän. Sen I nu, att af gerningarna rättfärdigas menniskan och icke af tron allena. Sammalunda ock den skökan Rahab, vardt hon icke af gerningarna rättfärdigad, då hon undfick sändebuden och släppte dem en annan väg ut? Derföre, såsom kroppen utan ande är död, så är tron utan gerningar död.“ Jak. 2: 14—26. I anförda skriftställen synes Paulus och Jakob att motsäga hvarandra, och detta har gifvit orsak

till meningsskiljaktigheter i våra dagar, men dessa skenbara motsägelser kunna lätt bringas till öfverensstämmelse, om vi taga i betraktande de två åtskiljda ämnen, hvarom de skrefvo. Paulus skref till ett folk, som var böjdt till att tro på omskärelsen och andra af den gamla lagens gerningar, som voro afskaffade af Kristus. Och han visar klarligen, att omskärelsen och många af de i gamla tider gifna lagarne icke voro bestämda för att borttaga begångna synder, ej heller för att rättfärdiggöra dem, till hvilka de blefvo gifna, men de voro gifna för åtskilliga andra ändamål; äfven visar han, att de, som efterkommo dessa gerningar, icke gjorde något mera, än hvad de voro skyldige till att göra, och att lönen, som är fogad till dessa gerningar, icke tillräknades af nåd utan af skyldighet; eller med andra ord: nådens lön är en tillgift för begångna synder, men skyldighetens lön är icke en befrielse ifrån straffet af begångna synder, utan en befrielse från den synd och fördömelse, som skulle uppkomma, om vi vägrade att uppfylla vår skyldighet. Till exempel: Gud befalde icke Abraham att omskära sig sjelf och allt mankön i sitt hus för att derigenom rättfärdiggöra sig och sitt hus för begångna synder, men han befalde honom att göra det för ett annat ändamål. Då detta bud blef gifvet, bringades Abraham under förpligtelse att åtlyda det; Herren fordrade detta af honom, och om han uppfylde det, fick han ej det straff, som skulle hafva uppkommit genom olydnad till detta särskilda bud. Han hade nu belöningen af ett rent samvete, så vida uppfyllandet af detta särskilda bud angick; men härvid lägges ej någon nådelön i dagen eller någon tillgifvelse för synder, som förut voro begångna. Då nu lydnad

till dessa särskilda lagar ej bragte syndaförlåtelse, kunde Paulus med rätta säga, att Abraham m. fl. icke blefvo rättfärdiggjorde genom gerningarna, det vill säga med sådana lagens gerningar som omskärelse m. fl., hvilka voro gifna för ett helt annat afseende än till rättfärdiggörelse. Det var nödvändigt, att Abraham skulle göra dessa gerningar, och fastän de ej voro bestämda för att bringa syndaförlåtelse och rättfärdiggörelse, så förebyggde dock lydnaden till dem den synd, som skulle hafva uppstått genom försummelse, äfvenså bragte lydnaden de välsignelser, som enligt löfte tillfogades dessa lagar. Men då dessa lagar och omskärelsen voro afskaffade i Kristo, så kunde Paulus säga: "Men honom, som icke håller sig vid gerningarna, utan tror på honom, som den ogudaktige gör rättfärdig, hans tro varder honom räknad till rättfärdighet." Om de lagar och bruk, som gåfvos till Abraham att efterkomma, icke voro bestämda till att rättfärdiggöra honom från hans förra synder, så kunde de mycket mindre rättfärdiggöra dem, som lefde efter Kristi tid, sedan de af honom voro afskaffade. Dessa gerningar, som Abraham blef befald att utföra, ansåg man icke att någon var skyldig att utföra efter Kristi tid; det skulle deremot då hafva varit syndigt att utföra dem, sedan de blifvit afskaffade. "Den persons tro, som icke har gerningarna, d. v. s. som icke utför den afskaffade lagens gerningar, räknas derföre till rättfärdighet."

23) Men då Abraham blef rättfärdiggjord af tron, kan det ej vara orätt att fråga, om det fans några andra gerningar förenade med hans tro, som voro af en rättfärdiggörande natur. Paulus säger: "Men skriften hafver sett förut, att Gud gör hedningarne rättfärdiga genom tron,

derföre förkunnade hon för Abraham: I dig skola alla hedningar välsignade varda.“ Gal. 3: 8. Häraf lära vi att det evangelium, som skulle rättfärdiggöra hedningarna genom tron och välsigna alla folkslag, verkligen blef predikadt för Abraham; och i detta evangelium gifves det vissa gerningar, som äro förbundna med den saliggörande tron, och igenom dessa evangeliets gerningar visade han sin tro och erhöll rättfärdiggörelse och icke genom lagens gerningar, sådana som omskärelsen o. s. v. Paulus säger: “Abraham vardt tron räknad till rättfärdighet. Huru blef hon honom då tillräknad? När han var i omskärelsen eller när han var i förhuden? Icke i omskärelsen utan i förhuden. Men han tog omskärelsens tecken för ett insegel till trons rättfärdighet, hvilken han hade i förhuden, att han skulle vara alla deras fader, som i förhuden trodde, att sådant ock skulle räknas dem till rättfärdighet; desslikes ock omskärelsens fader, icke dem allenast, som äro af omskärelsen, utan ock dem, som vandra i trons fotspår, som var i vår fader Abrahams förhud.“ Rom. 4: 9—12. Häraf se vi, att Abraham blef rättfärdiggjord före omskärelsen; följaktligen måste rättfärdiggörelsens evangelium hafva blifvit predikadt för honom förr än den lagen blef gifven. Att gerningarna voro förenade med det evangelium, som predikades för Abraham, är klart från det faktum, att alla de hedniska folkslag, som lefde under apostlarnes dagar, kunde rättfärdiggöras och blifva hans barn genom att vandra, som Paulus säger, “i vår fader Abrahams tros fotspår“. Det var vissa steg, som stodo i förbindelse med evangeliet och tron, och Abraham vandrade i dessa; ty han kunde ej på annat sätt blifva rättfärdiggjord. Hvilka gerningar som dessa

rättfärdiggörelsens steg än inbefattade, så voro de alldeles de samma, som fordrades af hedningarna efter Kristi tid. Dessa evangeliets steg voro, efter Kristi tid, såsom vi redan hafva anmärkt, omvändelse och dop, som bringar syndaförlåtelse och rättfärdiggörelse, hvilket är en följd af tron, eller med andra ord de trons fotspår, som Abraham vandrade uti. Derföre äro dessa, som icke hafva gerningarna — det vill säga: omskärelsen och andra lagens gerningar, som äro afskaffade, men som utföra evangeliets gerningar — de, hvilkas tro räknas dem till rättfärdighet. På samma sätt blef Abraham rättfärdiggjord genom att vandra i evangeliets fotspår. Denna åskådning af det afhandlade bringar Pauli och Jakobs lärdomar i fullkomlig öfverensstämmelse och visar tydligt, att båda hafva rätt, när deras framställningar användas på de två skiljda ämnen, hvarom de skrefvo.

24) Tron är en Guds gåfva. På hvad sätt gifver Gud tron? Meddelar han hjertat denna gåfva genom en omedelbar verkning af den Helige Ande oberoende af några andra medel? Skänker han den obetingadt af hjertats beredelse och till dem som icke åstunda den? Gifver han den oberoende af menniskans fria vilja? Att säga, att menniskan erhåller denna gåfva utan att bereda sig eller utan utöfning af den fria viljan är att fritaga henne för allt ansvar med hänsyn till hennes tro. Om så vore skulle menniskorna icke kunna klandras eller fördömas för vantro. Om den fria viljan ej har något att göra med erhållandet af tron, så blefve det ju en stor orättvisa att bestraffa vantro, och i så fall hvilar det ej något större ansvar på menniskan än på det oskäliga djuret. Hvad skulle

man tänka om den mans rättskänsla, som skulle straffa sin häst för det att den ej lagt selen på sig? Om djuret hade talförmåga, skulle det då ej säga, att det var ett ansvarsfritt väsen, emedan det ej hade förmågan att lägga selen på sig, men att denna förmåga tillhörde ett högre och större väsen, samt att det var grymt, orättfärdigt och tyranniskt af detta högre väsen att bestraffa djuret för det att det icke utförde en handling, som ej stod i dess magt att utföra, men som endast kunde utföras af menniskorna. Om tro är en Guds gåfva, som menniskorna icke kan tillegna sig genom egen medverkan, så stå de i samma förhållande till Gud med afseende på att erhålla tron, som hästen till menniskan med afseende på att lägga selen på sig, och om det vore orätt och grymt af menniskan att straffa sin häst för dennes oförmåga, så vore det lika orätt och grymt af Gud att straffa menniskan för det hon ej hade tron, om hon skulle anses för ett väsen, som var urståndsatt till att förvärfva sig denna gåfva.

25) Det finnes intet tvifvel om, att tron är en Guds gåfva; men att Gud skänker denna gåfva utan att den eftertraktas och utan någon förberedelse och handling på menniskans sida, är icke allenast stridande mot skriften och förnuftet, men det är äfven ytterst orimligt, då vi taga i betraktande, att menniskan skall straffas för sin vantro. Men någon torde måhända fråga: Har ej Gud rätt att göra med menniskan som han behagar? Har han ej magt att tillbakahålla tron och straffa hvilka han behagar, antingen de förtjena det eller icke? Vi svara, att hvad kraft Gud än har, så är det likväl säkert, att han ej utöfvar den tvärtemot rättfärdighetens och barm-

[illegible] ni varo
[illegible] e indu-
[illegible] ser rätt,
[illegible] com-
[illegible] och
[illegible] de
[illegible] Abra-
[illegible] sig
[illegible] men
[illegible] Fade,
[illegible] de.
Pa
[illegible] genom
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] stor
[illegible] samtal-
[illegible] strom

[illegible] sitt
[illegible] ienna
[illegible] en He-
[illegible] meiet?
[illegible] erodisme
[illegible] silver han
[illegible] Att
[illegible]

man tänka om den mans rättskänsla, som skulle straffa sin häst för det att den ej lagt selen på sig? Om djuret hade talförmåga, skulle det då ej säga, att det var ett ansvarsfritt väsen, emedan det ej hade förmågan att lägga selen på sig, men att denna förmåga tillhörde ett högre och större väsen, samt att det var grymt, orättfärdigt och tyranniskt af detta högre väsen att bestraffa djuret för det att det icke utförde en handling, som ej stod i dess magt att utföra, men som endast kunde utföras af menniskorna. Om tro är en Guds gåfva, som menniskorna icke kan tillegna sig genom egen medverkan, så stå de i samma förhållande till Gud med afseende på att erhålla tron, som hästen till menniskan med afseende på att lägga selen på sig, och om det vore orätt och grymt af menniskan att straffa sin häst för dennes oförmåga, så vore det lika orätt och grymt af Gud att straffa menniskan för det hon ej hade tron, om hon skulle anses för ett väsen, som var urståndsatt till att förvärfva sig denna gåfva.

25) Det finnes intet tvifvel om, att tron är en Guds gåfva; m[illegible] att G[illegible]er denna gåfva utan att [illegible] n någon förberedelse [illegible] sida, är [illegible]llenast [illegible] förnuftet, [illegible]

rättfärdiggörelsens steg än inbefattade,. så voro de alldeles de samma, som fordrades af hedningarna efter Kristi tid. Dessa evangeliets steg voro, efter Kristi tid, såsom vi redan hafva anmärkt, omvändelse och dop, som bringar syndaförlåtelse och rättfärdiggörelse, hvilket är en följd af tron, eller med andra ord de trons fotspår, som Abraham vandrade uti. Derföre äro dessa, som icke hafva gerningarna — det vill säga: omskärelsen och andra lagens gerningar, som äro afskaffade, men som utföra evangeliets gerningar — de, hvilkas tro räknas dem till rättfärdighet. På samma sätt blef Abraham rättfärdiggjord genom att vandra i evangeliets fotspår. Denna åskådning af det afhandlade bringar Pauli och Jakobs lärdomar i fullkomlig öfverensstämmelse och visar tydligt, att båda hafva rätt, när deras framställningar användas på de två skiljda ämnen, hvarom de skrefvo.

24) Tron är en Guds gåfva. På hvad sätt gifver Gud tron? Meddelar han hjertat denna gåfva genom en omedelbar verkning af den Helige Ande oberoende af några andra medel? Skänker han den obetingadt af hjertats beredelse och till dem som icke åstunda den? Gifver han den oberoende af menniskans fria vilja? Att säga, att menniskan erhåller denna gåfva utan att bereda sig eller utan utöfning af den fria viljan är att fritaga henne för allt ansvar med hänsyn till hennes tro. Om så vore skulle menniskorna icke kunna klandras eller fördömas för vantro. Om den fria viljan ej har något att göra med erhållandet af tron, så blefve det ju en stor orättvisa att bestraffa vantro, och i så fall hvilar det ej något större ansvar på menniskan än på det oskäliga djuret. Hvad skulle

man tänka om den mans rättskänsla, som skulle straffa sin häst för det att den ej lagt selen på sig? Om djuret hade talförmåga, skulle det då ej säga, att det var ett ansvarsfritt väsen, emedan det ej hade förmågan att lägga selen på sig, men att denna förmåga tillhörde ett högre och större väsen, samt att det var grymt, orättfärdigt och tyranniskt af detta högre väsen att bestraffa djuret för det att det icke utförde en handling, som ej stod i dess magt att utföra, men som endast kunde utföras af menniskorna. Om tro är en Guds gåfva, som menniskorna icke kan tillegna sig genom egen medverkan, så stå de i samma förhållande till Gud med afseende på att erhålla tron, som hästen till menniskan med afseende på att lägga selen på sig, och om det vore orätt och grymt af menniskan att straffa sin häst för dennes oförmåga, så vore det lika orätt och grymt af Gud att straffa menniskan för det hon ej hade tron, om hon skulle anses för ett väsen, som var urståndsatt till att förvärfva sig denna gåfva.

25) Det finnes intet tvifvel om, att tron är en Guds gåfva; men att Gud skänker denna gåfva utan att den eftertraktas och utan någon förberedelse och handling på menniskans sida, är icke allenast stridande mot skriften och förnuftet, men det är äfven ytterst orimligt, då vi taga i betraktande, att menniskan skall straffas för sin vantro. Men någon torde måhända fråga: Har ej Gud rätt att göra med menniskan som han behagar? Har han ej magt att tillbakahålla tron och straffa hvilka han behagar, antingen de förtjena det eller icke? Vi svara, att hvad kraft Gud än har, så är det likväl säkert, att han ej utöfvar den tvärtemot rättfärdighetens och barm-

hertighetens lagar eller tvärtemot den uppenbarade beskrifning, som han har gifvit om sig sjelf. Om det vore möjligt för honom att förändras och afvika från sitt ord, så skulle han upphöra att vara Gud. Om han straffade den oskyldige och lät den skyldige gå fri, så vore han icke ett väsen, som man kunde älska och hängifva sig till, men ett väsen, som man skulle frukta men icke älska. Derför kunna vi vara fullt förvissade om, att han aldrig straffar en menniska för vantro, om hon ej hade förmåga att komma i besittelse af tro genom utöfvandet af sin fria vilja.

26) Men om tron icke kan erhållas, utan att den eftertraktas på ett rätt sätt, huru kunna då Pauli ord till efesierna öfverensstämma dermed? "Af nåden ären I frälste genom tron; och det icke af eder; Guds gåfva är det; icke af gerningar, på det ingen skall berömma sig. Ty vi äro hans verk, skapade i Kristo Jesu till goda gerningar, till hvilka Gud oss tillförene berett hafver, att vi uti dem vandra skola." Efes. 2. Vi skola förstå dermed, att nåden och tron, hvarmed menniskan är frälst, äro Guds gåfvor, köpta åt menniskan, icke med hennes gerningar utan med Kristi blod. Vore dessa gåfvor icke köpta åt menniskan, så skulle alla hennes sträfvanden vara fruktlösa och onyttiga. Menniskan kunde då hafva försökt på hvad sätt som helst, och hon skulle likväl icke hafva varit i stånd till att försona för ens en enda synd; det fordrades, att ett syndfritt och rent väsen skulle utgifvas såsom offer för att köpa gåfvorna tro, omvändelse och salighet för den fallna menniskan. Derföre hafva nåd, tro, omvändelse och salighet icke sin upprinnelse från menniskor eller af menskliga gerningar; det var ej menniskan, som uttänkte, antog eller fram-

bragte dessa gåfvor, men det var ett högre väsen i de himmelska boningar, som föranstaltade dessa gåfvor och uppenbarade för menniskan vilkoren hvarpå hon kunde blifva delaktig af dem. Derföre har menniskan ingenting att berömma sig utaf, ty hon kan endast erhålla salighet genom en frälsningsplan, som hennes gerningar icke frambragte — genom en himmelsk, men ej en jordisk frälsningsplan.

27) Med fog kunde aposteln förklara för efesierna, att dessa gåfvor icke voro af dem sjelfva, icke heller af deras gerningar, efter som Gud, våra andars Fader, från hvilken hvarje god och fullkomlig gåfva kommer, var den stora upphofsmannen till dem. Men skänkas då dessa gåfvor till det fallna menniskoslägtet utan några gerningar från deras sida? Nej; dessa gåfvor äro köpta åt menniskan och tillbjudes henne; men förr än hon kan anamma och njuta dem, bör hon sjelf anstränga sig för att mottaga dem. Menniskans fördömelse ligger derföre deruti, att, då hon var i ett hjelplöst och fallet tillstånd och icke ens kunde med egna gerningar och uppfinningar försona för den minsta af sina synder, då utgaf Fadrens Enfödde sitt eget lif för att förvärfva henne trons och salighetens nådegåfvor, och dock vill hon icke mottaga dem.

28) Tron är derför en Guds gåfva, men menniskan kan icke få denna utvalda himmelska skatt utom på det af Gud föreskrifna sättet. Ibland de medel, hvarigenom menniskorna enligt Guds bestämmelse kunna erhålla denna gåfva, kan nämnas ordets predikan af män, som äro kallade och inspirerade af den Heliga Andes gåfva och kraft; ty aposteln säger: "Huru skola de åkalla den de icke hafva trott på, och huru skola de tro honom,

helga hvilodagen förr än han har efterkommit evangeliets tre första bud; derefter kan han helighålla sabbaten i öfverensstämmelse med Guds sinne, men icke förr. Det gifves många bud, som icke kunna hållas af någon annan än af dem, som äro födda af Gud. Och om en person skulle inlåta sig på att hålla dessa, innan han iakttagit de tre första buden, så skulle detta blifva det samma som om ett barn företoge sig att läsa, innan det hade lärt alfabetet.

21) Den tro, som skaffar syndsförlåtelse och rättfärdiggörelse för syndaren, är alltså förenad med omvändelse och dop. Tron ensam kan icke rättfärdiggöra; tro och omvändelse allena kunna icke rättfärdiggöra; icke heller kunna tro och dop allena rättfärdiggöra någon; men tro, omvändelse och dop skola rättfärdiggöra syndaren och bringa syndernas förlåtelse genom Kristi blod. Hvad menar Paulus då han säger: "Medan vi rättfärdige vordne äro af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus"? Han menar, att tron är utgångspunkten samt grundvalen och orsaken till vår omvändelse och vårt dop, som bringar rättfärdiggörelse och förlåtelse, och efter som tron är orsaken, som leder till dessa handlingar, så är det ej origtigt att säga, att rättfärdiggörelsen kommer af tron. Hvad menar då det skriftställe, som säger: "Ty om du bekänner med din mun, att Jesus är Kristus, och tror i ditt hjerta, att Gud har uppväckt honom ifrån de döda, så varder du salig. Ty med hjertats tro varder man rättfärdig, och med munnens bekännelse varder man salig"? Det menar, att endast verklig hjertats tro leder till lydnad; ty den menniska, som ej lyder, har endast en grad af tro, men icke den lefvande tro i hjertat, som alltid leder till omvändelse,

bekännelse, dop, händers påläggning, o. s. v. Alla medgifva, att en sann hjertats tro skall leda till omvändelse samt innefattar omvändelse. Hvarföre icke äfven medgifva, att den innefattar alla andra evangeliets bud? Derföre att hjertats tro på Kristi uppståndelse är den bevekande orsaken till lydnad, som bringar saliggörelse, så kan det med foga sägas, att saliggörelsen är en följd af tron.

22) Det har varit mycken ordstrid ibland menniskorna angående rättfärdiggörelsen. Några hafva antagit, att vi äro rättfärdiggjorde med Kristi blod allenast genom tron, utan att utföra någon af lagens eller evangeliets gerningar. Andra antaga, att vi äro rättfärdiggjorda med Kristi blod genom att foga omvändelse till vår tro, utan att utföra några gerningar. Andra påstå, att alla menniskor skola blifva rättfärdiggjorda och frälste med Kristi blod utan både tro och gerningar. Alla dessa erkänna, att Kristi försoning är nödvändig till rättfärdiggörelse. Tvisten synes endast att angå vilkoren, som fordras, och sättet hvarpå den med försoningen köpta rättfärdiggörelsen mottages. De, som antaga, att endast tro utan gerningar är det enda vilkor, som fordras, åberopa sig vanligtvis på följande skriftställen till stöd för sina påståenden: "Är Abraham rättfärdig vorden af gerningarne, så hafver han det, han må berömma sig af, men icke för Gud. Men hvad säger skriften? Abraham trodde Gud, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet. Men honom, som håller sig vid gerningarne, varder lönen icke räknad af nåd utan af pligt; men honom, som icke håller sig vid gerningarna utan tror på honom, som den ogudaktige gör rättfärdig, hans tro varder honom räknad

lagar. Huru många millioner finnas det icke i kristenheten, som bekänna sig för att vara kristna och som säga, att de äro i ljuset och äro födde af Gud, och dock hafva de aldrig åtlydt ljusets första grundsatser; de hafva aldrig omvändt sig på ett rätt sätt, och icke heller hafva de blifvit begrafne i vatten till syndernas förlåtelse genom en sådan betjening, som har blifvit bemyndigad af Gud, och dock påstå de, att Gud för Kristi skull har tillgifvit dem för deras synder. Huru bedragna äro de icke i sin blindhet och huru förgäfves är icke deras tro och hopp om salighet. Gud har icke tillgifvit dem deras synder, ej heller vill han förlåta dem förr än de åtlyda evangeliets budskap i öfverensstämmelse med den ordning, som han har uppenbarat. Tron är en Guds gåfva och ett af saliggörelsens medel; men ingen kan få denna gåfva på något annat sätt än Gud har bestämt; och alla, som påstå sig att hafva tron och icke åtlyda den lärdomsform, som Gud har uppenbarat, skola finna, att deras tro är utan verkning samt att de skola blifva dömda såsom vantroende, ty Gud skall ej skänka de olydiga saliggörelsens gåfvor.

31) Alla goda ting komma från Gud och äro Guds gåfvor. Gud har gifvit uppenbarelse på uppenbaralse till menniskorna för deras undervisning och gagn, och det folk, till hvilka han har gifvit sitt ord, skola blifva dömda efter det på domens dag. Gud uppreste en profet i vår tid och gaf honom Urim och Tummim samt uppenbarade genom honom en mängd af ljus och kunskap till folket i vår tid, och detta folk skall dömas efter de böcker och uppenbarelser, som Gud har gifvit genom denna profet. Om de tro dessa uppenbarelser och åtlyda dem, så skola de blifva

rättfärdiggjorda och frälsta; men om de förhärda sitt hjerta emot dem och icke tro dem, så skola de visserligen blifva fördömda, ty den Allsmägtige uppenbarar icke sitt ord förgäfves. Hvad gagnar det att tillbjuda nutidens folk en himmelsk gåfva eller att uppenbara mera ljus och sanning för dem, om de ej vilja mottaga den? Gåfvan gagnar endast dem, som mottaga den. De öfriga få en större fördömelse. När de rättskaffne läsa denna himmelska skatt, *Mormons bok*, så fyllas deras hjertan med en outsäglig fröjd, derföre att Gud har åter talat till menniskorna såsom i forna dagar, och deras själ njuter näring af bokens heliga och gudomliga innehåll; och så stor är deras glädje, att de ej med ord kunna uttrycka det, hvaraf deras hjerta öfverflödar. Men huru olika äro icke deras känslor, som förkasta boken; ljuset och sanningen fly ifrån dem, och de känna en vrede vid tanken om, att Gud åter skulle tala till menniskorna. Men Gud skall med sin allsmägtiga kraft visa dem, att hans ord icke kan förkastas ostraffadt. Straffdomarne, som hafva hemsökt de gamla slägter och folk, som förkastade hans ord, borde utgöra en allvarlig varning för dem, som nu lefva på jorden. Men ack! menniskans högmod, stolthet och stora ondska drifver henne till att hata ljuset, emedan hennes gerningar äro onda. Och derför skola största delen af de nu lefvande omkomma på grund af deras vantro och olydnad emot ett af de största och vigtigaste budskap, som Gud någonsin sändt till menniskans frälsning. O, stackars fallna menniska! huru begärlig är du icke efter lycksalighet, och dock huru motvillig att mottaga den enligt sanningens och rättfärdighetens grundsatser! O,

att du blott kände din hemsökelsedag och ville böja ditt öra och lyssna till Guds röst och icke förhärda ditt hjerta, så skulle det blifva väl med dig! Men du känner icke och betänker icke hvilka förskräckliga straffdomar, som vänta dig, om du vänder ett döft öra till det sista stora barmhertighetsbudskap, som nu för din skull är uppenbaradt från himmelen! O, vänd dig till Herren och utöfva tro på honom, på det att ditt ljus och din glädje må tilltaga, att din tro och kärlek må blifva fullkomlig, och på det att alla Guds gåfvor må öfverflöda i dig, så att du till sist må erhålla evigt lif, hvilket är den största af alla Guds gåfvor till menniskan.

32) Utan en rätt och sann tro är det omöjligt att täckas Gud, och Jesus säger uttryckligen, att "den som icke tror, han skall varda fördömd". Det är derföre af yttersta vigt, att hvarje menniska på det allvarligaste och noggrannaste ransakar sig sjelf för att se, om hon har tron eller icke. Guds ord och Ande är den enda säkra måttstock, hvarmed hon kan pröfva sin tro.

33) Läsare! önskar du upprigtigt att blifva frälst, och önskar du att företaga en grundlig och forskande undersökning af din tro? Är du villig att få din tro sammanliknad och pröfvad med de gudomliga uppenbarelserna? Tror du på Guds ord? Om så är, så må du vara viss om, att det uttryckligen bjuder dig att omvända dig från alla dina synder. Men detta är blott den första handling, som fordras af en bibeltroende. Har du af allt ditt hjerta upprigtigt och ödmjukt omvändt dig? Har du med ett sönderkrossadt hjerta och en ångergifven anda bekänt alla dina synder för Gud? Har du ej blott bekänt utan äfven afstått från hvarje synd? Har du erkänt för dem,

som du möjligen på något sätt skadat, och godtgjort dem? Har du gjort förbund med Herren och lofvat honom, att du icke vill synda mer? Om du ej har omvändt dig och förbättrat ditt uppförande på detta sätt, så är du ej en sann troende; din tro är falsk och ditt hopp är ett bländverk, och du är ännu i dina synder, emedan du icke har efterkommit den allra första af trons fordringar.

34) Men om du har uppriktigt omvändt dig och aflagt dina onda gerningar, då har du tagit det första säkra steget till en sann och frälsande tro. Dina känslor äro då ödmjuka och ditt hjerta är ömt och sönderkrossadt, och du känner dig bedröfvad öfver, att du någonsin syndade mot Gud, och du fattar ett afgjordt beslut, att du hädanefter skall förbättra dig. Du är en troende, ångerfull syndare, och din högsta åtrå är att erhålla förlåtelse för dina synder. Du beder Herren om att förlåta dig, men han medgifver ej ditt begär. Du beder mycket, men ännu har du icke något vittnesbörd om, att dina synder äro dig förlåtna. Du anmodar dina lärare och dina vänner att bedja för dig, men finner ingen lättnad. Du tappar modet och faller måhända tillbaka i dina synder, tänkande att alltsamman är galenskap, eller att det icke finnes något hopp för dig, eller kanske du blifver öfvertalad af din lärare till att tro, att dina synder äro dig förlåtna, och du försöker att inbilla dig, att det förhåller sig sålunda, och oaktadt du ej har någon visshet derom, så hoppas du dock, att detta är tillfället. Detta falska hopp bringar dig något lugn i dina känslor, och du inbillar dig, att allt är väl.

35) Men låt mig säga dig rent ut, att du bedrager dig sjelf. Dina synder äro icke för-

låtna. Det är sant, att du har trott Guds ord och omvändt dig, men omvändelsen är blott första steget till att erhålla förlåtelse. Du har ett annat stort steg att taga, innan du kan vänta, att dina synder varda tillgifna. Du måste, till dina synders förlåtelse, begrafvas i vatten i Fadrens, Sonens och den Helige Andes namn af en, som har myndighet från Gud. Då, och ej förr, tillgifvas dina synder, ty dessa äro de två första steg, som måste förenas med din tro, förr än dina synder kunna blifva aftvagna med Kristi försoningsblod. Tro, utan omvändelse och dop, kan icke förskaffa förlåtelse, omvändelse ensam eller tro och omvändelse tillsamman kunna icke heller bringa syndernas förlåtelse, men tro, omvändelse och dop äro de säkra steg, som sätta dig i besittning af en fullkomlig rättfärdiggörelse för alla dina begångna synder.

36) Tron leder dig till omvändelse och till åtlydandet af dopets ordinans till syndaförlåtelse. Tro och omvändelse tillsamman utgöra icke en rättfärdiggörande tro. Man kan endast blifva rättfärdiggjord af tron, då så väl dop som omvändelse äro förenade med tron. Dessa tre delar utgöra tillsammans rättfärdiggörelsens tro. Hvar en af dem saknas, der finnes ingen rättfärdiggörelse och den ångerfulle troende är ännu i sina synder.

37) Är du, käre läsare, angelägen om att få dina synder utplånade? Om så är, sök ej att erhålla denna kostbara välsignelse på ett sätt, som är stridande emot evangeliet! Bedrag dig icke sjelf med det fåfänga hoppet, att du redan har fått förlåtelse, då du endast har omvändt dig; Gud skall ej antaga din omvändelse, med mindre än att du vill låta dig döpa till dina synders förlåtelse. Har du någonsin gått ned i vattnet och

har du blifvit begrafven deri, liksom ångerfulla troende gjorde i gamla dagar? Har du någonsin begrafvit den gamla menniskans gerningar i den våta grafven likasom Kristi lekamen blef begrafven? Blef du genom en sådan begrafning död från synden, liksom Jesus dog en lekamlig död? Har du någonsin uppstått ur denna våta graf till ett nytt lif, liksom Jesus uppstod från förgänglighetens graf till oförgänglighet? Om du icke har gjort detta, så är både din tro och ditt hopp förgäfves.

38) Åter, om du har blifvit begrafven af en person, som Gud ej har sändt och till hvilken Gud icke har talat och gifvit myndighet att döpa; eller om du har blifvit döpt af någon, som förnekar ny uppenbarelse och icke tror på evangeliets undergörande gåfvor, men säger att dessa ej äro nödvändiga i våra dagar, vet då för visso, att din begrafning är ogiltig och kan icke på något sätt räknas såsom dop för dig. Derföre skall ditt enda hopp om att erhålla förlåtelse endast kunna finnas deruti, att du uppsöker någon, som Herren verkligen har bemyndigat samt mottager denna heliga handling genom hans händer, och då skola dina synder förlåtas dig och du skall, så vidt dessa första steg angå, hafva en verklig äkta evangelisk tro.

39) Du är nu genom iakttagelse af omvändelse och dop frigjord från alla begångna synder. Du har blifvit född af vatten, men icke af Ande. Om äfven rättfärdiggjord, saknar du dock en högst väsentlig och vigtig välsignelse, nemligen den Helige Andes dop.

40) Gud har anordnat vissa handlingar, hvarigenom evangeliets välsignelser gifves till de troende. Vi hafva redan anfört, att dopshandlingen, då den

utföres af rättmessig myndighet, är den handling, hvarigenom förlåtelse gifves till den ångerfulle troende; sammalunda har Gud äfven förordnat händers påläggning genom sina bemyndigade tjenare, såsom den heliga handling, hvarigenom han meddelar de döpta troende den *Heliga Andes gåfva*.

41) Den troende kan lika litet undvara den Heliga Andes dop som vattendopet. Att födas af vatten rättfärdiggör syndaren för begångna synder, men att födas af den Helige Ande heliggör och bereder honom för andeliga välsignelser i detta lifvet och för evigt lif i den tillkommande verlden. Han blir ej genom att födas af vatten berättigad till att inkomma i Guds rike; men om han först blifver född af vatten och sedan af Anden, så blir han fullkomligt berättigad till att inkomma och förblifva i detta rike. Jesus säger: "Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Utan en varder född af vatten och Ande, kan han icke ingå i Guds rike." En menniska må tro, omvända sig och blifva begrafven i vatten, eller med andra ord: blifva född af vatten, och dock, enligt Jesu ord, kan hon icke inkomma i Guds rike utan att hon äfven blifver född af Anden.

42) Handspåläggningsordinansen för födelsen af Anden är derföre väsentlig till salighet.

43) Männen och qvinnorna i Samaria blefvo födda af vatten flera dagar förr än de blefvo födda af Anden. Petrus och Johannes måtte företaga en resa ifrån Jerusalem till Samaria för att lägga händerna på de döpta troende i sistnämda stad, på det att de äfven måtte blifva födda af Anden, likasom de förut hade blifvit födda af vatten.

44) De döpta troende i Efesus blefvo födda af Anden genom handspåläggning af Paulus.

Äfven han blef först född af vatten för att aftvå sina synder, och sedan blef han genom Ananie tjenst född af Anden. Ap. G. 9: 17, 18; 22: 16.

45) Efter att sålunda hafva erhållit syndernas förlåtelse och den Helige Andes gåfva genom tron, börja de troende att med mera visshet tillegna sig de välsignelser, som evangeliet utlofvar. De läsa, att vissa underbara tecken skulle följa de troende (Marc. 16: 15—18), och enligt Jesu löfte anse de sig hafva rätt att njuta dessa tecken. Och de finna snart, att de genom tro i Jesu namn kunna utdrifva djeflar, tala med nya tungor, undgå att skadas af dödligt gift, bota sjuka, drömma himmelska drömmar, se syner, förutsäga tillkommande ting, mottaga uppenbarelser, råda öfver naturens krafter, ja, med ett ord, göra allt, hvad som är nödvändigt för deras välfärd och Guds förhärligande. Alla dessa välsignelser erhållas genom tron, och utan tro kunna inga andeliga nådegåfvor erhållas.

46) Den Helige Andes gåfva, med alla dess underbara krafter, är ett af de största kännetecken på skilnaden emellan evangeliskt troende och vantroende. Jesus har behagat att lofva den ena klassen underbara tecken och den andra fördömelse. Alla, som önska att med Guds ord grundligen granska sin tro, kunna med ens bestämma hvilken af dessa två klasser de tillhöra. Alla, som äro i besittning af tecknen, veta med visshet, att de äro troende, och hafva följaktligen tillgång till salighet; hvaremot alla, som finna sig blottade på dessa tecken, veta med ens, att de äro vantrogna och derför utsatta för fördömelse.

47) Den affälliga kristenhetens nationer bedraga sig sjelfva med den fåfängliga och falska idé, att de äro evangeliskt troende, oaktadt de

icke hafva de enligt löftet medföljande tecknen. De antaga, att de hafva den sanna tron, oaktadt de icke hafva de utlofvade underbara verkningarne af denna tro; sålunda hafva de i nära sjutton långa århundraden bedragit sig sjelfva med en falsk tro och ett ogrundadt hopp. Hvar den sanna tron finnes, der finnas också de underbara tecknen, och när tecknen upphöra, så upphör äfven den sanna tron. Utan dessa tecken kunna inga, vare sig de tillhöra katolsk eller protestantisk bekännelse, blifva frälsta, ty de äro icke troende.

48) Oaktadt tron är en Guds gåfva, så erhålles den dock samt förökas och fullkomnas genom utöfningen af menniskans fria vilja. Lydnad till det gamla evangelium skall ovilkorligen meddela den gamla tron, och tron har absolut samma kraft och inflytande hos Gud i en tidsålder som i en annan. Om tron genom omvändelse, dop och händers påläggning förökades så mycket i forna tider, att man derigenom erhöll syndaförlåtelse, den Helige Andes gåfva och underbara tecken, hvarför skulle icke lydnaden till samma tre fordringar förskaffa samma grad af tro i denna tidsålder? Och hvarför skulle icke också samma tre evangeliska välsignelser följa samma tro?

49) Kan någon från de gudomliga uppenbarelserna uppvisa någon grund eller framsätta något bevis, hvarför lydnaden till det gamla evangelium icke skulle gifva samma tro nu som i forna tider? Har icke omvändelsen i alla tider haft samma sedliga verkan på sinnet? Är ej det evangeliska dopet det samma nu som fordom? Är icke hvarje steg, som blir taget af lydnad för evangeliet, det samma nu som förr? Alla bibeltroende skola på en gång svara, att alla evangeliets fordringar äro de samma, och att alla ännu

kunna visa samma lydnad till hvarje fordring. Emedan detta är tillfället, så måste i följd deraf samma lydnad förskaffa samma tro, och samma evangeliska tro måste bringa samma evangeliska välsignelser. Ingenting kan vara vissare än detta.

50) Samma Jesus, som lofvade den troende syndernas förlåtelse som en evangelisk välsignelse, lofvade äfven samma troende underbara tecken såsom evangeliska välsignelser. Med hvad rätt kan en evangelisk troende göra fordring på en evangelisk välsignelse och förkasta en annan? Skulle icke detta på ett sätt blifva det samma som att förkasta hela evangeliet? Frälsaren framställer den som bryter mot ett bud, såsom saker till alla.. Den som ej har en sådan tro, att han kan erhålla evangeliska tecken, har ej heller en sådan tro, att han kan erhålla evangelisk förlåtelse. Den som sålunda vill förvända evangeliet, är på det sorgligaste bedragen, om han tror sig vara i besittning af någon evangelisk välsignelse. Jesus har ej gifvit några evangeliska löften, som trosbekännarne ostraffadt kunna förkasta eller drifva gäck med.

51) Tron har i alla tidsåldrar och alla hushållningar förmått mycket hos Gud. Genom tron blefvo en mängd tecken, underverk och tillkännagifvelser af Guds magt framstälda under den patriarkaliska, mosaiska och kristna hushållningen. Jesus sade: "Allt är möjligt för den som tror." Marc. 9: 23. "Hafven tro till Gud! Sannerliga säger jag eder, hvilken som helst sade till detta berg: häf dig upp och kasta dig i hafvet, och han tviflade icke i sitt hjerta, utan trodde så ske skola, som han sade, honom skall ske allt det han säger. Derföre säger jag eder: allt det I bedjen i edra böner, troende att I fån det, så skall

det ske eder.“ Marc. 11: 22—24. Och vidare sade han: „Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Den som tror på mig, de gerningar, som jag gör, skall ock han göra och skall göra större än dessa; ty jag går till fadren.“ Joh. 14: 12.

52) Intet af dessa skriftställen inskränker trons underbara verkningar till apostlarna eller någon särskild klass af sanna troende eller till någon särskild tidsålder. Tvärtom gåfvos alla dessa löften i de tydligaste uttryck och gälde för alla, utan inskränkning till tid eller plats. Uttrycken, „den som tror“, „den som vill säga“, o. s. v., äro användbara på alla troende i hela verlden i alla tidsåldrar och intill de sista slägter ända intill tidens ända. Ingen annan evangelisk välsignelse var mera oinskränkt i sin användelse, ingen annan kunna vi med mera rätt fordra eller söka efter genom tron.

53) De underbara gåfvorna äro i sanning trons verkningar och tecken; de äro en följd af tron, och igenom dem kan den sant troende hafva det ofelbaraste vittnesbörd om att han skiljer sig från de vantrogne. Hans tro blir genom dessa gåfvor befästad och han erhåller igenom dem den mest tillfredsställande kunskap och afgjorda visshet om den läras gudomlighet, som han antagit. Genom dessa tecken vet han, att han i verkligheten är en sann och äkta evangelisk troende, att hans synder säkert äro tillgifna, och att han har anammat den Helige Andes gåfva och i sanning är en arfvinge till saligheten.

54) Å andra sidan vet han, att han, om han saknar dessa gåfvor, icke är en troende, det vill säga, att han ej har någon evangelisk tro och att han ej kan göra fordran på någon evangelisk

välsignelse, men att han räknas bland de vantrogna och med dem blir fördömd.

55) Jesus har gjort motsatsen så stor, och de utmärkande kännetecknen mellan sanna och äkta evangeliska troende och vantroende äro så tydliga, att det ej är möjligt för någon, som med Guds ord pröfvar sin tro, att blifva bedragen.

56) Läsare! är du en troende eller en vantrogen? Följa de tecken dig, som Jesus lofvade i Marci sista kapitel? Har du någonsin utdrifvit djeflar i Jesu namn? Har du någonsin talat främmande språk genom den Helige Andes kraft? Har du någonsin öfvervunnit verkningarna af dödande gift? Har du någonsin botat sjuka genom händers påläggning i Jesu namn? Har du någonsin erhållit någon af de utlofvade underbara Andens gåfvor? Om du icke har detta, så är du ej en evangelisk troende, men är innesluten ibland dem, som enligt Jesu ord skola blifva fördömda. Ditt tillstånd är då i sanning farligt, förutan sann tro, utan hopp, utan frälsning, och du är utsatt för den vrede, som skall hemsöka de vantrogna.

57) Du spörjer: Hvad skall jag då göra? Vi svara: Blif en bibeltroende! Försaka oinspirerade mäns falska, förderfvade och kraftlösa lärdomar; efterfölj ej någon religion derför att den hyllas af allmänheten, men sök efter de heligas tro, som är så klart beskrifven i bibeln. Eftertrakta de välsignelser, som alla sanna troende i Kristo åtnjöto och blif icke tillfreds, förr än du kommit i besittning af de troendes tecken, ty vet för visso, att om du förfelar detta, så kan du ej på något sätt blifva frälst. Det är det ord, som Gud har talat, och som han ej vill återkalla.

58) Nu, käre läsare! hafva vi för dig tydliggjort beskaffenheten af den sanna tron; vi hafva

bevisat dig, att den, liksom alla andra goda ting, är en Guds gåfva till menniskan; vi hafva klart visat dig, på hvad sätt du skall erhålla en sann, äkta evangelisk tro; vi hafva äfven sagt dig, huru du skall pröfva din tro för att komma till visshet om den är af det rätta slaget; vi hafva hänvist dig till de underbara tecken, som enligt Jesu löfte skulle följa alla troende i hela verlden, vi hafva visat, att utan dessa tecken kan ingen troende, ingen tro, ingen Kristi kyrka och ingen saliggörelse finnas. Och nu sluta vi detta ämne med att säga dig, att Gud har återupprättadt sin kyrka på jorden genom att uppenbara Mormons bok, som innehåller det eviga evangelium, genom att sända sin engel, såsom Johannes på ön Patmos förutsade, och genom att återinsätta apostlar och alla andra af prestadömets embetsmän, samt genom att uppresa sitt sista dagars rike, såsom profeten Daniel har förutsagt.

59) Så många som af allt hjertat hafva mottagit detta budskap, hafva blifvit välsignade med de tecken, som lofvades de troende; och de veta för visso och bära vittnesbörd om, att Gud är den samma, att tron är den samma, att evangeliet är det samma och att alla de underbara gåfvorna äro de samma som i gamla dagar, och att de troende heliga nu lika så väl som fordom åtnjuta alla dessa välsignelser.

60) Låt mig allvarligen bedja dig, kära läsare, att upphöra med alla dina synder; böj dig inför din fader i himmelen och fråga honom, om det, som du läst, är sant. Om du gör detta med ett ödmjukt och uppriktigt hjerta, så skall Gud genom den Helige Andes kraft tillkännagifva för dig, att dessa ting äro sanna.

Andra kapitlet.

Sann omvändelse.

Det onda, till hvilket det nu lefvande menniskoslägtet är hemfallet. — Huru de böra omvända sig derifrån. — Beskaffenheten af den rätta sorgen. — Bekännelsen. — Den ångrande bör ingå ett förbund med Gud om att ej synda mera.

---

1) Omvändelsen är en af Guds gåfvor till den fallna menniskan. Och under behandlingen af detta ämne antages det i kraft af Guds ord, att menniskan är en fallen, syndig och förtappad varelse, förnedrad, förförd och bortdrifven från Guds åsyn; underkastad hans rättfärdighet och vrede och hans heliga lags straff, som lemnar henne till evig död och elände, om icke en saliggörelseplan blifvit uttänkt och tillbjuden menniskan för att förlossa henne från synden och återinsätta henne i Guds nåd. Ett af vilkoren i denna plan är en sann och äkta omvändelse.

2) Det stora och oändliga försoningsoffret, som Guds Son gjorde för verldens synder, har köpt omvändelsens gåfva för menniskan, och om denna gåfva rätt antages och utöfvas, skall menniskan genom den kunna göra fordring på barmhertighet ifrån Gud, mot hvilken hon har syndat. Men utan omvändelse kan syndaren icke hafva något kraf på barmhertighet.

3) Omvändelse försonar icke för begångna synder, ej heller kunde den blifva ett vilkor för förlåtelse, om ej Kristus, som var oskyldig, hade lidit för den skyldige.

4) Utan försoning skulle omvändelsen hafva varit onyttig; barmhertigheten kunde icke då hafva blifvit utöfvad utan att gå i vägen för den stora egenskapen, rättfärdighet.

5) Då Jesus försonade för verldens synder, så var det ej hans afsigt att frälsa menniskan i hennes synder; ej heller att tillgifva henne i sitt oomvända tillstånd. Men hänsigten med försoningen var, att tillbjuda nåd mot vilkor af omvändelse. Utan omvändelse måste menniskan derföre lida straffet för sina synder, likasom om ingen försoning skett.

6) På det att syndaren må få ett klart begrepp om beskaffenheten af omvändelse, vilja vi dela ämnet i fyra delar, nemligen:

I. Ondskan och synden, hvarifrån man skall omvända sig;

II. Beskaffenheten af den sorg, som är förenad med omvändelsen;

III. Den för den ångrande nödiga bekännelsen;

IV. Löftet och uppsåtet, att icke synda mer.

7) Vi skola först undersöka *ondskan och synden, hvarifrån man skall omvända sig.* Ett oskyldigt väsen, som ej begått någon synd, kan icke omvända sig; ej heller kan någon omvända sig, som ej är öfverbevisad om synd. Synd mot Gud är att öfverträda hans lag. En om Guds lag okänd person kan öfverträda lagen ovetande, och utan begrepp om att han gjort orätt. En sådan person känner icke något behof af omvändelse, så länge han ej är öfverbevisad om synd.

8) Utan kunskap om Guds uppenbarade lag kan en person icke alltid skilja mellan goda och onda handlingar. Det är sant, att det ljus, som är i hvarje menniska som kommer i verlden, sätter henne, utan hjelp af den uppenbarade lagen, i en viss grad i stånd till att skilja mellan godt och ondt. Men det finnes mycket ondt, som ej kan kännas utan genom den uppenbarade lagen. Samvetets ljus tillkännagifver de mera uppenbara synderna, men detta ljus blifver mycket förmörkadt genom försummelse och genom beständig ohörsamhet till dess maningar, ja detta kan gå så långt, att menniskan kan blifva nästan eller alldeles känslolös för samvetets föreskrifter; många handlingar, som en gång betraktades för onda, skola, genom en stadig vana, blifva ansedda för dygder; under det att andra handlingar, som förut ansågos för goda, skola genom tradition och vana komma till att anses för onda. En hedning, som är alldeles obekant med den uppenbarade lagen, skulle, om han alltid följde samvetets stilla, sakta stämma, erhålla allt mer och mer ljus och blifva i stånd till att upptäcka många vigtiga sanningar och lättare skilja mellan godt och ondt än de, som beständigt kränka påminnaren i deras inre. Men med allt det ljus, som han utan uppenbarelse kunde samla, så skall han dock långt ifrån blifva i stånd till att förstå det syndiga i många handlingar, och han skulle vara alldeles ovetande med afseende på beskaffenheten af andra, om de voro syndiga eller ej, samt okunnig om en tillkommande dom och de straff, som skola drabba syndare; och om han ej hade kunskap om dessa ting, så kunde han ej rätt omvända sig, såsom evangeliet fordrar.

9) Der det ej finnes någon kunskap om Guds uppenbarade lag, straffas synden ej så hårdt, som der hvarest lagarna och straffen äro kända, ty aposteln säger: "der ingen lag är, der aktas icke synden." Rom. 5: 13. Det är: synden tillräknas ej i så hög grad, och den blifver ej bestraffad med sådan stränghet som hos dem, som äro bekanta med lagen. Derföre säger Frälsaren: "Den tjenaren, som visste sin herres vilja och icke beredde sig och icke gjorde derefter, han skall lida *mycket* hugg, men den, som icke visste, och gjorde dock det som hugg värdt var, han skall få hugg lida." Luk. 12: 47, 48. Aposteln säger: "Alla de, som utan lag syndat hafva, varda ock utan lag förtappade, och alla, som uti lagen syndat hafva, varda med lagen dömda." Rom. 2: 12. Hedningen skall derföre utan lag straffas och erhålla få hugg, derföre att han ej åtlyder det ljus, som är i honom; men den uppenbarade lagens straff skall ej fullständigt tillämpas på honom, och det skall blifva lättare för honom på domens dag än för dem, som synda under lagen, ty de skola dömas med lagen och få lagens straff. Sådana skola, om de ej omvända sig, lida evig pina och evig förvisning från Guds åsyn; för dem skall det blifva gråt, jemmer och tandagnisslan.

10) Då vi hafva lärt, att menniskan öfverbevisas om synd igenom lagen, så låt oss dernäst försöka att förvissa oss om hvilka synder nuvarande generation har gjort sig skyldig uti, för att erfara, om de behöfva omvändelse. Vi vilja nu förbigå hedningarnes synder för att uppräkna några af de synder, som finnas bland de kristna folken, hvarest finnas millioner exemplar af den uppenbarade lagen och hvarest nästan hvarje familj kan läsa de heliga bladen.

11) Den gudomliga lagen säger: "*Du skall icke dräpa.*" Det är ej blott den person som begår dråp, som är skyldig deruti, utan äfven alla de, som gifva sitt bifall dertill. Då de heliga blefvo mördade i Missouri och Illinois af de ogudliga skaror, som uppmuntrades dertill af nämda staters högsta styresmän, så är det ett märkligt faktum, att många kristna prester af åtskilliga trossamfund och tusentals af kristna trosbekännare voro verkliga deltagare i dessa ogudliga och förskräckliga mord. Hvem var det, som gillade och påskyndade de djefvulska handlingar som utfördes, då Herrans stora profet blef olagligt tagen från sina fredliga förrättningar, sliten från sin familj och tillsammans med ett antal andra förd till pöbellägret samt dömdes att skjutas nästföljande morgon? Vi svara, att bland den stora här af dem, som ej bekänna sig till någon religion, voro icke mindre än *sjutton* predikanter af åtskilliga samfund i samråd, och på det ifrigaste påskyndade de det kallblodiga mordet af profeten och hans vänner. Hafva dessa predikanter och de tusende religionsbekännare, som togo så verksam del i det skändliga mordet på de heliga, blifvit af sina bröder utstötta af sina olika samfund? Nej, de flesta af dem tillhöra ännu de särskilda samfund, till hvilka de då hörde. Men voro de, som omedelbart deltogo i dessa blodiga förföljelser, de enda skyldige? Funnos icke hundratusenden i kristenheten, som i hjertat bifölle och ännu bifalla till dessa ting? Månne de personer, som begingo dessa mord, och som utgjöto blodet af de endaste profeter, som Gud under loppet af mera än ett årtusende har sändt till jorden, skola blifva de enda, som skola dömas såsom mördare på domens dag?

Nej, hvar och en, som på minsta sätt bifallit till dessa ting, skola, om de ej omvända sig, lida med mördarne. Frälsaren sade, att alla profeters blod, som blifvit utgjutet på jorden, från den rättfärdige Abels blod intill Sakarie, Barakie sons blod, som utgjöts mellan templet och altaret, skulle kräfvas af det då lefvande folket. Hvarför? Derföre att de biföllo till morden af deras samtida profeter. Det bifall, som de gåfvo till mordet af profeten Sacarias och andra profeter, som sändes till dem, var likaså ogudligt som om de verkligen hade dräpt forntidens profeter. På samma sätt skall Gud utkräfva Josef Smiths och de heliges blod af hvarje enskild person på jorden, som på minsta sätt bifallit dertill, och ej blott deras blod, utan äfven hvarje rättfärdigs blod, som blifvit utgjutet på jorden i hvilken som helst tid, skall i denna tid utkräfvas af deras händer, som i hjertat samtycka till dessa ogudaktiga gerningar. Detta är derföre en af de många synder, hvartill hundratusenden gjort sig skyldiga och från hvilken de uppriktigt måste omvända sig, ty eljest skall profeternas och de heligas blod uppstiga till himmelen mot dem, och på den stora domens dag skola de mottaga sin del icke allenast ibland hycklare och de vantrogna, men äfven ibland mördare, hvilkas gerningar de hafva bifallit.

12) Den uppenbarade lagen säger också: "*du skall icke göra hor.*" Och det säges oss, att de, som göra denna synd, skola straffas i förening med mandråparen. Herren säger genom Johannes Uppenbararen, att "de rädda, otrogna, vederstyggliga, mandråpare, otuktige, trollkarlar, afgudsdyrkare och alla lögnare, deras del skall vara i den sjön, som brinner med eld och svaf-

vel, hvilket är den andra döden. Om vi nu undersöka de kristna nationernas närvarande tillstånd, hvad finna vi? Vi finna dem fortfarande i utöfningen af dessa stora synder, som äro så klart och uttryckligt förbjudna i Guds lag. Allenast i staden New-York finnas omkring 20,000 offentliga skökor, som förskaffa sig sitt uppehälle genom ett skändigt kränkande af detta Guds bud. I Boston, Albany, Filadelfia, Baltimore, New-Orleans samt tjogtals af andra städer, som kunde nämnas, finnas skökor i tusenvis. Dessa eländiga och omoraliska väsen underhållas af hundratusentals personer af den manliga befolkningen, hvilka hvarje dag och timme begå öfverträdelser nog till att nedsänka nationen i det djupaste helvete. Sådana missgerningar bragte i forna dagar hastigt straff öfver hela det folk, hvaribland de utöfvades. För ett sådant brott blef Benjamins stam på Guds befallning bekrigad af de andra stammarne; och af hela stammen blefvo både män, qvinnor och barn med några få undantag utrotade. Har Gud andra tankar om denna synd nu än han hade på den tiden? Är han icke oföränderlig i sin afsky för synden? Om så är, huru äro då hans känslor, då han skådar ned på de många hundratusen horkarlar, skökor och lättsinniga personer, som finnes i Amerika — en nation, som prålar med sina sedliga och kristna inrättningar och bildningsanstalter? Hvad är orsaken till, att Gud återhåller en hastig och förskräcklig hämd från detta folk? Ingenting utom några få rättskaffna, uppriktiga och ödmjuka själar bland dem förhindrar fullkomlig omstörtning och ödeläggelse. När dessa äro insamlade, så skall hemsökelsens och den stora vredens dag komma, hvilken länge har varit hållen i bered-

skap; då skall Herren hastigt bortsopa dessa oerhörda, i stort bedrifna synder, hvarmed det utvalda landet i så lång tid på det fruktansvärdaste och förskräckligaste har varit besmittadt. Men denna nation är icke den enda, som är nedsjunken i den djupaste förnedring och ogudlighet. Andra folk, som kalla sig sjelfva kristna, äro lika straffskyldiga. Allenast i London finnas omkring 90,000 offentliga skökor, som underhållas af flera hundratusenden af likaså brottsliga och liderliga män. I Birmingham, Manchester, Liverpool, Glasgow, Edinburgh och för öfrigt i alla stora städer, få tiotusenden sitt dagliga och årliga lifsuppehälle genom att begå denna stora förbrytelse. Och hvad som gör denna synd än mera afskyvärd i Guds ögon är, att den försiggår i ett bibelland, hvarest millioner exemplar af Guds lag äro utspridda, och hvarest alla hafva tillfälle att göra sig bekanta med himmelens afsky för dessa missgerningar. Om vi gå ifrån det kristna England till de europeiska folken på fastlandet, så finna vi tillståndet ännu värre. Det är alltför afskyvärdt att omtala eller ens att tänka på, till hvilken vidd och utsträckning dessa smutsiga och själförderfvande hålor för besmittelse hafva spridt sig. I några af dessa nationer visa deras egna statistiska uppgifter, att öfver halfva antalet af födda barn äro oäkta. Tänk blott hvilken utsträckning af förbrytelsen, då i en jemförelse liten nation årligen födas från 50 till 100 tusende oäkta barn. Detta förhållande pekar på ett sorgligt sätt på den stora massa förbrytelser, som ej göra sig sjelfva fullt så synliga.

13) Det är nästan att förvånas öfver, att Gud har tillåtit dessa nationer att i så många slägtled utöfva sådana vederstyggligheter utan att

helt och hållet utrota dem ifrån jorden, och det är äfven förvånande, att han nedlät sig till att sända en profet med ett budskap till en slägt, som är så djupt förderfvad och ogudlig som den närvarande. Den är ej värdig hvarken profeter, apostlar eller Mormons bok, och dock har Gud sändt ett af de härligaste budskap, som någonsin nådde dödligas öron, just till dessa folk, som icke äro värdiga annat än dom och straff. Han har gjort detta, icke derföre att många af dem vilja antaga budskapet, men han vet, att förkastandet af ett så stort budskap skall hastigt mogna dem för en fullkomlig omstörtning och en grundlig ödeläggelse, och han har för afsigt att utösa sina vredes skålar öfver dem, på det att hans vingård icke längre må öfverhopas med en sådan afskyvärd oordning. Gud visste ganska väl, att denna tidsålder hade gått så långt i sina förfäders onda traditioner och att de sjunkit så djupt i ogudaktighet, att de ej kunde anamma en profet eller lyssna till inspirationens röst; men han visste äfven, att förkastandet af profeter och af Mormons bok skulle lemna dem utan minsta undskyllning, då han skulle uppstå och ödelägga dem samt göra en fullkomlig ände på all ogudaktighet.

14) Måhända kristenhetens folk vilja fråga, huruledes de skola omvända sig från dessa stora synder, och huru de skola afskaffa dessa förbrytelser bland sig. Vi svara: Låt presidenter, guvernörer, drottningar, konungar, kejsare, regenter och alla laggifvande magter antaga de heliga och visa lagar, som finnas i de gudomliga uppenbarelserna, hvilka bestämma *döden* till straff för hor, lösaktighet och skörlefnad; låt dem förordna, utgifva och upptaga dessa i sina kriminallagar,

och låt dödsstraffet blifva verkställdt på både manliga och qvinliga öfverträdare af denna lag; låt den orättfärdiga och obibliska lag, som förbjuder polygami, blifva återkallad, så att de millioner af qvinnor, som finnas mera än män, kunna få utsigt till ett hederligt och dygdigt äktenskap och blifva hederliga och dygdiga hustrur och mödrar, likasom Jakobs fyra hustrur, från hvilka de tolf Israels stammar utsprungo. Under sådana välgörande och bibliska förordningar behöfver icke en enda qvinna dömas till det ensliga lifvets eländighet. Huru stort det antal af qvinnor än är, som öfvergår männen på grund af deras utrotelse genom krig eller af andra orsaker, kunna de dock enligt det patriarkaliska äktenskapssystemet allesamman få män och njuta de dyrbara slägtskapsförhållanden såsom aktningsvärda hustrur och mödrar.

15) Om vi ej äro origtigt underrättade, öfvergår ensamt i London qvinkönets antal mankönets med omkring 500,000. Samma förhållande i qvinkönets öfverskott finnes i många land. Genom kristenhetens förderfvade och obibliska lagar äro alla dessa dömde att förblifva ogifta, utan man, utan beskyddare, utan att få del af den rena, heliga, äktenskapliga kärlekens utöfning, hvartill könen voro bestämde af den stora skaparen. Under sådana orättvisa lagar och inskränkningar öfverlemna hundratusentals qvinnor sig till brottslig och straffbar tillfredsställelse, intill dess att hela kristenheten öfversvämmas af horeri och otukt.

16) Låt kristenheten derföre afskaffa dessa ovisa, obibliska och grymma monogamilagar samt vidtaga den af Gud instiftade äktenskapsordningen, låt dem enligt Guds lag verkställa dödsstraffet på sådana, som hafva brottslig omgång

med hvarandra, och de skola snart blifva rensade från dessa skändliga lastens hålors vederstygglighet, som i århundraden så allmänt har besmittadt deras städer.

17) Man påstår, att kristenhetens strafflagar grunda sig mer eller mindre på de gudomliga uppenbarelserna. Då lagar stiftas mot brottsligt könsumgänge, hvarföre vidfogar man icke det af Gud befalda straffet? Hvarföre bestämmas så lätta straff, att de hafva liten eller ingen verkan på att hämma denna stora synd? Hvarför är man så skonsam med brott, som utbreda en vämjelig och dödlig plåga bland nationerna och som årligen förer hundratusentals offer till en förtidig graf? Hvarför tillåtes det, att gatorna i edra städer både dag och natt öfverlöpas af liderliga förbrytare, som enligt Guds lag hafva förspilt sina lif? O, I kristne nationer, hvarföre förnärmen I det himmelska majestätet med edra hycklande böner, samtidigt som I tillåten sådana vederstyggliga och själsförderfvande förbrytelser att fortfara ibland eder och blomstra från slägt till slägt? Hvarför hycklen I med namnet kristna, då I samtidigt dagligen och stundligen tillåten att hor och utukt bedrifves i den grad, att det är tillräckligt att sänka eder i helvetets nedersta djup? O kristenhet! huru kan du skyla din skam, eller hvarmed skall du betäcka din nakenhet? Ditt horeri har besmittadt hela jorden och din gyllene bägare är full och flyter öfver af orenlighet och vederstygglighet. Ropet af dina synder hafva nått till himmelen och englarne hafva dragit rättfärdighetens ljungande svärd. De vänta på befallning att slå det olycksbringande slaget. Himmelens eld skall förtära dig i hela din orenlighet och i alla dina synder. Den skall förtära

och nedstörta dig till det nedersta helvetet. Likasom du har gladt dig i din stora ogudlighet, och bespottat budskapet om omvändelse, så skall din sorg blifva öfver din undergång och öfver dina stora olyckor.

18) Det är förgäfves att hoppas att omvända nationerna från denna gränslösa, öfverallt herskande synd; utan att vidtaga Guds lags stränga straff. När denna lag var i bruk i gamla dagar, var det sällan att detta brott begicks. Låt den träda i kraft igen, och det skall snart visa sig en stor förbättring. Hor och brottslig könsomgång skall då blifva lika sällsynt som mord; hvarje tillflyktsort för lasten borde tillintetgöras; ingen qvinna skulle, med fara för sitt lif, tänka på att hängifva sig till ett straffbart omoraliskt lif. Med en sådan lag skulle utöfvandet af otukt vara förbundet med likaså stor fara som utöfvande af mord. Sådana lagar, och blott sådana, skola befinnas vara ett verksamt medel mot denna stora förbrytelse, som så fruktansvärdt och vidt har förderfvat jorden.

19) Hvarje man i kristenheten skulle, om han ville omvända sig, bruka sitt inflytande för att motarbeta denna mägtiga ström af förderf, som försiggår, samt hjelpa till att bringa de skyldige till straff. Författare och redaktörer skulle begagna pressen till att med sina millioner tungor tala liksom tordönet mot dessa rysliga dödbringande synder. Prester och styresmän skulle, väpnade med Guds lag och med brinnande vältalighet, uppväcka de slumrande nationerna till öfverbevisning om deras fara; de skulle skildra nödvändigheten af att sätta Guds lag i verkställighet mot dessa missgerningar; de skulle med allvar arbeta på en snar förbättring, och de skulle icke

upphöra med sina sträfvanden förr än denna fördömliga synd jemte allt elände, som medföljer henne, blifver utplånad från jorden.

20) Den, som icke vill förbättra sig och bringa de skyldige till det straff, som Guds lag stadfäster, skulle anses såsom deltagare i dessa fördömliga förbrytelser. Såsom vi redan anmärkt, blef nästan hela Benjamins stam utrotad, för det de nekade att utlemna de skyldiga till straff. Det var ej derför, att hela stammen var direkt skyldig i förbrytelsen, utan derför att de nekade att utlemna de få, som voro skyldiga, inför rätten; derför höll Gud hela stammen ansvarig för några personers onda handlingar, och det dödsstraff, som blott skulle hafva öfvergått några få, som verkligen voro skyldiga, blef med lika rätt pålagdt hela stammen, som nekade att utlemna förbrytarne. På samma sätt skall det gå med hela kristenheten, om den ej söker att afskaffa dessa vederstyggligheter bland sig. Gud skall förklara dem vara likaså straffskyldiga som de, som begå synden, och han skall pålägga dem samma straff, som skall drabba de skyldiga, och han skall nedstörta dem till helvetet för att bo bland sådana förbrytare och afskyvärda väsen, derför att de ej sökte utrota dessa förbrytelser ur landet.

21) De sista dagars helige i Utah territorium hafva antagit verksamma förhållningsregler, vi vilja icke säga för att *undertrycka*, ty detta ord är alldeles oanvändbart på dem, men för att förebygga hor och brottslig omgång mellan könen. Straffet enligt Guds lag var *döden för båda könen*. Och denna lag blifver skrifven på hjertats taflor och inpreglad i tanken kos hela folket. Och inskärpandet af denna rättfärdiga

och vigtiga lärdom har den önskvärda verkan på dem. Ja, den befästar dygden på en fast grundval och bevarar sedernas renhet bland hela befolkningen, hvilket är så väsendtligt nödvändigt för hvarje nations frid, lycksalighet och välfärd. De helige i Utah hafva alltid motarbetat denna synd, och illaberyktade hus, allmänna och enskilda skökor, som förderfva samfundet och besmitta landet, finnes icke ibland dem. De tillåta inga erkeförförare att insmickra sig hos den unga och oerfarna qvinnan för att ödelägga henne och lemna henne som ett utskott i samfundet. De tillåta ingen horkarl att insmyga sig i familjerna och kränka äktenskapskontraktets heliga kyskhet, och de skulle önska att se en sådan lag komma i kraft, då den brottslige förföraren, horkarlen och den liderlige finge med lifvet umgälla för sina brott. Utgifvandet af rättfärdiga och opartiska lagar och fullbordandet af dessa lagar på förbrytaren, folkets rättfärdighet och lagarnes rättfärdighet, kärlek till dygden och fruktan för straffet skola i förening förebygga denna synd, och detta är den omvändelse och förbättring, som är antaglig för Guds åsyn; det är att omvända sig ej blott i ord, utan i gerning och sanning. Omvändelse består icke uti att bestiga en vackert prydd predikstol och der visa sig sorgsen öfver folkets ogudaktighet, utan att taga några verksamma förhållningsregler till att reformera och undertrycka det onda. Omvändelsen består ej i att endast påpeka det onda och bekänna sig vara mycket bedröfvad öfver att det finnes, men den består uti att afstå ifrån det onda och anvisa det medel, hvarigenom det kan blifva rättadt, samt använda detta medel och så mycket som möjligt lära alla andra att använda det;

Utah har visat ett exempel, och de goda följder, som dess gagnande och rättfärdiga lagar hafva åvägabragt, borde beveka de öfriga stater och territorier och kristenhetens nationer att följa samma dygdiga spår. Låt dem försöka det, och vi försäkra dem om, att en sundare moralisk atmosfer skall snart göra sig gällande: den öfverhandtagande strömmen af otukt skall aftaga, källan uttorkas, de beryktade husen skola afskaffas och denna afskyvärda ondska skall försvinna, och Gud skall icke utösa de stränga och förskräckliga straffdomar, som han ämnade att bringa öfver folken, och hans tuktan öfver dem skall ej blifva så hård. Men om de icke omvända sig utan tilllåta dessa förbrytelser att fortfara, så skall den Allsmägtige visserligen icke skona dem, men han skall hemsöka dem och utösa sin stränga vrede öfver dem, till dess att både rot och gren blifva förtärda och de blifva utrotade från jorden; ty detta är Jehovahs eviga beslut, och tiden är nära.

22) Ibland de åtskilliga synder, som den uppenbarade lagen förbjuder, är äfven *lögn*. Gud hatar denna synd, och han har sagt oss, att "hvilken som älskar och öfvar lögnen, hans del skall vara i den sjön, som brinner med eld och svafvel". Gud är sanningens Gud och kan ej ljuga utan att derigenom kränka sitt eget väsendes egenskaper och stora fullkomlighet, och om han gjorde detta, så skulle hans magt och härlighet upphöra och andra väsen, som innehafva en fullhet af hans egenskaper, skulle intaga hans plats. Men då Gud känner allting och älskar rättfärdighet och sanning med en fullkomlig kärlek, så är det omöjligt för honom att kränka sitt väsendes stora och oföränderliga lagar. Alla, som tillåtas att bo i hans närhet, måste älska sanningen,

likasom han älskar den, och vara ståndaktiga och oföränderliga i sanningen, som han är. De, som äro annorlunda, kunna icke tillstädjas att blifva der för att förstöra freden, lycksaligheten, tilliten och sannfärdigheten, som har allmänt herradöme i de rena och himmelska boningarne. Djefvulen var en lögnare från begynnelsen och är lögnens fader, och alla, som äro hängifna till denna synd, äro hans barn och skola bo hos honom och blifva eländiga samt deltaga med honom i helvetets bitterhet, och hafva samfund med lögnare, bedragare och missgerningsmän, och de skola der föröka sina qval genom sina egna onda lidelser.

23) Men huru förhåller det sig med nuvarande slägt med hänsyn till att älska och utöfva lögnen? Det är att betvifla, om någonsin något slägte var mera böjdt för att ljuga än det nuvarande. Denna anda herskar bland alla klasser, både bland höga och låga, vantrogna och kristna trosbekännare; med undantag af några få äro alla böjda för, att antingen dikta lögner eller att älska dem sedan de äro diktade. Då Gud sände en stor profet till detta slägte för att uppenbara Mormons bok såsom det stora och sista varnande budskapet, och såsom en förberedelse för hans Sons uppenbarelse från himmelen för att utföra hämd öfver de onda och ogudliga, huruledes blef då detta budskap behandladt? Vi svara: Folket begynte strax att ljuga om det, och de hafva fortsatt dermed från den tiden intill närvarande tid. En förklarade, att Mormons bok hade sin upprinnelse på ett sätt, en annan på ett annat; en diktade en lögn, en annan en annan, och boktryckarekonsten har blifvit använd för att publicera lögn och för att hindra folket från att enligt detta budskaps fordringar omvända sig. Strö-

skrifter hafva följt på ströskrifter, och band efter band äro utgifna, för att förblinda folkets ögon och förhärda deras hjertan mot det enda budskap, som kan frälsa dem, vare sig i denna eller den tillkommande verlden. Två af de kraftigaste maskiner, som lögnens fader har begagnat för att utsprida dessa lögner, äro *prester* och *tidningsskrifvare*. De sistnämda hafva begärligt uppsnappat alla möjliga slags lögner af svartaste slag, och de hafva mångfaldiggjort dem i millioner på millioner exemplar och sändt dem med bantågens hastighet till jordens fyra hörn, under det att de fromma presterna med ett långt, skenheligt ansigte hafva återupprepat dessa lögner från predikostolen, och varnat sina menigheter med många fromma suckar och hycklade tårar att taga sig i akt för Mormons bok, och att förkasta den utan undersökning samt att utdrifva Herrans tjenare från sina hus och ej ens ett ögonblick lyssna till dem, utan förkasta dem såsom bedragare utan att hvarken höra eller motbevisa dem. Dessa lögner hafva haft önskad verkan, att tillsluta kyrkor och församlingshus, och folket hafva tillslutit sina hus och hjertan för Herrans tjenare och för det stora budskapet om omvändelse, som Gud har sändt dem att förkunna. Det gläder "lögnens fader", och mörkrets här fröjdar sig med djefvulsk glädje vid utsigten af att få skörda en ymnig gröda af själar, som de hafva bedragit med sina lögner, och som deras prester hafva vilseledt med sitt hyckleri.

24) De personer, som uppfunno dessa lögner mot Guds tjenare och mot det gudomliga omvändelsebudskapet, som innehålles i Mormons bok, äro icke de enda, som äro skyldige; de äro ej de enda, som skola blifva straffade såsom lögnare

i eldsjön; men alla de, som hafva utspridt dessa lögner och som haft begär efter att läsa och höra dem, skola dela samma öde. Den som älskar lögn är likaså straffskyldig som den, som uppdiktar lögn; båda skola gå till samma ställe och båda skola, om de ej omvända sig, lida den andra döden.

25) Det är en förskräcklig sak att förkasta en Guds profet eller en Guds tjenare eller en uppenbarelse från Gud, i synnerhet är det förskräckligt att förkasta ett budskap så oändligt vigtigt som det, som Gud har gifvit i Mormons bok; och djefvulen vet, att folket skola tillhöra honom, om han blott kan få dem till att förkasta det; och derför är han så outtröttlig i sina sträfvanden att uppfinna alla slags lögner för att utföra sin ondskefulla och djefvulska afsigt.

26) Men någon torde fråga: Huru skola de ödmjuka och rättskaffne själarne urskilja mellan sanning och lögn? Skola de, derföre att de äro bedragna med lögn, fördömas tillika med lögnare? Vi svara, att alla skola blifva fördömda, som tillåta sig sjelfva att blifva bedragna, ty det gifves lägenhet för hvar och en att komma till sanningens ljus, och det står ej i djefvulens magt att uppfinna lögner, som så mycket likna sanningen, att han dermed kan förhindra den verkligt rättskaffne ifrån att upptäcka den sanning, uppå hvilken hans själs frälsning beror. Skriften har uttryckligen förklarat: "Förbannad är hvar och en, som förlitar sig uppå menniskor och sätter kött till sin arm." Jer. 17: 5. Följaktligen är hvar och en, som sätter sin tillit till de gynnade lögner, som djefvulen har uppfunnit för att förhindra folket från att upptäcka sanningen, under samma förbannelse, och de skola på domens dag blifva dömda

tillsammans med lögnare. Hvad undskyllan kan den hafva, som förkastar sanningen derföre att djefvulen uppfunnit lögner, och nästan alla menniskor tro på dem? Skriften säger oss, att vi skola "pröfva allting och hålla fast vid det goda". Det måste finnas någon ofelbar regel, genom hvilken man kan pröfva och skilja det goda från det onda, eljest skulle vi aldrig hafva blifvit uppmanade att göra det. Denna ofelbara pröfvosten, hvarmed man kan upptäcka sanningen, är det ljus, som Gud redan har nedlagt hos oss, och som han vill gifva oss, om vi blott vilja söka efter det på det rätta sättet. Men om någon tillåter sig sjelf, att så vidt blifva förblindad af oinspirerade mäns lögner, att han tillsluter sin dörr och sitt hjerta för undersökningen och, på grund af utspridda rykten eller derför att hans prester förkasta det, förkastar himmelens budskap i Mormons bok, så är han rättvist fördömd, emedan han låter sig sålunda blifva bedragen och vilseledd af deras föreskrifter, som han vet ej en gång erkänna sig vara inspirerade af Gud. Han sätter lit till menniskor och gör kött till sin arm i det ögonblick, då han tillåter andra att döma för sig i så oändligt vigtiga angelägenheter som dessa, som angå hans själs frälsning; derföre är han förbannad af Gud och skall, om han icke omvänder sig, dö och gå till helvetet, oaktadt hans skenbara rättsinnighet. Derföre kan ingen man, ingen qvinna och intet barn, som nått ansvarighetsåldern, blifva rättfärdiggjorda genom att förkasta Guds uppenbarade vilja, som Mormons bok innefattar, i synnerhet om han eller hon aldrig företager sig att undersöka dessa gudomliga sanningar.

27) Men det skall blifva en svår sak för några af dem, som hafva offentliggjort lögner,

att rätt omvända sig derifrån. Så till exempel hafva många tidningsredaktörer varit redskap i djefvulens hand till att utsprida en stor massa af de svartaste lögner mot sanningen och mot de få rättskaffna och ödmjuka själar, som hafva anammat densamma. Genom utspridandet af dessa lögner hafva de upphetsat folket till upplopp och förföljelse och till att utgjuta de oskyldiges blod. Om det äfven stod i deras magt att omvända sig och till en del gifva ersättning, så kunde de dock aldrig till fullo återupprätta den stora skada de hafva gjort. De kunde bruka sina tidningar till att i samma skala sprida Mormons boks sanningar, som de hafva utspridt lögner mot den och de helige, och sålunda motarbeta det onda, som de hafva förorsakat; men de kunna aldrig från grafven återkalla de oskyldige, som fallit som offer på grund af de ogudliga och ondskefulla lögner, som de så vidsträckt hafva kringspridt, ty de hafva varit medelbara medverkare till deras död. Sådana hafva svårt för att omvända sig, oaktadt äfven dessa kunna i vissa tillfällen hafva varit ledda af allmänna fördomar och sålunda på grund af ovetenhet gjort många ting mot sanningen, mot Gud och mot hans folk, och för denna orsak kan det vara möjligt äfven för dem, såsom tillfället var med Paulus, att erhålla förlåtelse och frälsning genom att anamma sanningen och derefter helga alla sina krafter till att trycka, offentliggöra och utsprida den. Men hvad de än må göra för att återvinna det försummade och för att gifva skadeersättning, så skola de alltid ångra, att de någonsin hafva skriffvit och tryckt något mot ett så stort och härligt budskap som det, som nu är uppenbaradt i denna sista utdelning. Men om vi finge se några tecken

till omvändelse och förbättring från deras sida, så skulle vi med glädje taga dem vid handen och försöka att uppresa dem och uppmuntra dem till att kämpa för att godtgöra och återupprätta det onda, som de förut så vidt och bredt hafva kringspridt genom pressen.

28) Huru mycket ondt hafva icke lögner åstadkommit i vår verld! Det var genom djefvulens lögner som våra första föräldrar blefvo öfvertalade till att äta af den förbjudna frukten. Förmedelst lögner, som den onde har uppfunnit, hafva de heliga profeterna blifvit förkastade af de olika slägter, till hvilka de sändes. Derföre säger Frälsaren till sina lärjungar: "Salige ären I, när menniskorna försmäda och förfölja eder och säga allt ondt emot eder, *ljugande*, för min skull, ty så hafva de gjort med profeterna, som voro före eder." Alla profeter och inspirerade män blefvo beljugna, och folket blef genom dessa lögner vilseledda, så att de förkastade deras enda saliggörelsemedel. Det var förmedelst lögnare och falska vittnen, som verldens Frälsare blef dömd att korsfästas; på grund af falska vittnens vittnesbörd hafva judarne från slägt till slägt fortfarit att förkasta Jesus af Nazareth såsom den sanne Messias; det var förmedelst lögn som de blefvo öfvertalade till att tro, att hans lärjungar kommo och stulo hans lekamen från grafven. På grund af lögner tro millioner i närvarande tid, att den store Guds profet Josef Smith var en bedragare. Genom tron på lögner blefvo i forna tider millioner af menniskor utrotade från jorden och sända till helvetet; och på grund af den tillit, som nuvarande generation sätter till tidningshistorier och hopspunna lögner mot Mormons bok och de helige, skola millioner ännu blifva bortfejade och deras del skall anvisas dem

i "den sjön, som brinner med eld och svafvel", i sällskap med dem, som i forntiden älskade och utöfvade lögnen.

29) Några lögner äro mera giftiga än andra och beräknade på att göra långt mera skada. Att ljuga i afsigt att bedraga sin nästa — att ljuga för att skada någons karakter — att ljuga i afsigt att påföra den oskyldige straff och beskydda den skyldige, äro ganska stora synder; men när de jemföras med lögnen mot ett från himmelen sändt gudomligt budskap, så blifva de förhållsvis obetydliga. I förstnämda tillfälle rigtas lögnen mot menniskor, i senare fallet mot Gud. I förstnämde fall skadar lögnaren sin nästa timligen, i senare fallet andligen genom att förblinda hans sinne mot sanningen, ja emot den enda sanning, hvarigenom han kan erhålla frälsning. Lögner mot Guds uppenbarelser, som han gifver till frälsning för menniskoslägten, skola derföre betraktas som mycket onda på domens dag, och straffet skall blifva i förhållande till det onda, som lögnen åstadkommit.

30) Vi hafva nu påpekat tre stora synder, till hvilka denna generation är mycket skyldig inför Gud. Dessa synder äro, för det första: mordet på Guds profeter och de helige och bifallandet af det samma genom att låta mördarne gå ostraffade och tillåta dem, att på det mest uppenbara sätt skryta öfver sina blodiga gerningar; för det andra: de hundratusenden allmänna skökor, som i alla större städer inom kristenheten tillåtas att begå förbrytelser af den afskyvärdaste beskaffenhet, utan att man inom lagstiftningen tager tillräckliga förhållningsregler till att undertrycka denna synd; och för det tredje: den stora synden, att ljuga emot det budskap, som Gud har

uppenbarat till folkens frälsning och för att bereda dem för hans Sons ankomst. Dessa äro tre af de största synder, från hvilka menniskorna på det uppriktigaste böra omvända sig för att undgå de hotande olyckor, hvarmed de eljest ganska säkert skola blifva hemsökta.

31) En annan synd af icke ringa storlek finnes i den stora mängd af falska läror, som så vidsträckt läras, tros och utöfvas inom kristenheten. Lärdomar, som äro beräknade på att ruinera själen, åstadkomma i några hänseenden mycket mera ondt än det, som endast har inflytande på vår timliga välfärd. En menniska, som genom oredlighet besviker sin nästa på hans egendom och bringar hans familj i nöd och timlig undergång, är i hög grad straffskyldig inför Gud och hon skall, om hon icke omvänder sig och gifver skadeersättning, blifva strängt straffad; men hur mycket större blir ej den persons fördömelse och straff, som genom list och svek bedrager sin nästa med en falsk lära, som skall göra honom och hans familj olycklig, icke allenast för tiden utan äfven för evigheten. Tjufvar och röfvare äro mindre straffskyldiga inför Gud än sådana lärare.

32) Vi vilja nu omtala några af dessa själsförderfvande läror, som läras i kristenheten och som millioner menniskor hafva varit enfaldiga nog till att tro. För det första hafva dessa falska lärare fördristat sig till att neka nödvändigheten af fortsatt uppenbarelse från Gud, och de hafva verkligen, i rak motsats mot bibeln, öfvertalat hela nationer till att tro på denna förderfliga och ogudliga lärosats. Den stora ogudligheten i denna lärosats visar sig, när man betänker, att den gifver all sann kristendom och biblisk gudsdyrkan dödsstöten. Detta fruktans-

värda bedrägeri blef uppfunnit strax efter apostlarnas död af en del förderfvade och ogudliga affällingar, som hade afvikit så långt från Gud, att de ej kunde få något meddelande från honom; och då de fruktade för, att de mera rättänkande bland menniskorna skulle upptäcka den stora skilnaden mellan deras affallna tillstånd och den sanna kyrkans tillstånd, hvilken alltid utan undantag var välsignad med profeter och inspirerade män, beslöto de att använda all sin spetsfundighet och list för att föreställa folket, att de redan haft nog af uppenbarelser och ej behöfde vidare meddelande från himmelen. Om de blott kunde få folket till att tro på denna kraftiga villfarelse, visste de, att den skulle på ett verksamt sätt förblinda dem med afseende på deras frånfall. Det lyckades dem till sist; dock hade de rättänkande ibland folket en stor samvetsstrid, ty de kunde ej så beredvilligt samtycka till en så främmande och oerhörd lärosats. De skådade tillbaka på hela historien om Guds handlingssätt med sitt folk ifrån menniskans skapelse intill deras tid, och de kunde ej upptäcka ett enda tillfälle, då ett sant Guds folk fans, utan att de mottogo fortsatt uppenbarelse från Herren, och de, som icke hade dessa välsignelser, angåfvos vara hedningar eller i ett affällighetstillstånd. Det sades dem uttryckligen i skriften: "hvar det ej finnes syner, försmåktar folket." Det fordrades derför icke en liten ansträngning från de ogudliga apostaternas sida, att införa och få folket till att tro på en lära, så fullkomligt ny och främmande och så alldeles motsatt hela innehållet af all gudomlig uppenbarelse. Men genom djefvulens hjelp och efter en lång kamp, hvarunder tusenden blefvo plågade och afrättade, lyckades

det dem till sist att utgifva en kyrkolag, som icke allenast på det bestämdaste uteslöt all vidare uppenbarelse, utan äfven verkligen inskränkte dessa frånfallna samfunds tro till ett visst antal böcker, som de kallade "*kanoniska*". Detta skedde vid tredje kyrkomötet i Carthago år 397. Alla förbjödos då att antaga något som Guds ord, med undantag af dessa få kanoniska böcker, som denna kyrkoförsamling af affällningar hade samlat. Denna förderfliga lag hade åsyftat verkan till att påföra efterkommande slägter den själsförderfvande villfarelsen, att Gud icke mera vill tala till de dödliga. Detta bedrägeri har blifvit öfverfördt till vår tid och det läres nu öfverallt i kristenheten.

33) Om denna villfarelse hade varit inskränkt till obildade barbarer i en mörk afkrok på jorden, så skulle den ej vara så farlig i sina följder, men den är anammad af millioner af de mest bildade folk på vår glob, och detta ändå i öppen trots mot bibeln, hvilket gör den långt förargligare för Guds åsyn. Den är beräknad på att ödelägga millioner efter millioner själar, ty huru kunna de med bibeln i händerna förvänta sig att blifva frälsta, om de tillåta sig att tro och hysa en så obiblisk och ogudlig lärdom i hjertat? Vänten I, att Herren skall frälsa eder, då I med fräckhet förklaren, att I icke behöfven profeter och uppenbarare och att I redan hafven nog af Guds ord? I kunnen icke såsom de många hundra millioner, som äro döda under förgångna århundraden och som aldrig gynnades med det privilegium att läsa bibeln, hafva någon undskyllning på grund af eder ovetenhet. I kunnen ej undskylla eder med, att edra prester, grannar och fäder hafva lärt eder detta bedrägeri. I hafven

bibeln och I kunnen läsa den och döma för eder sjelfva, och hela innehållet af denna heliga bok skall på det klaraste visa eder motsatsen. Bibeln underrättar eder om, att den kristna kyrkan var gynnad med fortsatt uppenbarelse så länge hon fans på jorden; bibeln säger eder, att den kristna kyrkan styrdes och vägleddes beständigt af profetior och uppenbarelser och genom lefvande uppenbarare och inspirerade män. Den skall äfven säga eder, att allt, som blir utfördt utanför denna ordning, icke är af Gud utan af menniskor. Om I derföre på grund af folktraditioner och populära falska lärares inflytande viljen tillåta eder sjelfva att blifva insnärjda och bedragna af sådana orimliga, obibliska och antikristna lärdomar, så mån I icke alls smickra eder med, att I kunnen blifva frälsta, ty Gud vill icke frälsa dem, som förkasta läran om fortsatt uppenbarelse. Detta är derföre en annan stor synd, uti hvilken denna slägt är i hög grad skyldig inför Gud, och han kallar nu på menniskorna genom sina tjenares röst och genom uppenbarelsens röst i Mormons bok, och uppfordrar dem att omvända sig från denna synd och att icke mera gifva akt på falska läror angående denna vigtiga sak, och han förklarar, att alla de, som icke vilja omvända sig från sådana ting, skola afhuggas och sändas ned till helvetet för att förvaras der intill domen.

34) En annan falsk lärosats, som blifvit nästan allmänt lärd och trodd af denna ogudliga slägt, är den, att de troende icke längre ega någon rättighet att mottaga de underbara tecken, som äro dem lofvade i skriften. I Marci sista kapitel så väl som på många andra ställen i bibllen underrättar Jesus oss i de bestämdaste uttryck om, att dessa underbara gåfvor skulle gifvas

åt de helige hvar helst evangeliet blef predikadt, trodt och åtlydt. Och på det att ingen ogudlig affälling eller falsk lärare skulle försöka att inskränka löftet om tecknen för de troende i Kristi kyrkas första tider, förklarar han eftertryckligen, att "en hvar skapning" i hela verlden, som tror evangelium och blifver döpt, skulle icke allenast blifva frälst, men alla sådana skulle också hafva magt att i hans namn "utdrifva djeflar", "tala med nya tungor", "taga på ormar" och "dödligt gift skulle icke skada dem", och "på de sjuka skulle de lägga händerna, och de skulle blifva helbregda". Och nu frågar jag: Hvem skulle hafva trott, att generationer af kristna trosbekännare skulle uppstå, och med bibeln i hand hafva den dristiga, och skamlösa oförskämdheten att förklara, att de troende ej hafva rätt att fordra dessa vår Herres löften? Tänk blott, käre läsare, på de millioner menniskor, som bekänna sig att tro på evangeliet och som hvimla på gatorna om sabbatsdagen för att gå till sina olika församlingsplatser, och icke en gång en af de församlade millionerna göra den minsta fordring på Jesu löften med hänsyn till evangeliets välsignelser; de kalla sig sjelfva troende och dock hafva de icke de troendes tecken; de bekänna, att Jesus är deras Frälsare, men hvar enda själ af dem förkastar hans ord med afseende på de utlofvade tecknen. De äro mycket villiga att fordra ett af de löften, som stod i förbindelse med dessa tecken, nemligen salighet; men de andra löften, som samma heliga väsen uttalade vid samma tillfälle, blifva alldeles förkastade; och om en eller annan ärlig, ödmjuk själ skulle begynna att söka efter de utlofvade tecknen och förmana sina bröder att göra det samma, så skulle hon

ögonblickligen blifva utropad såsom en svärmare eller vansinnig, och om hon skulle fortfara dermed, så skulle hon blifva utesluten ur deras samfund och utstött af deras synagoga som en farlig person. Huru skall det gå med alla dessa falska lärare, som sålunda afskaffa Jesu löften? Huru skall det gå med det folk, som kan fördraga hycklare och tillåter dem att leda sig? Om de ej omvända sig från dessa falska läror, om de ej ångra, att de hafva afskaffat evangeliets underbara gåfvor och krafter, så skola de blifva nedstörtade till helvetet hvar enda själ ibland dem, ja hvarje man och qvinna, presten så väl som folket, skola gå till fördömelse lika säkert som de äro lefvande väsen. I mån icke smickra eder med, att I skolen undslippa, ty det finnes ingen annan undflykt för eder, än att omvända eder och allvarligen söka efter evangeliets underbara gåfvor, hvilka I och edra falska lärare hafva afskaffat i eder ondska och i edert hyckleri. Tron icke, att I kunnen följa den stora hopen, som hafver gudfruktighetens sken, men förnekar dess kraft, och likväl undfly detta heliga väsens rättfärdiga vrede, hvilkens ord I hafven förkastat. Efter hans ord, som I hafven haft i detta lifvet, skolen I dömas på den yttersta dagen; om I hafven anammat och åtlydt det, så är det godt, om icke, så skall det fördöma eder, och I skolen bäfva för hans åsyn, som gaf ordet, och edra brottyngda samveten skola blifva plågade af fruktan och pina, och helvetets qval skola angripa eder, och I skolen komma att känna, att Guds heliga ord icke är taladt förgäfves och att det ej ostraffadt kan förkastas.

35) En annan vidt utbredd och stor synd finnes också i landet. Många tusen af dessa falska

och förderfvade lärare, som hafva förnekat nödvändigheten af evangeliets underbara gåfvor och krafter och som hafva afskaffat profetians och uppenbarelsens gåfvor i kyrkan, hafva äfven gått så vidt, att de vågat framstå och förrätta några af evangeliets heliga handlingar, som om de verkligen hade myndighet från Gud, och många tusende hafva fördristat sig till att mottaga evangeliets heliga ordinanser från sådana falska och själsförderfvade hycklares händer! Om det finnes någon ondska, som närmar sig gudsbespottelse, så måste det vara denna synd. Hvad kan väl vara mera ogudligt i Herrans ögon än det, att menniskorna företaga sig att afskaffa såsom onödvändiga nästan alla evangeliets härligaste gåfvor och predika för sina åhörare, att de äro onödvändiga i dessa dagar, och derefter äro de fräcka nog att föregifva, att de hafva myndighet att döpa i Fadrens och Sonens och den Heliga Andes namn samt att utdela Herrens heliga nattvard. En sådan himmeltrotsande ondska är skickad till att sänka dessa usla bedragare i djupaste helvete. Och om folket icke ångrar att de hafva mottagit dop och andra af evangeliets heliga handlingar af sådana bedragares händer, så skola de blifva sända till helvetet med dem; ty när en blind leder en blind, falla de båda i gropen, och de bedragna så väl som bedragarne må alla skörda lönen för deras egna onda och förderfliga handlingar.

36) Vi veta, att många af eder skola blifva vrede på oss och hata oss, derföre att vi tala så rätt fram till eder om eder ogudaktighet. Men vi äro icke utsända för att smickra eder med fagert tal eller för att berätta eder, att allt är godt, men vi äro utsända för att klart och tyd-

ligt framställa för eder edra synder och vederstyggligheter och edra onda gerningar, som I oupphörligen utöfven för den Allsmägtiges åsyn, och för att uppfordra eder i hans namn, som sände oss, att ångra allt detta och omvända eder till Herren samt anamma evangeliet i dess fullhet, som Gud har uppenbarat det i denna sista tid, ty eljest skall hvar och en af eder säkert varda fördömd. Det är oss likgiltigt, hvad antingen vi behaga eller misshaga eder, om vi vinna eder vänskap eller uppväcka eder bittraste hat; vårt enda föremål är att utföra hans vilja, som sände oss, och troget fullgöra våra pligter mot eder.

37) Många andra ting kunna nämnas, hvarifrån det är nödvändigt att I skolen omvända eder, men då I hafven mycket af Guds ord ibland eder, som visar eder detta, så är det ej nödvändigt att beskrifva hvarje särskild synd i detta kapitel. Många af eder hafva gjort sig skyldiga uti att bespotta det heliga väsen, som gaf eder tillvarelsen, och uti att beständigt bruka hans namn fåfängligt. Många bland eder hafva skuld deruti, att I bedragen och tagen fördel af eder nästa samt i att bära falsk vittnesbörd, baktala, bespotta och tala ondt om hvarandra; somliga undertrycka de fattige och andra äro högmodiga och upphöja sig sjelfva med mycken stolthet. Många tillbakahålla sina medel och sin egendom från enkan och den faderlöse, från den fattige och nödlidande, under det att de och deras falska lärare fråssa af jordens öfverflöd och pryda sina kapell, synagogor och kyrkor med alla slags kostbara prydnader, och I kläden eder sjelfva i silke och sammet och fint tvinnadt linne och I ihågkommen icke, att Gud gaf eder alla

dessa ting, icke blott för eder egen välsignelse, utan på det I skullen kunna välsigna de fattige och nödlidande. Från allt detta och mycket annat ondt måsten I omvända eder, eljest kunnen I icke ärfva Guds rike, ty de fattiges och nödlidandes rop uppstiga till Gud emot eder.

38) Då vi nu hafva framstält det onda, som I ären skyldiga uti, så komma vi till den andra delen af vårt ämne, nemligen *beskaffenheten af den ånger, som är förenad med sann omvändelse.* Det finnes åtskilliga slag af ånger. Tjufvar, röfvare, horkarlar, mördare o. s. v. äro ofta bedröfvade, derföre att de hafva blifvit gripna i de förbrytelser, som de hafva begått. De äro icke bedröfvade derföre att de hafva syndat emot Gud och skadat sina medmenniskor, men de äro bedröfvade derföre, att deras förbrytelser äro bragta i dagen och för att de blifvit hindrade ifrån att utföra det, som de hade i sinnet att utföra. Detta är verldens ånger, och den är af samma beskaffenhet som de onda andarnes sorg i helvetet; de äro bedröfvade, när det misslyckas för dem att fullborda sina ondskefulla planer mot Gud och hans folk. En sådan sorg verkar döden.

39) Andra hafva en ånger, som uppkommer af fruktan. De känna sig öfverbevisade om, att de vid talrika tillfällen hafva brutit mot Guds lag, men likväl känna de ingen åtrå efter att förbättra sig. De sörja öfver, att Gud har utgifvit en lag emot synden och att den skall straffas i den nästkommande verlden. De älska ogudaktighet och sörja öfver, att de en gång skola stå till ansvar inför Gud för alla sina onda gerningar. De äro bedröfvade derföre att de ej kunna fortfara med att taga fördel och bedraga

sin nästa och hopsamla rikedomar utan att blifva oroade af tanken om tillkommande straff. Många äro i hjertat öfverbevisade om, att Mormons bok är en gudomlig uppenbarelse och de äro bedröfvade öfver, att Gud åter har talat till menniskorna, och derföre att det ej finnes någon lättare och mera populär väg till frälsning; de sörja öfver, att de måste underkasta sig verldens vrede och hån för att mottaga det budskap, som Gud nu har sändt. Ja, det finnes sannerligen många ting som skapa sorg i verlden.

40) Men den sorg, som är antaglig inför Guds åsyn, är den, som leder till sann omvändelse och till förbättring i uppförandet; det är den sorg, som uppstår icke blott af fruktan för straff, utan af ett rigtigt begrepp om syndens onda följder; det är den sorg, som uppstår af kunskapen om vår egen ovärdighet, som lär oss att känna motsatsen af vårt eget förnedrade och fallna tillstånd samt Guds barmhertighet, godhet och helighet. Vi äro bedröfvade öfver, att vi någonsin hafva tillåtit oss att göra det onda; vi äro bedröfvade öfver, att vi hafva gjort oss ovärdiga inför Gud och vi äro bedröfvade öfver vår egen fallna naturs svaghet. En sådan ånger skall leda oss till att åtlyda alla Guds befallningar, den skall göra oss ödmjuka och barnsliga i vårt sinnelag, den skall tilldela oss saktmodighet och ödmjukhet i sinnet, den skall göra vårt hjerta mjukt och vår själ ångerfull, den skall bringa oss till att vaka omsorgsfullt öfver hvarje ord, hvarje tanke och hvarje handling, den skall framkalla våra förra handlingar mot våra medmenniskor för vårt minne, och vi skola känna oss mycket benägna och omsorgsfulla för att gifva upprättelse åt alla dem, som vi på något sätt

hafva förorättat. Den lärer oss, att hafva deltagande för de fattiga och nödlidande, samt att afhjelpa deras behof med våra medel; den bringar oss till att besöka de sjuka och bedröfvade och att göra allt hvad evangeliet fordrar, för att lindra deras lidanden; dessa och många andra goda ting äro följderna af en gudfruktig sorg öfver synden. Detta är omvändelse, icke i ord utan i gerning, och detta är den sorg, hvari himmelen finner behag.

41) För det tredje vilja vi betrakta *den bekännelse, som är nödvändig för den ångerfulle* för att göra honom ännu mera antaglig för Guds åsyn. Detta är något, som ej bör förbises af dem, som ej blott önska att förbättra sig, utan äfven att få förlåtelse för begångna synder. Om vi också omvända oss från våra synder och förbättra vårt lefverne, så kunna vi ej vänta förlåtelse för de synder, som vi hafva begått, utan att vi ödmjukt bekänna dem. Hafva vi förnärmat eller syndat mot en eller annan af våra medmenniskor, så är det vår pligt, att ej allenast gifva en full upprättelse derför, utan äfven att göra en passande bekännelse och söka förlåtelse. Vi böra äfven bekänna våra synder inför Gud med en gudfruktig och ångerfull anda.

42) Och slutligen skulle denna bekännelse vara åtföljd af *ett löfte och beslut, att icke synda mer.* Det skulle ej vara till något särdeles gagn, om vi bekänna våra synder inför Gud och ej besluta oss för att försaka dem. Om vi icke fatta ett fast beslut och göra ett löfte och förbund med Gud, att vi vilja försaka synden, och att vi för framtiden icke vilja gifva efter för det onda, så är vår bekännelse och omvändelse förgäfves, och vi kunna ej vänta att

få förlåtelse, ty Israels Gud kan ej bedragas och vill icke tillgifva dem, som blott bekänna sina synder och likväl icke fatta beslut att försaka dem; en syndabekännelse, som ej är åtföljd af beslutet att försaka synden, är ingenting annat än en högtidlig bespottelse mot Gud, som skall föröka våra brott och göra himmelens misshag större emot oss. Det gifves många, som äro rädda för att aflägga ett löfte om, att icke synda mera af fruktan för att de skola bryta det. Men sådana tankar äro ej rigtiga, ty huru kunna de vänta att blifva tillgifna och erhålla frälsning utan att de ingå ett sådant förbund? Om du befunne dig i ett hus, som var inhöljdt i flammor, och du blefve tillbjuden hjelp att komma ut, skulle du då stanna qvar derinne af fruktan för att det framdeles kunde hända dig en eller annan olycka? Nej, du skulle gladt mottaga det enda möjliga medlet till räddning. Om så är förhållandet, hvarför tillåter du då djefvulen att frånnarra dig det enda möjliga medlet till salighet, af fruktan för något inbilladt ondt, som du med Guds nåd har magt att afvända? Om du håller dig tillbaka ifrån att ingå förbund med Gud af fruktan för att bryta det, så skall du säkert omkomma i dina synder; men om du deremot gör bruk af din fria vilja och omvänder dig och ingår ett högtidligt förbund om att icke synda mera, så skall Guds nåd varda tillräcklig till att uppehålla dig i pröfningens och frestelsens timma.

43) Vi hafva nu framstält de hufvudsakligaste lärosatserna, som äro förbundne med sann omvändelse, och hvarje uppriktigt hjerta kan lätt se, att Gud fordrar af menniskorna, först, att de skola söka flitigt för att lära att känna

skilnaden på godt och ondt samt komma till kunskap om, hvilka synder och onda gerningar som de hafva gjort sig skyldiga uti; för det andra böra de påverkas af en gudfruktig sorg öfver, att de någonsin hafva syndat mot ett väsen så stort och godt som Gud; för det tredje böra de bekänna alla sina begångna synder inför Gud på ett passande sätt, och slutligen bör en sådan bekännelse vara åtföljd af ett högtidligt löfte och förbund om att icke synda mera, och vårt hjerta bör vara fast och okufligt i detta förbund. Hvar och en, som gör detta, skall blifva fyld med en viss grad af Kristi Ande, hvilken skall tilldela honom hjertats ödmjukhet, blidhet och saktmodighet. Men denna ånger tillförsäkrar honom ännu icke syndaförlåtelse; men den bereder endast hjertat till att rätt åtlyda en stor och helig ordinans, som Gud uttryckligen har instiftat till syndernas förlåtelse. Vi mena dopets ordinans. Då denna heliga handling är af så stor vigt och är uttryckligen instiftad för de botfärdiga troendes välfärd, på det att de må erhålla förlåtelse för alla begångna synder, så vilja vi i nästa kapitel betrakta denna instiftelses beskaffenhet och afsigt. Men, käre läsare, tillåt oss emellertid, förr än vi påbörja denna undersökning, att förmana dig att omvända dig från hvar och en af de onda gerningar, som vi hafva framstält i detta kapitel, och likaledes från hvarje synd, som du möjligen har begått. Omvänd dig af allt ditt hjerta! Beslut att hvarken äta eller dricka, förr än du har påbegynt denna oändligt vigtiga handling. Besinna hur mycket som står på spel, det är hvarken mer eller mindre än din själs eviga salighet och evigt lif på andra sidan grafven.

Ack, huru många millioner äro icke nedsänkta i grafven med obotfärdiga hjertan. Du kan blifva bortryckt i ett ögonblick, utan att du väntar det. O! gif då akt på den varnande stämman; låt ditt hjerta vara ödmjukt och din anda ångergifven; bekänn dina synder för Gud och försaka dem och bered dig uti allt till att mottaga förlåtelse genom dopets ordinans.

Tredje kapitlet.

Vattendopet.

Dopets ålder — dess sätt — dess afsigt. — Hvilka skola döpas? — Dess nödvändighet och väsendtlighet till salighet.

---

1) Dopet är det ämne, som vi nu hafva för afsigt att framlägga för läsaren, och vi önska, att han skall gifva det sin noggrannaste, upprigtigaste och allvarligaste uppmärksamhet Det är en gudomlig handling, uppenbarad till den fallna menniskan såsom en af de pligter, som åligger henne och hänhör till hennes frälsning. Vi vilja behandla detta ämne under följande afdelningar:

I. Dopets ålder,
II. Dopets sätt,
III. Dopets afsigt,
IV. Hvem skall döpas?
V. Dopets nödvändighet.

2) Den första afdelningen af det ämne, som framställes till undersökning, är

Dopets ålder.

Vi hafva många berömda författares vittnesbörd om, att dopet utöfvades af judarne såsom en religiös handling under århundraden före vår

Frälsares födelse. Det är berättadt, att judarne icke blott begagnade omskärelsen, men de döpte äfven alla, som omvände sig till deras tro, och i Salomos dagar blefvo ett mycket stort antal af de omkringboende folken omvända och döpta.

3) Några hafva antagit, att judarne före Kristi tid icke döpte dem, som voro af judisk härkomst, utan endast de personer af främmande nationer, som omvände sig till deras tro. Men det är visst, att dopet blef utfördt på en talrik mängd judar under Mose lag, ty Johannes Döparen, som genom sina fäders slägtlinie var en laglig arfvinge till det aronska prestadömet, utöfvade denna sin myndighet och döpte många tusen judar till deras synders förlåtelse, och detta på en tid, då Mose lag egde full kraft. Jesus sjelf hade icke heller ännu blifvit döpt. Inga af de gamla förordningarna voro ännu tillintetgjorda och inga nya förordningar voro ännu instiftade. Johannes döpte således, samtidigt som han var under den strängaste förpligtelse att hålla den gamla lagen; och de utgingo till honom från Jerusalem och hela Judeen och från hela trakten omkring Jordan, och han döpte dem i Jordan och de bekände sina synder. Matt. 3: 5, 6.

4) Johannes förklarar uttryckligen, att afsigten med dopet var att undfå "syndernas förlåtelse". Marc. 1: 4. Om det var nödvändigt att anamma dop till syndernas förlåtelse under den judiska lagen i Johannes dagar, så var det likaså nödvändigt i Salomos, Davids, Samuels och Mose dagar. Om det var af vigt, att utföra denna handling på de judiska proselyter, på det att de skulle kunna erhålla syndernas förlåtelse, så måste det äfven vara likaså vigtigt för judarne sjelfva.

5) Oaktadt dopet var en handling, som högtidlighölls under den judiska lagen, så hade det likväl icke sin upprinnelse från denna lag. Det bildade en del af lagen, men tillhörde en högre lag, till hvilken Mose lag "fogades på grund af öfverträdelse". Denna högre lag var ingenting mindre än evangeliet, och i detta utgör dopet en helig ordinans. Derför säger Paulus, i det han talar om judarne i öknen: "Ty det är ock oss förkunnadt så väl som dem; men det hjelpte dem icke, att de hörde ordet, efter de, som hörde, satte icke tro dertill." Ebr. 4: 2. Häraf framgår, att det evangelium, som predikades efter Kristus, var mycket gammalt, efter som det predikades för Israel i öknen, "men ordet, som predikades för dem, gagnade dem icke", derföre att "det ej var förenad med tron hos dem, som hörde det".

6) Det medgifves af alla, att två af evangeliets lärosatser, nemligen tro och omvändelse, blefvo lärda bland israeliterna under hela den tid, som Mose lag hade gällande kraft. Hvarför skulle det då betraktas såsom något så besynnerligt, att äfven denna tredje princip af evangeliet, nemligen dopet, fans samtidigt med de andra två?

7) Judarne måste hafva betraktat dopet såsom af mycket stor vigt, medan de ännu voro under lagen, ty eljest skulle de ej hafva kommit från hela trakten rundt omkring i sådan stor mängd för att blifva döpta i Jordan. Till och med många af de sjelfrättfärdiga fariseerna och sadduceerna kommo för att blifva döpta; om dessa hade betraktat dopet såsom en ny helig handling, som just på den tiden hade uppkommit och för första gången var införd i den judiska

nationen, så skulle de aldrig hafva gjort detta. De skulle då hafva betraktat det såsom ett tillägg till Mose lag och utan tvifvel skulle de hafva förkastat det med en helig förfäran; men i stället för att hysa tvifvel om dess gudomlighet, kommo de fram, och det till och med i sitt obotfärdiga tillstånd och begärde dop, utan minsta spörsmål angående sjelfva handlingens gudomlighet. Men Johannes säger till dem: "I huggormars afföda, ho hafver eder föregifvit att I skolen undfly den tillkommande vreden? Gören för den skull sådan frukt, som bättring tillhörer." Matt. 3: 7, 8.

8) Fastän judarne icke hyste något tvifvel i sitt sinne om att dopet var en gudomlig instiftelse, så synas dock några af dem att tvifla på Johannes myndighet att förrätta det, ty under det att Johannes döpte i Bethabara på andra sidan af Jordan, nära 30 mil från Jerusalem, så sände judarne prester och leviter från Jerusalem för att fråga honom hvem han var. Han nekade icke, men bekände, att han icke var Kristus. Och de sporde honom: "Hvad då? är du Elias? Och han sade: Jag är det icke. Är du en profet? Och han svarade: Nej! Då sade de till honom: Ho är du, att vi må gifva dem svar, som hafva sändt oss? Hvad säger du om dig sjelf? Han sade: Jag är en ropande röst i öknen, rödjen Herrans väg, som profeten Esaia sagt hafver. Och de som voro utsände voro fariseer. Och de sporde honom och sade: Hvi döper du då, om du icke är Kristus eller Elias eller en profet? Johannes svarade dem och sade: Jag döper med vatten." Joh. 1: 19—26. Det är påfallande, att dessa fariseer tviflade på Johannes lagliga myndighet, men de uttryckte intet tvifvel om vattendopets gudomliga ursprung, förutsatt att

det förrättades af en profet eller af en person, som hade gudomlig myndighet.

9) Att dopet var vigtigt under den judiska lagen, kan ännu tydligare ses af Jesu svar till Johannes, då den senare på grund af sin ovärdighet vägrade att döpa sin Frälsare. Jesus sade till honom: "Låt det nu så ske, så bör det sig vara med oss, att vi uppfylla all rättfärdighet, och då tillstadde han honom det." Matt. 3: 15. Hade nu ingen lag funnits, som fordrade att alla menniskor skulle döpas, så kunde Jesus hafva uppfylt all rättfärdighet, utan att gå ned i Jordan. Derföre måste det hafva funnits en lag angående dopet, med hvilken både Jesus och Johannes voro väl bekanta, och de viste båda, att "all rättfärdighet" icke kunde uppfyllas utan att åtlyda denna lag.

10) Att dopet var vigtigt i alla tidsåldrar före Kristus, förklaras på det bestämdaste i vår Frälsares ord till Nikodemus: "Sannerliga, sannerliga säger jag dig: utan en varder född af vatten och Anda, kan han icke ingå i Guds rike." Joh. 3: 5. Då nu Abel, Enok, Noa, Abraham, Isak och Jakob samt alla profeter och rättfärdiga män före Kristi tid verkligen hafva ingått i Guds rike, så måste en hvar af dem hafva blifvit "född af vatten" så väl som "af Anda". Det följer häraf, att vattendopet må hafva blifvit förrättadt under en hvar hushållning ifrån den rättfärdige Abels dagar ända till Johannes Döparens tid. Utan tvifvel var Nikodemus väl bekant med denna gamla lag, men han hade aldrig betraktadt den såsom en ny födelse. Derför frågar han med förvåning: "Huru kan detta ske?" Jesus svarade: "Är du en mästare i Israel och vet icke detta?" Joh. 3: 9, 10. Det är tydligt af denna

fråga, att det fordrades af "en mästare i Israel", att han skulle vara väl bekant med vattendopets gamla bruk. Det var oursäktligt för en "mästare i Israel" att vara ovetande om denna institutions beskaffenhet; i synnerhet när ingen menniska i någon tidsålder eller hushållning kunde inkomma i Guds rike den förutan.

11) Dopet fans icke blott under Mose lag, men alla Israels härskaror blefvo döpte i hafvet förr än Mose lag blef utbasunerad från Sinai berg. Aposteln Paulus gifver följande vittnesbörd om detta faktum: "Käre bröder, jag vill icke dölja för eder, att våra fäder voro alla under skyn, alla gingo de genom hafvet, och alla voro de under Moses döpte i *skyn och i hafvet* och hafva alla enahanda andelig mat ätit, och alla enahanda andelig dryck druckit; ty de drucko af den andeliga klippan som dem medföljde, hvilken klippa var Kristus." 1 Kor. 10: 1—4. Detta dop i hafvet skedde omkring tre månader förr än Herren nedsteg på Sinai berg, och omkring fyra eller fem månader förr än lagen blef gifven på de två stentaflorna eller förr än Aron blef invigd till prestadömets embete. (Se 2 Mos. 14 kap. och 19: 1, samt 5 Mos. 9: 11, 18, 25.) Dopet i hafvet blef utan tvifvel förrättadt på dem vid den östra stranden omedelbart efter att de säkert hade kommit på torrt land. Då de voro lägrade i säkerhet på den östra kusten, befriade från alla sina fiender och skilda från alla synliga faror, kände de naturligtvis en böjelse för att efterkomma denna högtidliga lag, förutom hvilken de icke kunde inkomma i Guds rike.

12) Vattendopets handling blef utförd på Israel i Röda hafvet af män, som hade myndighet dertill; ty oaktadt Mose lag ännu ej var gifven,

och oaktadt Aron och hans söner icke ännu voro utvalda enligt lagen genom den heliga smörjelsen, så funnos dock många prester bland israeliterna, som hade blifvit ordinerade till att göra tjenst, icke under Sinai lag, ty den var ännu icke gifven, men under den högre lagen, som förut fans, som hörde till den patriarkaliska utdelningen. Det mindre prestadömet blef derefter fortsatt igenom Levi stam; men de prester, som tjenstgjorde vid Röda hafvet, voro utan tvifvel valda af åtskilliga stammar i följd af deras rättfärdighet utan afseende på deras slägtlinie. Dessa prester funnos bland Israel, förr än Herren utkorade Arons hus af Levi stam. (Se 2 Mos. 19: 6, 24, 29.) "Desslikes presterna, som nalkas Herranom, de skola ock helga sig, så att Herren icke förgör dem." 2 Mos. 19: 22. De prester, som här omtalas, kunna hafva varit af Melkisedeks orden eller också af en orden lik den, som sedan fortsattes i Levi stam. Det är ej uppenbaradt till hvilket af dessa prestadömen de hörde, men det är uppenbaradt, att de voro prester, som voro erkända af Gud och att de "nalkades Herren" i sin embetsförvaltning. Både det melkisedekska och det aronska prestadömet hade myndighet till att döpa, såsom exempel gifves i Jesu och Johannes Döparens embetsutöfning.

13) Men alla Israels fäder blefvo icke allenast döpta i hafvet, utan äfven i härlighetens sky, det är: "De drucko af den andeliga klippan, som följde dem, och denna klippa var Kristus." Och Kristi härlighet öfverskyggade dem såsom en sky om dagen och såsom eld om natten. De hade tron på Kristus och blefvo döpte med Andens dop och drucko af samma andeliga klippa som de döpta troende, som lefde efter

Kristus. Derföre var samma evangelium med alla dess befallningar, anordningar och välsignelser, såsom det predikades efter Kristus, också predikadt århundraden före Kristi tid. Och folket viste om och trodde på Jesus såsom sin tillkommande återlösare, med samma tro och samma hopp som de, hvilka lefde efter hans ankomst; och i alla tidsåldrar, då ett bemyndigadt prestadöme fans på jorden, blefvo menniskorna födda af vatten för att ingå i Guds rike.

14) Israels dop i Röda hafvet var ej upprinnelsen till denna heliga instiftelse; den är likaså gammal som sjelfva det heliga evangelium, utaf hvilket den utgör en del. Paulus säger: "Men skriften hafver sett framföreåt, att Gud gör hedningarna rättfärdiga genom tron; derföre förkunnade hon för Abraham: "I dig skola alla slägter på jorden välsignade varda." Gal. 3: 8. Det är tydligt, att hedningarna och alla nationer skulle välsignas i Abraham, d. v. s. vid att upptagas genom adoption och blifva Abrahams säd, eller genom att mottaga det samma evangelium, som Abraham mottog, och vandra i hans tros fotspår. Utan tro kunde hedningarna icke blifva rättfärdiggjorda och blifva Abrahams säd, ty Paulus säger vidare: "I, så många som döpta ären till Kristus hafven eder iklädt Kristus. Ären I nu Kristi, så ären I ju Abrahams säd och arfvingar efter löftet." Gal. 3: 27, 29.

15) Det är icke underligt, att judarne under Mose lag döpte alla nyomvända af främmande folkslag, då de ej utan dop kunde ikläda sig Kristum eller blifva Abrahams säd. Samma evangelium, som predikades för Abraham, för att rättfärdiggöra honom, var bestämdt för att rättfärdiggöra hedningarna och allt folk, och då vi

finna, att dopet mottogs af de sistnämda, så må äfven de förstnämde hafva mottagit det. Derför måste Abraham så väl som hans antagna barn ingå i Guds rike genom den nya födelsen eller genom att blifva döpt af vatten och Anda.

16) Vi finna, att Marci evangeliums författare gifver det samma följande titel: "Detta är begynnelsen af Jesu Kristi Guds Sons evangelium." Men det är klart, att denna alldeles passande titel icke hade någon häntydning på, att evangelium då framkom för första gången, utan den syftade på begynnelsen af de tilldragelser, som inbefattade Jesu Kristi födelse, resor och gerningar, hvilka författaren ämnade att omtala i sin berättelse eller bok. Att denna titel icke hade någon hänsyftning på evangeliets upprättelse är väl bekant af det faktum, att tro och omvändelse så väl som andra evangeliet tillhörande grundsatser funnos århundraden förut, och blefvo predikade för Israel i öknen och för Abraham, som var alla nationers döpta troendes store fader.

17) Till och med sjelfva jorden blef döpt i den mägtiga syndafloden. Jordens dop, för att aftvå dess synder, var en bokstaflig framställning af alla troende botfärdigas dop för att aftvå deras synder. Likasom Noa frälstes från vattnet igenom arken, så äro ock de botfärdiga troende frälsta i Guds rike genom vattendopet. Aposteln Petrus uttrycker sig mycket passande, då han talar om Noas ark, i det han säger, "att Gud en gång bidade och hade tålamod i Noas tid, då arken byggdes, i hvilken få, det är åtta själar blefvo frälsta genom vattnet, hvilket nu ock oss salige gör i dopet". Petri 3: 20, 21.

18) Noa var en rättfärdighetens predikant och han uppfordrade den generation, som då lefde,

till att omvända sig. Men rättfärdigheten kommer genom evangeliet, ty Paulus säger, "att i detta varder Guds rättfärdighet uppenbarad från tro till tro". Rom. 1: 17. Om rättfärdigheten blifver uppenbarad genom evangelium, så kunde icke Noa hafva predikat rättfärdighet och hafva varit "en rättfärdig och fullkomlig man i sin slägt", utan att förstå det.

19) Aposteln Paulus säger, att Jesus har "framburit lif och oförgänglighet i ljuset genom evangelium". 2 Tim. 1: 10. Det följer häraf, att hvem som helst, som i någon tidsålder har haft kunskap om "lif och oförgänglighet", må hafva erhållit detta ljus genom evangelium. Derför måste Enok, som genom tron blef förvandlad till lif och odödlighet, hafva varit väl bekant med evangeliet.

20) Den rättfärdige Abel, som lefde samtidigt med Adam och var en profet, måste hafva förstått rättfärdighetens lag samt haft kunskap om Kristi offer, ty det offer, som han offrade i tron, var en förebild derpå. Af dessa omständigheter är det säkert, att han hade blifvit lärd om evangeliet.

21) Efter granskandet af dessa nu omtalta sakförhållanden kan ingen med förnuft betvifla, att evangeliet med alla dess vilkor, lagar, handlingar och välsignelser var bekant i verlden så tidigt som under Adams dagar, och att tro, omvändelse och dop eller födelse af vatten och Anda voro bekanta för Adam och för alla hans rättfärdiga efterkommande, som någonsin ingingo i Guds rike.

22) Men de heliga hafva ett förökadt vittnesbörd af den bestämdaste beskaffenhet om, att vattendopet började med menniskoslägtets store

stamfader. Vi hafva mottagit kunskapen om denna sanning från en uppenbarelse i Enoks profetia, som blef uppenbarad till profeten Josef Smith i december 1830. Se "*Pearl of Great Price*" pag. 20, 22.

23) Enok talade Guds ord och sade:

"Gud har kungjort för våra fäder, att alla menniskor måste omvända sig. Och han kallade på fader Adam med sin egen röst, sägande: Jag är Gud, jag skapade verlden och menniskorna förr än de blefvo till i köttet. Och han sade också till honom: "Om du vill vända dig till mig och lyssna till min röst, och tro och omvända dig från alla dina öfverträdelser och blifva döpt med vatten i min enfödde Sons namn, som är full af nåd och sanning, hvilken är Jesus Kristus, det enda namn, som skall gifvas under himmelen hvarvid salighet skall komma till menniskornas barn, och du skall bedja om alla ting i hans namn, och hvad som helst du beder om, det skall gifvas dig. Och vår fader Adam talade till Herren och sade: Hvarföre skola menniskorna omvända sig och döpas med vatten? Och Herren sade till Adam: Si, jag har tillgifvit dig dina öfverträdelser i Edens lustgård. Deraf kom det talet ut bland folket, att Guds Son hade försonat för arfsynden, hvarföre föräldrarnes synder icke kunna falla på barnens hufvud, ty de äro rena allt från verldens begynnelse.

24) "Och Herren talade till Adam, sägande: Efter som dina barn äro aflade i synd, så aflas också synd i deras hjerta när de börja att uppväxa, och de smaka det bittra, på det de må lära att värdera det goda. Och det är dem gifvet, att känna godt från ondt, derföre kunna de handla fritt för sig sjelfva; och jag har gifvit dig

en annan lag och befallning; lär derföre edra barn öfverallt, att alla menniskor måste omvända sig, eljest kunna de ej på något sätt ärfva Guds rike, ty intet orent kan bo der eller vara i hans närhet, ty i Adams språk är hans namn "*helighets man*", och hans enfödda Sons namn är "menniskornas Son", nemligen Jesus Kristus, en rättfärdig domare, som skall komma i tidens midt.

25) Derföre gifver jag eder en befallning, att fritt lära dessa ting till edra barn, sägande, att på grund af öfverträdelsen kom fallet, hvilket fall bringar död, och efter som I blefven födde af vatten och blod och anden, som jag har skapat, och blef af stoftet en lefvande själ, således måsten I äfven födas på nytt af vatten och Anda i Guds rike och renses genom blod, ja min enföddes blod, på det att I mågen blifva helgade från all synd och njuta det eviga lifsens ord i denna verlden och evigt lif i den tillkommande, ja, odödlig härlighet. Ty genom vattnet hållen I budet, genom Anden blifven I rättfärddiggjorda och genom blodet blifven I heliggjorda; derföre är den gifven för att förblifva hos eder, den är himmelens vittne, tröstaren, den odödliga härlighetens fredsgifvare, alla tings sanning, den som upplifvar alla ting, den som känner alla ting och har allmagt öfverensstämmande med visdom, barmhertighet, sanning, rättfärdighet och dom.

26) "Och nu si, jag säger eder: Detta är saliggörelsens plan för alla menniskor igenom min enföddes blod, han som skall komma i tidens midt. Och si, alla ting hafva sin liknelse, och alla ting äro skapade och danade till att bära vittnesbörd om mig, både ting, som äro timliga, och ting, som äro andeliga, som äro i himmelen ofvantill och som äro på jorden, och som äro i

jorden, och som äro under jorden, både ofvantill och nedantill; alla ting bära vittnesbörd om mig.

27) "Och det skedde, att när Herren hade talat med Adam, vår fader, så påkallade Adam Herren, och han blef bortförd af Herrans Ande, och han blef bragt ned i vattnet och blef nedsänkt under vattnet och bragt upp igen af vattnet. Och sålunda blef han döpt, och Guds Ande nedkom öfver honom, och sålunda blef han född af Andan, och han blef upplifvad i sitt inre. Och han hörde en röst från himmelen sägande: Du är döpt med eld och med den Helige Ande. Detta är Fadrens och Sonens vittneshörd från nu och till evigt; och du är efter hans orden, som var utan dagars begynnelse eller års ända, från all evighet till all evighet. Si, du är ett med mig, en son af Gud, och så kunna alla blifva mina söner, Amen!"

28) Enok säger vidare i sin profetia:

"Och det skedde, att Herren sade till mig: Si! och jag skådade och såg *Sharons* land och *Enoks* land och *Omners* land och *Henis* land och *Sems* land och *Haners* land och *Hanannihahs* land och alla invånarne deri; och Herren sade till mig: Gå till detta folk och säg till dem, att de skola omvända sig, att jag icke skall komma och slå dem med förbannelse och de skola dö. Och han gaf mig en befallning att jag skulle döpa i Fadrens och Sonens namn, som är full med nåd och sanning, och den Helige Andes, som bär vittnesbörd om Fadren och Sonen."

29) Vi läsa i första Mosebok, således som den är öfversatt genom inspiration af den nyare tidens store profet, Josef Smith, att Noa predikade omvändelse och dop. Vi gifva här följande utdrag:

30) "Och i de dagar voro kämpar på jorden och de sökte Noa, för att borttaga hans lif; men Herren var med Noa och Herrans kraft var öfver honom.

31) "Och Herren ordinerade Noa efter sin egen orden och befalde honom, att han skulle gå ut och förkunna hans evangelium för menniskornas barn, likasom det blef gifvet till Enok.

32) "Och det skedde, att Noa ropade till menniskorna, att de skulle omvända sig, men de lyssnade icke till hans ord, och äfven sedan de hade hört honom, kommo de fram för honom och sade: Si, vi äro Guds söner, hafva vi icke sjelfva tagit till oss menniskornas döttrar, och äta och dricka vi icke, och taga vi icke till äkta och gifva bort i äktenskap? Våra hustrur föda oss barn, och dessa äro mägtiga män, som likna forntidens män med stort beröm. Och de lyssnade icke till Noas ord.

33) "Och Gud såg, att menniskornas ogudlighet var stor på jorden, och hvarje menniska var högmodig och inbilsk i sitt eget hjertas tankar och de fortforo beständigt att vara onda.

"Och det skedde, att Noa fortsatte med att predika för folket, sägande: Lyssnen och gifven akt på mina ord; tron och omvänden eder från edra synder, och låten eder döpa i Jesu Kristi Guds Sons namn likasom våra fäder gjorde, och I skolen mottaga den Helige Andes gåfva, på det att alla ting måtte kungöras för eder; och om I icke gören detta, så skall syndafloden komma öfver eder. Likväl lyssnade de icke dertill, och det ångrade Noa och det smärtade honom i hans hjerta och det bedröfvade honom, att Herren hade skapat menniskorna på jorden. Och Herren sade: Jag vill från jordens yta utrota menniskan, som

jag har skapat, både menniskor och djur och krypande djur och foglarne i luften; ty det ångrar Noa, att jag har skapat dem, och att jag har gjort dem, och han har åkallat mig, och de hafva sökt hans lif.“ *“Pearl of Great Price“*, pag. 30.

34) Af det nu anförda ser man, att den stora saliggörelseplanen, som kallas evangelium, var känd bland menniskorna före syndafloden, samt att vattendopet så väl som tro och omvändelse lärdes i tidsrummet ifrån Adam till Noa.

35) I Abrahams historia, som blef uppenbarad för siaren Josef Smith, underrättas vi om, att samma evangelium, som lärdes till Abrahams fäder, lärdes äfven till honom. Följande är ett utdrag:

36) “Men jag, Abraham, och min brorson Lot bådo Herren, och Herren visade sig för mig och sade: Stå upp och tag Lot med dig, ty jag ämnar föra dig ut af Haran och att göra dig till en tjenare för att bringa mitt namn till ett främmande land, som jag vill gifva din säd till en evig egendom, om de lyssna till min röst. Ty jag är Herren din Gud; jag bor i himmelen och jorden är min fotapall; jag utsträcker min hand öfver hafvet, och det åtlyder min röst; jag bjuder vinden och elden vara min vagn; jag säger till bergen: Viken bort! och si, de borttagas af en hvirfvelvind genast i ett ögonblick. Mitt namn är Jehovah, och jag känner änden från begynnelsen; derföre skall min hand vara öfver dig, och jag vill göra dig till ett stort folk och öfver all måtta välsigna dig och göra ditt namn stort bland allt folk, och du skall vara en välsignelse för din säd efter dig och i sina händer skola de frambära detta embete och prestadöme till alla folk, och

jag vill välsigna dem genom ditt namn, ty så många som vilja mottaga detta evangelium skola blifva kallade efter ditt namn och skola blifva räknade såsom din säd, och de skola stå upp och välsigna dig som deras fader, och jag vill välsigna dem, som välsigna dig, och förbanna dem, som förbanna dig, och i dig, det vill säga i ditt prestadöme och i din säd, som är ditt prestadöme, — ty jag gifver dig ett löfte, att denna rättighet skall fortfara hos dig och i din säd efter dig, det vill säga, i din verkliga och lekamliga säd — skola alla slägter på jorden välsignas; ja, med evangeliets välsignelser, hvilka äro saliggörelsens och det eviga lifvets välsignelser.“ Se “*Pearl of Great Price*“, pag. 37.

37) Sålunda ser man, att alla, som i kommande tidsåldrar skulle anamma samma evangelium som Abraham, blifva Abrahams barn, och han skall kallas deras fader, och de skola välsignas genom honom; derför är fader Abraham och alla hans adopterade barn frälsta genom samma evangelium sedan de först hafva blifvit födda af vatten och Ande, och detta är den enda ingången till Guds rike.

38) Den lemning af Josefs stam, som utgick från Jerusalem till Amerika omkring 600 år före Kristus, höllo icke allena Mose lag, men de döpte äfven de botfärdiga troende i öfverensstämmelse med evangelium. De fortforo att göra detta intill dess att Kristus kom och uppenbarade sig efter sin uppståndelse och visade sig i sin lekamen för dem; då befalde han, att Mose lag skulle afskaffas och att endast evangeliet skulle fortfara. Se deras gamla historia, kallad “Mormons bok“.

39) Då saliggörelsens plan eller evangeliet blef uttänkt och antaget i evigheten, förr än verlden började, så är dess ålder högre än jordens. Ehuru Adam otvifvelaktigt var den förste, som mottog dopet på jorden, så var dock sjelfva instiftelsen af mycket större ålder, efter som det var instiftadt förr än verldens skapelse såsom ett af vilkoren för frälsning, och så vidt oss är bekant, må det hafva varit en ordinans ifrån all evighet, som blifvit upptagen efter de heliga instiftelserna, genom hvilka äldre fallna verldar blefvo frälsta. Men låt detta förhålla sig huru som helst, en sak är dock viss, att dopet är lika så gammalt som tron, omvändelsen, syndaförlåtelsen, Andens gåfvor och frälsningen i Guds celestiala rike.

40) Vi vilja nu undersöka den andra afdelningen af vårt ämne, nemligen

Dopets sätt.

Vi ämna icke inlåta oss på en vidlyftig undersökning af dopssättet, men vi skola endast anföra några få ställen af Guds ord om denna sak, samt dertill foga några få bevis. Det påstående, som vi ämna att bevisa, är, att *dopet är ett neddoppande.*

41) Det är ej nödvändigt att omtala ordets härkomst från grekiskan, som i grundtexten betyder att nedsänka eller neddoppa, men vi skola framsätta några få exempel på forntidens dop, således som de omtalas i skriften. Johannes Döparen bestänkte icke eller öste vatten på folket och kallade det dop, men han döpte en talrik mängd menniskor i Jordans flod. "Och Jesus kom från Nazareth i Gallileen och lät sig döpa af Johannes i Jordan. Och strax steg han upp

utur vattnet och såg himlarna öppnas och Anden såsom en dufva nederkomma öfver honom." Marc. 1: 5, 9, 10, Af dessa skriftställen är det tydligt, att de, som blefvo döpta, kommo *till Jordans flod* från alla trakter rundt omkring samt att de *stego ned i floden,* och *döptes i floden,* och *stego upp af vattnet.* Dessa förhållanden i förening med ordets ursprungliga betydelse: *att nedsänka, att doppa,* bevisa, att de, som framställde sig, blefvo doppade eller nedsänkta i Jordan. Samma sätt brukades så väl efter som före Jesu korsfästelse. Då Filippus döpte kamreraren, så nedstego de i vattnet, "både Filippus och kamreraren; och han döpte honom. Och när de gingo upp utur vattnet, tog Herrans Ande Filippus bort". Ap. G. 8: 38, 39. Om beständkning eller öfverösning hade varit dop, så kunde de hafva stått på torra landet vid strandbrädden och förrättat handlingen, men "*både nedstego de i vattnet*" och "*stego upp af vattnet*", hvilket tydligt bevisar, att de ej kunde stå på torrt land och blott öfverösa eller bestänka och kalla det dop, såsom många af nutidens falska lärare göra.

42) Johannes begaf sig till sådana trakter, hvarest det fans floder och tillräckligt med vatten till att nedsänka uti. Derföre predikade han i öknen omkring Jordan; han gick också till Bethabara, på andra sidan om Jordan, hvarest han på den östra strandbrädden döpte stora skaror, som kommo från Jerusalem, som låg på 30 engelska mils afstånd derifrån. Han döpte äfven i Enon nära Salim, ty der var *mycket vatten.* Joh. 3: 23. Enon låg omkring 50 eng. mil från Jerusalem, och Johannes valde detta så långt ifrån Jerusalem aflägsna ställe derföre, "att der

var mycket vatten". Om det hade varit dop, att helt simpelt bestänka eller ösa litet vatten på den, som skulle döpas, så skulle det ej hafva varit nödvändigt att välja ett ställe, hvarest fans *mycket vatten*. Med en kanna vatten skulle många kunna hafva blifvit bestänkta eller öfverösta. Det verkliga faktum, att mycket vatten fordrades, visar otvifvelaktigt, att ifrågavarande personer blefvo nedsänkta.

43) Om bestänkelse eller öfverösning motsvarade *dop*, så kunde detta utföras i ett enskildt hus och ej utfordra mycket vatten. Men fångvaktaren kunde icke, oaktadt det var midnatt, mottaga handlingen utan att gå ut af sitt hus till ett ställe, hvarest det fans tillräckligt med vatten. Det berättas, att det skedde plötsligt en stor jordbäfning, så att fängelsets dörrar öppnades genom Guds kraft, och att fångvaktaren bragte Paulus och Silas ut af fängelset och in i sitt hus, hvarest de förkunnade Guds ord för honom och för "alla, som voro i hans hus. Och han tog dem till sig i samma stund om natten och aftvådde deras sår, och lät sig och allt sitt folk strax döpa. Och han förde dem hem i sitt hus och framsatte mat för dem, och var glad med allt sitt hus i tron på Gud." Ap. G. 16: 25—35. Det är tydligt nog, att de ej blefvo döpta i huset, ty sedan de hade blifvit döpta, "förde fångvaktaren dem hem i sitt hus", hvarest de förut hade predikat för honom och hans husfolk. Midnattens mörker förhindrade dem icke från att gå ut och förrätta dopsordinansen. Om bestänkelse eller öfverösning hade varit dop, så skulle de hafva undgått all denna olägenhet, och de kunde då ostörda och torra hafva fått behålla sina kläder på sig.

44) De kristna i Rom och Kolossien blefvo begrafna med Kristus genom dopet. Paulus säger till menigheten i Rom: "Veten I icke, att alla vi som äro döpte till Kristus Jesus, vi äro döpte till hans död? Så äro vi nu begrafne med honom, genom dopet till döden, att såsom Kristus är uppväckt ifrån de döda genom Fadrens härlighet, så skola ock vi vandra i ett nytt lefverne. Ty om vi blifvit inympade i honom till en lika död, så skola vi ock blifva det till en lika uppståndelse. Se äfven Kol. 2: 12. Död i en naturlig mening betyder andens och lekamens åtskiljande. Anden frigöres genom döden från dess jordiska hydda eller tabernakel. Med ordet död menas derföre alltid en åtskilnad eller ett aflägsnande. I liknelsen om den förlorade sonen, säges den från familjen skilde och aflägsnade sonen vara död. Vid hans återvändande och återförening med sin fader, sades det om honom, att "han var död, men hade fått lif igen". På samma sätt menas med död från synden, att syndaren skiljer sig från sina synder; derföre är den, som är död från synden, frigjord från synden. Vi inkomma i detta dödstillstånd eller frånskiljande från synden genom dopet. "Derföre äro vi begrafne med honom genom dopet till döden." "Men I hafven varit syndens tjenare, men ären dock af hjertat lydige vordne uti den lärdoms eftersyn, som blifvit eder gifven; men då I ären frigjorde från synden, ären I rättfärdighetens tjenare vordne." Rom. 6: 7, 17, 18.

45) Dopet blef derföre instiftadt för att föreställa eller visa Kristi död, begrafning och uppståndelse. Med begrafningen i vattnet föreställes, att vår gamla menniska med alla hennes gerningar

är dödad, att liksom Kristus en gång dog för synden, så dö vi för synden; att likasom han aflade sin lekamen, så aflägga vi den gamla eller naturliga menniskan, och att likasom hans lekamen blef nedlagd i grafven, så begrafvas vi i vattnet. "Ty vi veta, att vår gamla menniska är korsfäst med Kristo, på det att syndakroppen skall varda om intet, att vi icke härefter skola tjena synden. Ty den som är död, han är rättfärdigad från synden." Rom. 6: 6, 7. Med uppstigningen ur vattnet föreställes Kristi uppståndelse, att liksom han uppstod från grafven, till evigt lif, så uppstå vi från vattengrafven "til ett nytt lif" eller till det eviga lifvet, som är Kristo. "Ty om vi blifvit inympade i honom til en lika död, så skola vi ock blifva det till en lika uppståndelse. Äro vi nu döde med Kristo, så tro vi, att vi ock skola lefva med honom, vetande, att Kristus, som från de döda uppväckt är, dör intet mer; döden hafver icke mer magt öfver honom. Så hållen ock I före, att I ären döde genom synden, och lefven Gudi i Kristus Jesus, vår Herre." Rom. 6: 5, 8, 9, 11.

46) Öfverösning eller bestänkning liknar ingen begrafning eller uppståndelse, men nedsänkningen i vattnet och uppstigningen derifrån liknar båda delarna. Hvilken jemförelse eller likhet finnes det mellan att stänka några droppar vatten på hufvudet och en begrafning? Skulle någon förnuftig menniska anse ett lik vara begrafvet, om blott en handfull jord vore kastad på dess hufvud? Vore det icke att gäcka sunda förnuftet, att kalla ett sådant lik begrafvet? Vore det icke på samma sätt ett högtidligt gäckande inför Gud, mycket nära gränsande till gudsbespottelse, att i den heliga treenighetens namn föregifva sig

att begrafva en menniska med Kristus genom dopet, och blott stänka litet vatten på hufvudet? Hvilken förnärmelse mot Fadren och Sonen och den Helige Ande, att bruka deras heliga namn i förbindelse med ett sådant gudsbespottande gäckeri! Hvilken förolämpning mot honom, som *dog*, som blef *begrafven* och som *uppstod* igen från grafven, att föregifva sig att högtidlighålla dessa stora händelser genom beständande i stället för begrafning och uppståndelse ifrån vattnet. O kristendom! Aposteln Johannes beskref dig rigtigt, då han sammanliknade dig med en otuktig qvinna, som är full af bespottelsens namn. Du har besmittat dig med alla slags vederstyggligheter; du har förändrat det gamla evangeliets ordinans och i dess ställe har du infört ceremonier, som äro uppfunna af menniskor, som du kallar dop, och dock är det endast bestänkelse; du har bespottat den heliga treenighetens namn genom att utföra detta oändliga hån inför de höga himlarnes åsyn.

47) Då vi nu med bibeln hafva bevisat, att neddoppandet är det sanna dopsättet, så vilja vi nu anföra den uppståndne och förhärligade Jesu ord, som han talade till de tolf apostlarne, som han utvalde till att vara sina tjenare bland forntidens bebyggare i Amerika, och till hvilka han gaf fullmagt att döpa.

48) "Och det begaf sig, att han talade till Nefi — ty Nefi var ibland mängden — och han befalde honom att komma fram. Och Nefi stod upp och gick fram och böjde sig för Herran samt kyste hans fötter. Och Herren befalde honom att stå upp. Och han reste sig upp och stod framför honom. Och Herren sade till honom: Jag gifver dig magt till att döpa detta folk,

när jag igen är uppfaren till himmelen. Och åter kallade Herren andra och talade likaledes till dem, och han gaf dem magt till att döpa. Och han sade till dem: "På detta sätt skolen I döpa, och det skall icke vara någon träta ibland eder. Sannerliga säger jag eder, att hvar och en som omvänder sig från sina synder förmedelst edra ord och önskar att blifva döpt i mitt namn, skolen I döpa på detta sätt: Si, I skolen gå ned i vattnet och i mitt namn skolen I döpa dem. Och si, dessa äro de ord; som I skolen säga, efter att hafva kallat dem vid namn: "Med myndighet från Jesus Kristus döper jag dig i Fadrens och Sonens och den Helige Andes namn, Amen." Och då skolen I nedsänka dem under vattnet och bringa dem upp igen från vattnet. Och på detta sätt skolen I döpa i mitt namn." Nefi 11: 18—27.

49) Vi vilja nu öfvergå till tredje afdelningen af vårt ämne, nemligen

Dopets afsigt.

Dopet blef instiftadt till *syndernas förlåtelse*. Dopet försonar icke för synden, men Jesu Kristi blod, förutan hvilket menniskoslägtet ej på något vilkor kunde hafva erhållit tillgifvelse, blef utgjutet i denna afsigt. Oaktadt Kristus har försonat för verldens synder, så har han dock icke tillgifvit dem. Försoning för synden är något helt annat än syndernas förlåtelse. Den förstnämde gifves förmedelst Guds barmhertighet derigenom att han oafhängigt af menniskans vilja eller medverkan utgaf sin son; den sistnämde gifves genom Kristus genom utöfningen af menniskans fria vilja. Försoningen sker allenast genom frivillig nåd utan gerningar, men

förlåtelsen gifves blott af frivillig nåd på vilkor af gerningar.

50) Det första vilkoret, som syndaren har att efterkomma, är att tro på Jesu Kristi evangelium, det andra är omvändelse från alla synder, det tredje är dopet till syndernas förlåtelse. Alla dessa vilkor äro gåfvor ifrån Gud, som genom försoningen äro köpta till den fallna menniskan; men dessa gåfvor skulle icke kunna gagna menniskan, om hon ej begagnade sin fria vilja för att mottaga dem. Det är en alldeles felaktig idé att antaga, att Gud skall utföra dessa handlingar. Om de någonsin skola utföras, så måste menniskan sjelf utföra dem. Gud kan icke tro eller omvända sig eller blifva döpt till syndernas förlåtelse för menniskan; detta är något, som menniskorna sjelfva hafva att utföra, och som de förmedelst försoningen hafva kraft till att utföra.

51) Många hafva ansett dopet såsom blott "ett utvärtes tecken på en inre nåd", men detta är en mensklig oinspirerad föreskrift, men icke någon biblisk lärdom. I stället för att vara "tecknet på en inre nåd", är dopet just den handling, genom hvilken den botfärdige troende erhåller syndernas förlåtelse, som rättfärdiggör och bereder hjertat för mottagandet af en "inre nåd". Syndaförlåtelse och "en inre nåd" gå icke före dopet, men de efterfölja det samma.

52) De talrika skaror, som kommo till Johannes, blefvo icke döpta i Jordan, emedan de förut hade fått förlåtelse och en inre nåd, men de kommo och bekände sina synder och blefvo döpta till syndernas förlåtelse. Marc. 1: 4, 5; Luc 3: 3.

53) De tusen, som på pingstdagen fingo ett stygn i hjertat, frågade Petrus och de öfriga

apostlarne, sägande: "I män och bröder, hvad skola vi göra? Då sade Petrus till dem: Gören bättring, och hvar och en af eder låte sig döpa i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse, och I skolen undfå den Helige Andes gåfva." Ap. G. 2: 37, 38. På samma dag blefvo tretusen döpta — icke till ett tecken på att de förut hade fått tillgift för sina synder, utan till "deras synders förlåtelse"; ty dopet är det af Gud bestämda sättet, hvarpå de botfärdiga troende erhålla förlåtelse.

54) Ananias, som Gud sände för att predika evangeliet för Saulus af Tarsus, sade till honom: "Och nu, hvi töfvar du? Stå upp och låt dig döpa och aftvå dina synder, åkallande Herrans namn." Ap. G. 22: 16. Saulus hade trott och omvändt sig samt fastat och bedit omkring tre dagar, och dock ville Herren icke aftvå hans synder förr än han var döpt. Evangeliet innehåller icke något löfte om förlåtelse, utan genom tro, omvändelse och dop.

55) Men är det icke under vissa omständigheter möjligt att få syndaförlåtelse före dopet? Vi svara: Jo. Oaktadt evangeliet icke utlofvar förlåtelse förr än efter utvisad lydnad till denna handling, så kan likväl Gud i enskilda tillfällen afvika från det vanliga sättet samt meddela förlåtelse förr än man har åtlydt tillgifvelsehandlingen. När Gud ser, att en man har tro på honom och är fast besluten att åtlyda alla evangeliets fordringar, så snart som lägenhet gifves, så kan han antaga viljan i gerningarnas ställe och gifva honom förlåtelse, såsom om dopet redan hade varit förrättadt. Gud antog sin Sons tillbjudna offer, årtusenden förr än detta offer blef gifvit på korset. Gud antog Abrahams tilltänkta offrande af Isak, såsom om handlingen verkligen

hade blifvit gjord. En man, som tror och omvänder sig af hela sitt hjerta och har för afsigt att blifva döpt, kan i enskilda fall blifva tillgifven, förr än han får tillfälle att uppfylla sin pligt.

56) Då en viss man, som var borttagen, blef förd fram för vår Herre, sade han till den borttagne, då han såg deras tro: "Var vid ett godt mod, min son, dina synder förlåtas dig." Matt. 9: 2. Då Jesus kallade denna man "*son*", så är det möjligt, att han förut hade blifvit döpt till syndernas förlåtelse, och att de synder, som vid detta tillfälle tillgåfvos, voro synder, som han hade begått efter vattendopet. Men låt dermed förhålla sig huru som helst, så är det dock visst, att mannen hade stor tro och ville af allt sitt hjerta åtlyda allt, som fordrades af honom; och då Jesus såg hans goda afsigter, tillgaf han honom, såsom om han redan hade efterkommit evangeliets fordringar.

57) Qvinnan, som kom och vätte Jesu fötter med sina tårar och torkade dem med sitt hufvudhår och kysste hans fötter och smorde dem med smörjelse, blef kallad en stor synderska. Men Jesus sade till henne: "Synderna äro dig förlåtna. Din tro hafver frälst dig; gack med frid." Luk. 7: 48, 50. Det är tydligt af denna qvinnas tro och allvarliga omvändelse, att hon i sitt hjerta ville åtlyda alla evangeliets fordringar; af denna orsak gafs förlåtelse, i det viljan antogs för gerningen, till dess att det gafs lägenhet för henne att åtlyda.

58) Då Petrus predikade för Kornelii husfolk, föll den Helige Ande på dem, och detta förr än de blefvo döpta; men strax derefter fingo de befallning att låta sig döpa i Herrans namn.

Kornelius hade sett en engel och väntade på att åtlyda hvilka befallningar Petrus än gaf honom, och då Gud såg hans beredvillighet att lyda, gaf han honom den Helige Ande, som eljest ej var utlofvad förr än efter dopet. I alla dessa tillfällen har Gud betraktadt och antagit viljan och afsigten att i framtiden lyda, som om gerningen allaredan blifvit utförd; och under dessa omständigheter kan det synas, som om han i enskilda fall afviker från evangeliets plan för meddelandet af förlåtelse.

59) Men i alla dessa tillfällen skola sådana personers synder, om de efter erhållen förlåtelse skulle vägra att mottaga dopet till syndernas förlåtelse, blifva behållna och erinrade mot dem; ty deras synder hade blifvit dem tillgifna blott på vilkor af framtidig lydnad. Derföre säger Gud: "Om en rättfärdig vänder sig ifrån sin rättfärdighet och gör det ondt är och lefver efter all den styggelse, som en ogudaktig gör, skulle väl han lefva? Alla hans rättfärdiga gerningar, hvilka han har gjort, skola icke varda honom tillräknade, utan han skall dö uti sina öfverträdelser och synder, som han gjort hafver." Hes. 18: 24. En sådan man skall, om han vänder sig bort från lydnaden, sedan han en gång har fått förlåtelse, få alla sina tidigare synder erinrade emot sig. Änskönt Gud kan tillgifva synden före dopet, så skola dock dessa synder, som blott äro vilkorligt tillgifna, visserligen blifva erinrade emot den person, som vägrat att åtlyda dopets heliga handling, och han skall omkomma i dessa synder, ty dopet är en högtidlig ordinans, som är instiftad till syndernas förlåtelse.

60) Röfvaren på korset trodde utan tvifvel på Kristus af allt sitt hjerta och omvände sig

ödmjukt, och han skulle, om det hade varit möjligt, med största glädje hafva låtit sig döpa; derför blef viljan antagen i gerningarnas ställe, och han mottog Frälsarens löfte, att han samma dag skulle vara med honom i paradiset eller i andeverlden, hvarest Jesus gick för att predika evangelium för dem, som voro döda, eller för andarne i förvaringen. Se 1 Petr. 3: 18—20; 4: 6. Ehuru den verkliga födelsen af vatten är nödvändig för att inkomma i Guds celestiala rike, så finnas dock andra boningar af mindre härlighet i hans rike, hvarest den botfärdige röfvaren till sammans med de från andarnes fängelse förlossade kunna erhålla sitt arf.

61) Med paradiset menas icke alltid det ställe, hvarest de rättfärdigas andar uppehålla sig, utan stundom menas dermed det ställe, hvarest de hädangångne andarne äro, eller hvad man i allmänhet förstår med andeverlden. En af trosartiklerne i den lutherska kyrkan säger, att Kristus efter sin korsfästelse nedsteg till helvetet, och då röfvaren följde med Jesus, så gick han följaktligen till helvetet eller, som Petrus kallar det, "ett fängelse", hvarest de menniskors andar, som omkommo i syndafloden, hade varit förvarade i öfver tvåtusen år, och till hvilka Jesus gick och predikade evangelium, på det "*att de skola dömde varda i likhet med menniskor till köttet*", eller likasom menniskor, som höra evangeliet i köttet. I detta paradis eller fängelse för de motstridige i Noas dagar, kunde röfvarens ande blifva undervisad i evangeliet, och om han och de andra dervarande andarne anammade det, så kunde de blifva förlossade, men de kunde likväl icke inkomma i Guds celestiala rike, hvara härlighet sammanliknas vid solen, men de kunde mottaga den terrestriala

härligheten, som sammanliknas vid månen, ty det är omöjligt att inkomma i det celestiala riket utan att vara född både af vatten och Ande. Var röfvaren född af vatten? Om icke, så inkom han aldrig i Guds rike.

62) Då dopet är till *"syndernas förlåtelse"*, så må ingen smickra sig med, att han kan tillförsäkra sig denna oskattbara välsignelse, om han icke har blifvit döpt, eller om han icke ämnar att blifva det vid första lägliga tillfälle. Josef Smith, de sista dagarnas stora profet och siare, erhöll förlåtelse för sina synder, flera år förr än han blef döpt, och förr än fullmagten till att döpa blef återgifven till jorden, men detta var blott en vilkorlig tillgifvelse, som var grundad på hans uppsåt att i framtiden vara lydig. Om han hade vägrat att anamma dop till sina synders förlåtelse, då lägenheten tillbjöds honom, så skulle de synder, som flera år förut hade under vilkor blifvit honom förlåtna, hafva blifvit erinrade mot honom, och han skulle hafva blifvit rättvist fördömd. Gud har blott en plan i evangeliet, hvarpå han tillgifver synder, och de skenbara afvikelserna från denna plan äro i verkligheten inga afvikelser, utan blott en förlåtelse på förhand, derföre att det är den botfärdiges afsigt, att åtlyda förlåtelsesförordningen och alla andra fordringar, som blifvit honom bekantgjorda. Barmhertighet och förlåtelse meddelades till alla generationer före Kristi tid, icke derför att något oändligt stort offer hade blifvit gjordt för att försona synden, utan derföre att *afsigten* var, att ett sådant offer skulle göras i framtiden. Om det hade varit möjligt, att detta försoningsoffer skulle hafva uteblifvit, så skulle de synder, som för de hädangångne hade blifvit tillgifna, hafva blifvit

återkallade och erinrade emot dem, af hvilka de bedrefvos, ty Guds rättfärdighet skulle icke då hafva tillåtit, att de blefvo tillgifna. Sålunda kunde ej heller Guds rättfärdighet tillåta en syndare, som försummar efterkommandet af tillgifvelsefordringen att få förlåtelse, då ett lägligt tillfälle dertill yppar sig. Hans forna synder skola, oaktadt de förut under vilkor äro förlåtna, blifva återkallade och stå emot honom för att tillfredsställa rättfärdighetens fordringar.

63) Då vi nu hafva afhandlat dopets ålder, sätt och afsigt, så vilja vi öfvergå till fjerde afdelningen af vårt ämne, nemligen

Hvem bör döpas?

Hvilka äro värdiga att mottaga dop? Vi svara: Alla de, som kunna tro evangeliet och omvända sig. De, som Johannes döpte i Jordan, voro icke barn utan personer, som voro i stånd till att omvända sig och bekänna sina synder. De, som Jesu lärjungar döpte, voro i stånd till att vara hans lärjungar. Joh. 3: 26; 4: 1, 2. I det värf, som Jesus öfverdrog till apostlarne, bjöd han dem att "*lära*" allt folk och döpa dem, och han sade, "att den som tror och blifver döpt, han skall varda salig." Dessa individer må hafva varit i stånd till att först blifva lärda och sedan tro, hvilket ej kunde hafva varit förhållandet med små barn. De tre tusen, som blefvo döpta på pingstdagen, blefvo ålagda att omvända sig före dopet, och de "anammade ordet med glädje"; derföre kunde de icke hafva varit barn. Samariterna, som blefvo döpta af Filippus, voro män och qvinnor, som kunde tro; derföre fans icke heller barn bland dem, som döptes. Ap. G. 8: 12. Fångvaktaren och hans husfolk voro i stånd

till att höra predikan och att fröjda sig i Herran, följaktligen voro de inga barn. I sanning, vi hafva icke ett endaste exempel på barndop i den heliga skrift.

64) Späda barn hafva ingen synd. Derföre behöfva de ej omvändelse och dop till sina synders förlåtelse. Kristus har försonad för Adams synd, och små barn äro lefvandegjorda igenom honom utan tro, omvändelse och dop eller någon som helst gerning. De äro ovilkorligen frälsta genom försoningen. Adams efterkommande kunna ej omvända sig från arfsynden. ty de hafva ej frivilligt blifvit delaktiga uti den, och då de ej kunna omvända sig ifrån den, så är dopet till ingen nytta, så vidt förlåtelse angår. Dopet är icke till förlåtelse för arfsynden, utan för verksynden. Om små barn behöfva dop, så behöfva de äfven tro, bekännelse och omvändelse; ty det dop, som ej ledsagas af dessa ting, gagnar icke. Det är endast de troende, bekännande och omvände personerna, som erhålla förlåtelse genom dopet, men inga andra; och derföre kunna icke små barn, om de äro syndare, få någon förlåtelse genom dopet, utan de måste följaktligen förblifva i sina synder och gå till helvetet. Men små barn äro icke syndare, de äro rättfärdiggjorda i Kristo, och medarfvingar till Guds rike. Då de ej hafva någon synd, som behöfver förlåtas, så behöfva de ingen förlåtelsehandling. Det fins icke något bibelställe, som fordrar, att barn skola födas på nytt. Frälsarens ord till Nikodemus visar oss omöjligheten af, att *någon* kan komma in i Guds rike, utan den nya födelsen genom vatten och anda; men Jesus anför ej någonstädes, att små barn behöfva denna nya födelse; i sanning, om de behöfde den, så kunde de likväl icke erhålla

den, ty den nya födelsen kan icke medgifvas utan tro och omvändelse, så väl som dop.

65) Döpandet af späda barn måste förutsätta, att de äro syndare; men vi hafva tydligt bevisat, att de förmedelst Jesu försoning äro helige, och att de, så vidt oskyldighet och moralisk renhet angår, "höra Guds rike till". Ty "likasom genom ens öfverträdelse (utan någon medverkan af andra) fördömelse kom öfver alla menniskor, så har ock genom ens rättfärdighet (naturligtvis utan någon annans medverkan) lifsens rättfärdighet kommit öfver alla menniskor". Rom. 5: 18. Men villfarelsen är liksom öfversvämningen af en vattenflod. Den stannar icke här; ty med den äro många mörka och förderfliga följder förbundna. De, som praktisera barnbestänkningen, draga folkets uppmärksamhet från evangeliets sanna ordinans angående de späda barnen. "Och han sade till dem: Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke, ty sådana hörer Guds rike till. Och han tog dem upp i famnen, lade händerna på dem och välsignade dem." Marci 10: 14, 16. Detta är den gudomliga institutionen, men barndopet är blott en mensklig instiftelse, som leder de föräldrar, som föra sina barn bort för att bestänkas i stället för att taga dem till Herrans tjenare för att välsignas, till att försumma den ordning och det exempel, som Herren Jesus har visat oss.

66) Äfven sår detta förderfliga bruk säden till motsträfvighet i barnens hjertan. När de komma till mogen ålder, och det sanna evangeliska dopet framställes för dem, så är ingenting mera allmänt, än att höra dem säga: "Vi äro döpta, våra mödrar läto kristna oss, då vi voro små barn." Sålunda blir denna menskliga tradi-

tion grundvalen till deras genströfvighet. Låt derföre alla rättskaffne och rättsinniga fäder samt ömma och kärleksfulla mödrar gå fram och inviga sina barn åt Gud, genom att underkasta dem den heliga handlingen "välsignelsen"; låt dem afhålla sig från att vara deltagare i en så förderflig osanning, som i sina följder skall blifva så ödeläggande på deras dyrbara afkomlingar.

67) Barndopet instiftades af ogudliga affällningar flera århundraden efter Kristi tid, och från den tiden till nu har det blifvit oss öfverlemnadt af falska lärare. Millioner hafva blifvit bedragna af denna själsförderfvande lärdom, och millioner hafva blifvit förhindrade från att blifva döpta till sina synders förlåtelse genom den falska och tomma inbillningen, att barndopet var tillräckligt. O, huru gäckade skola icke alla sådana blifva, när de uppvakna från sin fruktansvärda villfarelse och finna, att barndopet är en styggelse för Gud.

68) Den femte och sista afdelningen, som vi skola granska i detta ämne, är

Dopets nödvändighet.

Efter allt hvad som nu blifvit sagdt om dopets afsigt, synes det nästan vara öfverflödigt att uppehålla sig vid dess nödvändighet. Men då det i närvarande tid finnas många, som anse dopet för oväsendtligt, och som tro, att de kunna blifva frälste det förutan, så känna vi, att det är af oändlig stor vigtighet att rätta denna falska och farliga föreställning.

69) Om dopet, som vi så ofta hafva bevisat, är den handling, hvarigenom synden tillgifves, så måste det, så vida man icke kan blifva frälst i sina synder, vara väsendtligt till frälsning. Om

man kan blifva frälst utan att inkomma i Guds rike, så kan man blifva frälst utan nya födelsen med vatten. Men om syndaförlåtelse och inkommandet i Guds rike äro nödvändiga till salighet, så är äfven dopet likaså nödvändigt.

70) Profeten Elisa underrättade den spetälske från Syrien om sättet, hvarpå han kunde blifva ren, nemligen genom att två sig sju gånger i Jordans flod. Men han for bort med stor vrede, ty han trodde, att vattnet i Syrien var likaså godt som vattnet i Jordan; men uppmanad af sin tjenare lydde han sedermera befallningen och blef ren. Det skulle ej hafva hjelpt honom, om han hade tvagit sig i en annan flod, och om han hade tvagit sig mindre än sju gånger, så skulle det ej heller hafva varit honom till något gagn. Gud föreskref medlen och de måste efterkommas bokstafligen, om någon välsignelse kunde följa. På samma sätt är det äfven med afseende på dopet.

71) Då Israels barn blefvo bitna af giftiga ormar, bjöd Gud, att en kopparorm skulle uppresas, på det att hvar och en, som såg på den, skulle blifva helbregda. Alla de, som blefvo bitna och icke sågo på ormen, emedan de ansågo detta vara alltför ringa, dogo af giftet. Likaså skall det gå med alla syndare, som anse det vara oväsendtligt att låta sig döpa; de skola dö och blifva fördömde i sina synder.

72) Det hjelper ej, huru moralisk och rättfärdig en person är, eller huru många välsignelser han må hafva mottagit, han skall likväl, så vida han försummar dopet, gå miste om saligheten. Änskönt Kornelius var en rättfärdig man, som gaf stora almosor åt de fattiga och hade sett en engel, så var det likväl en sak, som var nödvändig

till hans frälsning, som fattades honom, och han blef nödsakad att sända efter Petrus, som skulle säga honom ord, hvarigenom han och hans hus skulle blifva frälst. Då Petrus kom, föll den Helige Ande på Kornelius och på hans husfolk, och de talade i främmande tungomål och prisade Gud. Men dock fattades dem ett ting, utan hvilket de icke kunde blifva frälsta. Detta var vattendopet. Derföre "bjöd Petrus dem att låta sig döpa i Herrans namn". Kunde de med all sin rättfärdighet hafva blifvit frälsta utan att lyda denna befallning? Nej, de kunde icke; ty engeln hade sagt, att Petrus skulle säga dem ord, hvarigenom de skulle blifva frälsta. Om de alltså hade förkastad hans ord eller hans befallning med afseende på dopet, så kunde de ej hafva blifvit frälsta. Häraf ses, att vattendopet är af stor betydelse till frälsning, och den bästa menniska, som någonsin har lefvat, kunde ej hafva blifvit frälst det förutan.

73) Vi hafva nu genomgått dopets ålder, sätt och afsigt, och vi hafva tillika visat, hvilka äro rätta mottagare af denna heliga handlingen; äfvenså hafva vi visat, att dopet är absolut nödvändigt till salighet för alla menniskor, de må vara huru rättfärdiga som helst. Förr än vi sluta detta kapitel, vilja vi i Herrans namn förmana allt folk att omvända sig från synd och blifva döpta till syndernas förlåtelse, och så skola de blifva uppfylda med den Helige Ande.

74) Käre läsare! Har du i sanning omvändt dig från alla dina synder? Är ditt hjerta ödmjukt och din ande ångergifven? Önskar du blifva döpt till dina synders förlåtalse? Om så är, så sök efter en Guds man, som verkligen har blifvit kallad och ordinerad till denna myndighet, som Gud

åter har igengifvit genom heliga englars betjening; och när du har funnit en sådan, som har fullmagt från himmelen att döpa, så gå med honom till vattnet, och han skall döpa dig i Fadrens, Sonens och den Helige Andes namn, och då skola dina synder blifva tillgifna på jorden och välsignelsen skall blifva beseglad i himmelen, och derefter skall du äfven blifva döpt med eld och med den Helige Ande.

75) Men då den Helige Ande är en gåfva af en så oändlig stor betydelse, så skola vi i nästa kapitel omhandla detta ämne och visa, huruledes denna kostbara gåfvan blifver mottagen, och hvad dess verkningar äro sedan den blifvit mottagen. Men emellertid förmana vi dig, käre läsare, att bereda dig samt att tro, omvända dig och blifva döpt till dina synders förlåtelse, på det att du må kunna mottaga denna stora himmelska gåfvan, och att den må bo hos dig, och att du må blifva renad igenom lydnad och sedan blifva den Helige Andes tempel evinnerligen.

Fjerde kapitlet.

Den Helige Ande.

Den Helige Andes allestädes närvaro. — Dopet med den Helige Ande och med eld genom händers påläggning.

---

1) Menniskan ser sig omgifven af ett universum af materia, som är fyld med inneboende kraft. Hvarje särskild del synes att handla och verka. Ibland se vi dessa ämnen utöfva en stark kohesion, och ibland ådagalägga de en kemisk slägtskap, eller framvisa de lagen för allmän tyngd. I ett tillstånd se vi dem antaga en gasartad form, i ett annat en flytande och i ett tredje en fast; ibland sammanfoga de sig i oregelmessiga former, ibland kristallisera de sig i de fullkomligaste geometriska figurer, ibland dana de sig till välluktande blommor med de mest praktfulla och utsökta färger, och ibland bilda de den tornhöga, hårda eken, som trotsar århundradens rasande stormar. I sanning, hela naturen synes verka som om den vore full af lif, full af visdom och full af kraft. Ingenting ligger i dvala; ingenting handlar på en slump, utan lag. Alla dessa små delar synes hvar för sig vara i stånd till att intaga otaliga ställningar, och i hvar och en af dessa ställningar regeras de framdeles med lag,

utan att motsätta sig eller afvika från denna vidunderliga krafts herradöme, hvarigenom de regeras och påverkas.

2) Denna fina, lefvande, kraftiga verkare förnimmes genom sina operationer att vara vidt och bredt utspridd ibland alla de naturämnen, som äro komna innanför menniskans iakttagelseförmåga. Intet ämne är fritaget, och icke en partikel undgår dess kraftiga inflytande, och ingenting afviker från den stig, som är bestämd af visdomen och kraften i det lefvande, verksamma andeliga väsen, som fins deri.

3) Men hvad är detta lefvande, sjelfverkande, kraftfulla och vidunderliga andeliga väsen? Hvad är det, som så ymnigt genomströmmar hela naturen, och som ordnar, sammanbinder och sätter all denna materia i verksamhet? Hvad är det, som gör den till växter, djur och verldar, och som förskönar, pryder och gör både jordens och himmelens framställningar så storartade samt utvecklar en så fulländad harmoni och visdom i alla dess omvexlande verkningar? Hvad är namnet på detta det kraftigaste bland alla andeliga väsen? Är det värme? Är det magnetism? Är det electricitet? Är det galvanism? Är det ljus? Vi svara: Allt detta är endast dess verkningar — tillkännagifvelser af dess kraft, eftersom det verkar på, i och genom de synliga och osynliga elementerna. Dessa äro några af de yttre och mera allmänna framställningarne af dess härlighet, men dess osynliga verkningar, dess hemliga kraftyttringar och fullheten af dess eviga härlighet äro förborgade för de dödligas blick. Värme, ljus, electricitet och alla de olika och storartade framställningarne i naturen, äro blott rörelser, svängningar och kraft-

yttringar af det lefvande, allt genomträngande och förunderligaste andeliga väsende, fullt af vishdom och kunskap, kalladt *Den Helige Ande.*

4) Dopet med den Helige Ande är af så stor vigt, att vi ej kunna känna oss rättfärdiggjorda utan att anföra den heliga skrifts löften med afseende derpå. Då mängden tillströmmade från alla kringliggande trakter för att blifva döpta af Johannes Döparen i floden Jordan, sade Johannes till dem: "Jag döper eder i vatten, till bättring; men den efter mig kommer, är starkare än jag, hvilkens skor jag icke är värdig att bära; han skall döpa eder med den Helige Ande och med eld." Matt. 3. 11.

5) Enligt detta skriftställe blef det utlofvadt till alla sant botfärdiga, som Johannes döpte med vatten, att de skulle mottaga dopet med den Helige Ande och med eld. Deras omvändelse och vattendop tillförsäkrade dem icke allenast syndernas förlåtelse, utan äfven ett löfte om ett större dop, som Jesus skulle meddela dem. Några hafva antagit, att dopet med den Helige Ande och med eld var bestämdt blott för apostlarne och några få andra, och att det var afsedt för att göra dem till vittnen om Jesus; men detta är en felaktig förmodan, som är alldeles stridande mot skriften; ty alla Johannes lärjungar blefvo uttryckligen undervista om, att detta Andens dop var bestämdt för dem.

6) Såsom ett lydnadsexempel eller mönster, som alla andra skulle följa, blef Jesus döpt "för att uppfylla all rättfärdighet" först med vatten i floden Jordan, och strax efter att Jesus kom upp af vattnet, bad han, "och himmelen öppnades, och den Helige Ande kom ned i lekamlig skepnad såsom en dufva öfver honom; och

en röst kom af himmelen, som sade: *Du är min älskelige son; i dig hafver jag ett godt behag*". Luk. 3: 21, 22. Detta var det andra dopet, som Jesus mottog. Och Fadren tillkännagaf sitt bifall vid detta tillfälle genom att tala från himlarna med ljudelig röst och förklara, att Jesus var hans enfödde son.

7) Hvarje botfärdig troende, som vill följa detta Jesu exempel och blifva döpt med vatten, är berättigad till och skall mottaga det andra dopet med den Helige Ande och med eld; ty det är lofvadt, att Jesus, som blef döpt med den den Helige Ande, skall meddela detta härliga dop till alla sina barn. De två slags dop, som mottogos af Guds Son, äro derföre de samma, som alla menniskor böra mottaga för att blifva Guds söner och erkännes såsom sådana genom Guds eller hans Andes röst. Låt ingen smickra sig med, att han kan blifva en Guds son förutan dessa två slags dop. Det är genom att födas af kött, som vi blifva menniskors söner; sålunda är det äfven genom att födas af vatten och Ande, som vi blifva Guds söner. Och intet annat sätt gifves, hvarpå vi kunna blifva hans söner, än genom att efterfölja det exempel, som Jesus gaf, och födas af dessa två element: "*vatten och Ande*". Om Jesus, som var helig, behöfde att döpas med vatten "för att uppfylla all rättfärdighet," huru mycket mera behöfva icke vi, som äro ohelige, att döpas med vatten, icke blott för att "uppfylla all rättfärdighet" genom att hålla Guds bud, utan äfven för att genom denna handling erhålla syndernas förlåtelse, så att vi kunna blifva beredda för det större dopet med den Helige Ande och således födas på nytt genom dessa två renande element, som vi, enligt hvad Jesus

på det uttryckligaste har förklarat, icke kunna inkomma i Guds rike förutan.

8) På sin himmelsfärdsdag häntyder Frälsaren till dopet med den Helige Ande. "Och då han var församlad med sina lärjungar, bjöd han dem, att de icke skulle gå utaf Jerusalem, utan förbida Fadrens löfte, derom I hört hafven (sade han) af mig. Ty Johannes döpte i vatten, men I skolen döpte varda med den Helige Ande icke många dagar härefter." Ap. G. 1: 4, 5. Kort derefter blefvo ett hundra tjugu af lärjungarne „alla uppfylda med den Helige Ande och började tala med andra tungomål.".

9) Elddopet syftar utan tvifvel på den Helige Andes luttrande egenskaper, hvilka likasom elden förtära och förgöra de ogudliga böjelserna hos dem, som mottaga det. De delar af den Helige Ande, som antogo formen af tungor och gjordes synliga, hade utseende af eld. Det är till detta slags dop, som profeten Malakia häntyder, då han förutsäger den andra tillkommelsen. Efter att hafva sagt, att "Herren skall med hast komma till sitt tempel," frågar han: "Men ho kan lida hans tillkommelses dag? Och ho skall bestå, då han låter sig se? Ty han är likasom en guldsmeds eld och såsom en vaskerskas såpa. Han skall sitta och smälta och feja silfret; han skall feja och rensa Levi söner, lika som guld." (3: 1—3) Det fordras en eld af stor hetta för att smälta och rensa silfver och guld; och oaktadt Levi söner, på hvilka denna eld skall anbringas, skola uthärda den utan att förtäras, så skall den dock förtära de ogudliga liksom agnar eller halm, och Herren skall fullständigt rensa sin loga.

10) Esaia häntyder till samma slags dop:

"Så hören nu, I, som fjerran ären, hvad jag gjort hafver, och I, som när ären, märken min starkhet. De syndare i Zion äro förskräckta; bäfvan är kommen de skrymtare uppå, och de säga: Ho är ibland oss som vid en förtärande eld bo kan? Ho är ibland oss, som vid en evig glöd bo kan? Den som vandrar uti rättfärdighet och talar det rätt är; den som orätt hatar och girighet och drager sina händer ifrån, att han icke tager mutor; den som stoppar sina öron till, att han icke hörer blodskulder, och håller sina ögon till, att han intet argt ser; han skall bo i höjden, och klipporna skola vara hans fäste och beskydd; hans bröd skall varda honom gifvet; på sitt vatten skall han vara viss. Dina ögon skola se konungen i hans härlighet; du skall se landet förvidgadt." Es. 33: 13—17 Den "*förtärande eld*" och "*eviga glöd*", som här omtalas, är elden af Guds härlighet, och de som bo hos den och i dess midt, skola vara de rena af hjertat, såsom skrifvet står i föregående bibelställe, medan fruktan skall betaga syndare och hycklare i Zion, när de se detta brännande och förtärande element omhölja de rättfärdigas boningar och församlingar.

11) Elddopet omtalas ganska tydligt af Esaia i följande ord: "Uti den tiden skall Herrens telning vara kär och kostelig, och jordens frukt härlig och skön med dem, som behållne blifva i Israel. Och hvilken i Zion qvarlemnas och öfverblifver i Jerusalem, han skall kallas helig, hvar och en som skrifven är ibland de lefvande i Jerusalem. Då varder Herren aftvående Zions döttrars smitta och fördrifvande Jerusalems blodskulder derutur genom andan, som döma och en eld upptända skall. Och Herren skall

skapa öfver alla Zions bergs boningar, och hvar som helst det församladt är, moln och rök om dagen, och sken af eld, som brinner om natten; ty en skärm skall vara öfver allt det härligt är." Es. 4: 2—5. Häraf kan man se, att Zions barn skola blifva helige och skola bo i en skinande, lågande och förtärande eld, kallad "*evighetens glöd*", som skall omhölja deras boningar och församlingar, och som skall vara rundt omkring deras personer, hvilka vid ljuset af denna eld skola stråla likasom Mose ansigte strålade. Det är ej underligt, att syndare i Zion skola blifva förskräckta, och att fruktan skall betaga hycklare. Sådana personer skola i de dagar icke kunna tåla Herrans eld och härlighet; derföre skola de blifva kastade till sin egen plats, hvarest ormen icke dör och elden icke utsläckes.

12) Moses blef döpt med den Helige Ande och med eld, och då han kom ned från Sinai berg, sedan han hade varit hos Herren i många dagar, så sken hans ansigte med en sådan glans, att Israels barn icke kunde tåla ljusets klarhet och styrka, men de flydde och stodo långt borta, och Moses blef nödsakad att öfverhölja sitt ansigte för att skyla dess glans för Israel. Det är denna eld, som så ofta har blifvit sedd i heliga englars omgifning, då dessa hafva visat sig i sin härlighet för de dödliga. Det var denna eld, som i fyratio år hvilade öfver Israels tabernakel och läger i öknen. Det var denna eld, som utbröt bland upprorsmakarne och förtärde tusentals ibland dem. Det var denna eld, som förtärde Elie offer, altarstenarne och den mängd af vatten, som utgjöts öfver dem. Samma eld uppfylde Salomos tempel, då detta invigdes, och samma eld omgifver Israels helige; derföre kallar Paulus honom "en

förtärande eld". Det var samma eld, som alla, som i uppriktighet mottogo Johannes döpelse, hade löfte att blifva döpta med. Det var samma eld och Helige Ande, som på pingstdagen kom ned ifrån himmelen såsom ett dön af ett mägtigt väder, och som blef sedd i form af fördelade tungor, som styrde lärjungarnes tungor till att tala många för dem sjelfva obekanta språk.

13) Då den Helige Andes underbara utgjutande öfver lärjungarne blef hörd, så kom en stor folkmängd tillsammans och lyssnade till deras ord. Petrus underrättade dem om, att den Helige Ande, som lärjungarne just hade anammat, var samma Ande, som Gud genom profeten Joel hade lofvat att utgjuta öfver allt kött i de sista dagarna. Han upplyste dem äfven om, att Jesus var uppstånden från grafven, och "emedan han nu med Guds högra hand upphöjd är och löfte fått hafver af Fadren om den Helige Ande, hafver han utgjutit detta I nu sen och hören". — "Men då de detta hörde, fingo de ett stygn i hjertat och sade till Petrus och till de andra apostlarne: I män och bröder, hvad skola vi göra? Sade Petrus till dem: Gören bättring, och hvar och en af eder låte sig döpa i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse, och I skolen undfå den Helige Andes gåfva; ty eder är löftet gjordt och edra barn och alla dem som fjerran äro, hvilka Herren vår Gud härtill kallande varder." Ap. G. 2: 33, 37, 39.

14) Dessa skriftställen, som äro nedskrifna i första och andra kapitlet af apostla gerningarna, bevisa på det bestämdaste, först: att den Helige Andes utgjutande öfver de hundra tjugu lärjungarna var ett dop i öfverensstämmelse med Fadrens löfte (1: 4, 5), för det andra: att verkningarna af detta

dop med den Helige Ande både sågs och hördes af många tusende (2: 33), och slutligen: att detta Fadrens löfte angående dopet med den Helige Ande var för den stora mängd, för hvilken apostlarne predikade, och för deras barn och efterkommande *"och alla dem, som fjerran äro"*, menande dermed långt aflägsna nationer; och till *"alla dem, som Herren vår Gud härtill kallande varder"*, menande alla slägter, tungomål och folk, som skulle blifva kallade genom evangeliets predikan; och till allt kött, till hvilket Petrus, såsom det var lofvad i Joels profetia, vid detta tillfälle hänviste. Derföre äro profeten Joel, Johannes Döparen samt Jesus och hans apostlar alla förenade i sina vittnesbörd om, att löftet om dopet med den Helige Ande gäller alla menniskor, som vilja efterkomma vilkoren, som evangeliet fordrar såsom en förberedelse för dess mottagande.

15) Då vi nu hafva lärt, att alla, som hafva fått tillgifvelse genom tro, omvändelse och vattendop, äro berättigade till dop med den Helige Ande och med eld, så låtom oss dernäst undersöka, om denna himmelska gåfva meddelas genom någon handling. Vid meddelandet af saliggörelsens välsignelser har Gud förordnat vissa vilkor och ordinanser, genom hvilka det har behagat honom att gifva dem åt menniskan. Det var genom påskfestens förordning som Israels barn blefvo frälsta från mordenglen, under det att egyptiernas förstfödde blefvo ihjelslagna. Det var genom det, att Moses uträckte sin staf öfver Röda hafvet, som Herren skiljde vattnet och frälste Israel från fienderna. Det var genom att slå på klippan, som vatten framkom och släckte deras törst, och det var derföre att Moses upp-

räckte sina händer, som Israels barn segrade öfver Amalek. "Och så länge Moses höll upp sin hand, rådde Israel, men när han lät sin hand sjunka, rådde Amalek." 2 Mos. 17: 11—13. Genom att kasta ett träd i det bäska vattnet i Marah blef detta sött. 2 Mos. 15 : 25. Det var genom att blåsa i basuner och gå omkring Jeriko, som murarne föllo ned. Det var derföre att presterna buro arken till stranden af Jordans flod, som dess vatten åtskiljde sig och Israel gick öfver, och derigenom att Elisa slog Jordan med Elie mantel, kunde han gå torrskodd deröfver.

16) Då profeternas söner åto kokta örter, blefvo de öfvertygade om, att en del af dem innehöllo dödligt gift, derför sade de till Elisa: "Döden är i grytan." Men genom den enkla handlingen, att kasta mjöl i grytan, blefvo de giftiga egenskaperna tillintetgjorda. Genom den enkla handlingen, att Elisa utsträckte sig tre gånger öfver en död kropp och bad, så uppväckte Gud den döde, och Elisa återbragte äfven ett dödt barn till lifvet genom att lägga sig öfver det två gånger. "Och han steg upp och lade sig öfver pilten och lade sin mun på piltens mun och sina ögon på hans ögon och sina händer på hans händer." 2 Kon. 4: 34.

17) Tiden tillåter oss icke att omtala alla de tusenden af andra exempel, som finnas både i gamla och nya testamentet, som visa huruledes Gud skänkte sina välsignelser genom lydnad till en eller annan simpel ordinans eller fordring De medel, som förordnades, genom hvilka många välsignelser blefvo gifna, voro vid många tillfällen alldeles godtyckliga och hade synbarligen ingen sådan förbindelse som finnes emellan orsak och verkan. I de flesta fall voro sådana godtyckliga

medel påbjudna för att pröfva folkets tro; ty om de icke hade tro tillräckligt till att åtlyda hvilket bud som helst, huru enkelt det än var, så ville icke Gud skänka välsignelsen. Hvad kunde väl vara simplare än de medel, som blifvit anförda i de två föregående paragraferna? Och dock, huru stora voro icke de välsignelser, som följde dessa simpla handlingar!

18) Somliga af dessa instiftelser voro beständiga; de fortsattes från slägt till slägt och voro nödvändiga under hvarje hushållning; sådana voro vattendop, handspåläggning, bön, gudsdyrkan o. s. v.; andra voro mera inskränkta till sin natur och skulle iakttagas blott en bestämd tid; sådana voro omskärelsen, påskalamsfesten och många af Mose lags anordningar; åter andra voro inskränkta till blott de personer, till hvilka de gåfvos, och voro bestämda för att åtlydas blott en gång; sådana voro den syriske spetälskes doppande i Jordans flod sju gånger, den blinde mannens ögontvående i Siloa dam, Elise kastande af ett stycke träd i Jordans vatten för att få en yxa till att flyta, Petri sändande att taga en fisk, för att ur dennes mun taga penningen för skattens betalande, sändandet af handkläden och linnedukar från Pauli lekamen, för att dermed helbregda de sjuka och utdrifva djeflar, och tusende andra simpla medel voro bestämda, blott för enskilda personers välsignelse, och dess iakttagande skulle icke fortsättas af andra. Alla de sistnämda anordningarna gåfvos genom Andens uppenbarelser, på den tid de behöfdes; de voro af sådan beskaffenhet, att man ej kunde leda deras upprinnelse från någon fast eller beständig lag, men i alla tidsåldrar fordrades det ny uppenbarelse för att frambringa dem.

19) Ibland de fasta och fortfarande ordinanser, genom hvilka Gud under alla hushållningar har meddelat välsignelser, kan nämnas

Händers påläggning.

20). I den patriarkaliska hushållningen lade Jakob genom Herrans Ande sina händer på Josefs två söner Efraim och Manasse, och han välsignade dem och deras slägten efter dem genom profetians Ande, och Jakobs Gud tog hänsyn till denna välsignelse och har uppfylt på deras afkomlingar det, som blef profeteradt och beségladt på deras hufvuden genom handspåläggningens heliga ordinans. Mos. 48.

21) Under den mosaiska hushållningen lade Moses på Guds befallning sina händer på Josua, och han "blef fyld med visdomens anda". 5 Mos. 34: 9—11; 4 Mos. 27: 18—23. Handspåläggningen var den betecknande orsaken, hvarföre han uppfyldes med Anden, och detta visar klart, att israeliterna förstodo beskaffenheten af denna heliga handling, och de visste, att Gud erkände den som en anordning, hvarigenom han rikligare utgjöt sin Ande på sina tjenare.

22) Icke blott israeliterna, men äfven syrierna, syntes att hafva kunskap om, att handspåläggningen var en anordning, som allmänt brukades för att meddela välsignelser. Då Naaman af Syrien derför kom till Elisa och önskade att blifva botad från sin spetälska, fick han det råd att gå bort och två sig sju gånger i Jordan. "Då vardt Naaman vred och drog sina färde och sade: Jag mente, att han skulle komma hit ut till mig och gå fram och åkalla Herrans sin Guds namn och med sin hand taga på stället och så bota spetälskan." 2 Kon. 5: 11. Oaktadt denna man

tillhörde ett annat folk, så trodde han dock, att Israels Gud kunde bota honom, men han blef i början tydligen sviken i sin förväntan, emedan Elisa icke följde det vanliga sättet att bota på, genom att lägga sina händer på honom och bedja för hans helbregdagörelse. Om det ej hade funnits någon handling i Israel, som allmänt brukades för denna afsigt, så skulle visst icke Naaman, som var af ett främmande folk, hafva förväntat att få någon välsignelse genom detta medel, framför något annat.

23) Oaktadt Jesus var Guds Son och besatt all magt i himmelen och på jorden, så utöfvade han vanligen icke sin magt utan igenom ordinanser. Derför läsa vi om en stor mängd af sjuka och lidande, som blefvo botade af honom genom händers påläggning. Han lade äfven sina händer på de små barnen och bad för dem och välsignade dem. En gång gick han upp på ett berg "och kallade till sig hvilka han ville, och de kommo till honom. Och då förordnade han tolf, att de skulle vara med honom och att han skulle utsända dem till att predika." Marc. 3: 13, 14. Han lade sina händer på en qvinna, som i aderton år hade varit bunden af satan, och hon blef löst från den onde anden. Luk. 13: 11—16. Jesus sade, att alla, som trodde hans evangelium, skulle mottaga vissa tecken; bland annat blef det utlofvadt, att "på de sjuka skola de lägga händerna, så varder det bättre med dem". Marc. 16: 18. Jesus lade sina händer på en blind man, och han blef till en del botad; och han lade åter sina händer på hans ögon, och han blef fullt botad. Marc. 8: 22—26.

24) Handspåläggningen synes att hafva varit den stora och heliga ordinansen, genom hvilken

Guds Son vanligtvis botade de sjuka, öppnade de blindas ögon, återgaf de döfva hörseln, styrkte de svaga, befriade dem, som voro bundna af djefvulen, ordinerade till prestadömet och utgjöt välsignelser öfver små barn. Handspåläggningen var den heliga ordinansen, genom hvilken Jesus lofvade att alla troende skulle bota sjuka. Handspåläggningen var den handling, genom hvilken apostlarne och profeterna ordinerade män till olika embeten i tjensten och utnämde dem till åtskilliga missioner, och igenom handspåläggelsen beseglades profetians- och tungomålsgåfvan samt andra gåfvor på dem. Ap. G. 13: 1—4; 1 Tim. 4: 14; 2 Tim. 1: 6. Under alla hushållningar synes det att hafva varit väl förstådt, att detta var en gudomlig handling, hvarigenom ordination, fullmagt, patriarkaliska och profetiska välsignelser, barnavälsignelse och visdomsvälsignelse samt profetians, helbregdelsens och tungomåls gåfvan jemte andra tillkännagifvelser meddelades.

25) Det är genom denna heliga och gudomliga handling, som dopet med den Helige Ande och med eld meddelas. Oaktadt de troende samariterna hade blifvit döpta i vatten och hade fått en stor glädje på grund af sina synders förlåtelse, så hade de dock icke mottagit den Helige Ande, de hade endast blifvit födda af vatten, men icke af Anden. Den Helige Ande blef dem ej meddelad, emedan de icke hade mottagit handspåläggelsens heliga ordinans. Filippus hade myndighet till att döpa med vatten, men han hade ej myndighet att förrätta denna högre ordinans. Utöfvandet af denna handling tillhörde ett högre kall än det, som Filippus eller Johannes Döparen hade. Jesus och de, som voro ordinerade till samma apostelskap som han, voro de enda, som

kunde förrätta icke allenast vattendopet utan äfven det ännu större dopet med den Helige Ande och med eld genom händers påläggning.

26) Derför, "då nu apostlarna, som i Jerusalem voro, fingo höra, att Samarien hade anammat Guds ord, sände de till dem Petrus och Johannes. När de kommo der ned, bådo de för dem, att de skulle få den Helige Ande. Ty han var icke ännu fallen på någon af dem; utan de voro allenast döpte i Herrans Jesu namn. Då lade de händerna på dem och de fingo den Helige Ande". Ap. G. 8: 14—17.

27) Det var väl bekant för apostlarne i Jerusalem, att dessa samariter icke kunde få den Helige Ande utan att en bemyndigad Herrans tjenare lade sina händer på dem för meddelandet af denna välsignelse. Samariterne hade trott och omvändt sig; de hade blifvit döpte till sina synders förlåtelse och de hade fått en stor glädje; men oaktadt alla dessa ting fattades dem likväl en af evangeliets vigtigaste och väsendtligaste välsignelser, nemligen den Helige Andes gåfva. För att tillförsäkra sig denna välsignelse måste de efterkomma en högre ordinans, som blott en högre myndighet kunde förrätta. Det var derföre af yttersta vigt, att en sådan högre myndighet skulle sändas från Jerusalem för att meddela Anden till dem; ty den förutan kunde de icke inkomma i Guds rike.

28) Orsaken hvarföre den Helige Ande blef tillbakahållen från samariterna, till dess att den blef meddelad genom handspåläggning var den, att Gud hade för afsigt, att de och alla andra skulle förstå, att handspåläggningen var en gudomlig ordinans, och att folket icke blott skulle förvänta syndernas förlåtelse, utan äfven den

Helige Andes gåfva genom evangeliets handlingar, som förrättades genom gudomlig myndighet.

29) För att visa den aktning, som Gud hade för denna ordinans, ville han icke meddela den Helige Ande till Saulus af Tarsus utan genom detta medel. Angående denna sak sade Ananias till Saulus följande: "Herren Jesus, som uppenbarades för dig på vägen, som du kom, hafver sändt mig, att du skall få din syn igen och uppfyllas med den Helige Ande." Ap. G. 9: 17. Det ser ut, som Sauls tro, omvändelse och bön var icke tillräcklig till att göra honom berättigad af denna kostliga gåfva oafhängigt af en administrator. Det är mycket allmänt för personer nu för tiden att förvänta Andens gåfva utan handspåläggning af en bemyndigad Herrans tjenare; men den plan, hvarigenom Gud meddelar välsignelserna, afviker i allmänhet från den plan, som menniskorna uppfunnit. Om Saulus kunde hafva anammat Anden utan genom en Guds mans betjening, hvarföre sände då Herren Ananias till honom, för att han skulle *uppfyllas med den Helige Ande?*

30) Vi läsa äfven, att efesierna läto sig döpa i Herrans Jesu namn. Och då Paulus lade händerna på dem, kom den Helige Ande öfver dem, och de begynte tala med tungomål och profeterade. Ap. G. 19: 5, 6.

31) Då Paulus talar om grundlärdomarna i Guds ord, så nämner han läran om dop och händers påläggning i förbindelse med tro och omvändelse. Ebr. 5: 12; 6: 2.

32) Af dessa skriftställen lära vi, att handspåläggningen för dopet med den Helige Ande var en af de första handlingar, som skulle administreras strax efter vattendopet, och att denna hand-

ling var likaså väsendtlig till menniskans saliggörelse, som tro, omvändelse, vattendop, Herrans nattvard eller bönen; ty ingen kan blifva salig utan att anamma den Helige Ande, och ingen kan anamma denna gåfva, som ej är villig att mottaga denna evangeliets ordinans. När en menniska har ett uppsåt i sitt hjerta, att åtlyda alla evangeliets fordringar, så kan Herren, såsom det skedde med Kornelius och hans husfolk, meddela syndernas förlåtelse och den Helige Andes gåfva förr än hon åtlyder någon utvärtes ordinans; men om någon skulle mottaga dessa välsignelser och sedan vägra att åtlyda ordinanserna, så skulle välsignelserna åter blifva dem fråntagna, och de skulle ej kunna blifva saliga.

33) Gud har i vår tid återgifvit apostelskapets myndighet till jorden och befalt sina tjenare att ropa till alla nationer, både prester och folk, att de skola omvända sig och låta sig döpa till syndernas förlåtelse, och han har äfven befalt sina tjenare att bekräfta den Helige Ande på alla döpta troende genom att lägga sina händer på dem i hans Sons Jesu Kristi namn. Af lydnad till dessa gudomliga befallningar besöka nu denna kyrkas apostlar och evangelie förkunnare hedningarnes nationer och ropar omvändelse samt förmanar folket att försaka synden och tro på det stora och oändligt vigtiga budskapet, som finnes i Mormons bok, hvilken Gud i sin barmhertighet har uppenbarat genom heliga englar för att bereda ett folk, som kan tåla Herrans stora och förfärliga dag.

34) Alla, som med uppriktigt hjerta vilja mottaga detta förberedande budskap för Kristi tillkommelse, skola få ett vittnesbörd om dess gudomliga trovärdighet genom den Helige Andes

tillkännagifvelser. Och dessa tillkännagifvelser skola vara sådana, att de skola gifva dem den fullkomligaste kunskap om dess sanning, så att de kunna bära vittnesbörd derom, icke blott såsom troende, utan såsom vittnen som hafva fått kunskap ifrån Gud. Tron på ett gudomligt budskap och kunskapen derom äro två olika ting. Tron leder till lydnad, men kunskapen följer på lydnaden. Tron är en följd af det vittnesbörd, som framställes för sinnet utifrån, men kunskapen är en följd af den Helige Andes omedelbara verkande på sinnet, hvilken gifver större förvissning än den, som kan gifvas på något annat sätt.

35) Har du, käre läsare, mottagit dopet med den Helige Ande och med eld och genom handspåläggelse af en person, som har myndighet från Gud? Om du ej har, så är du ej en ny skapelse i Kristo; du har ej blifvit född af Anden och du är ej beredd att komma i deras närvaro, som bo hos Gud; ty de äro uppfylda af den Helige Ande, och genom Anden hafva de blifvit luttrade och renade, emedan de hafva förnyat sina sinnen. Om du icke genom denna uppväckande, lifgifvande och allsmägtiga Ande är renad, helgad, luttrad och gjord till ett nytt kreatur, så kan du icke inkomma i himmelen eller bo hos Gud. Bedrag dig icke sjelf med den föreställningen, att du kan få denna kostliga gåfvan genom att blott bedja derom, om du icke är villig att åtlyda de ordinanser, som Gud har förordnat för anammandet af denna välsignelse. Smickra dig icke med, att Gud skall höra dina böner, när du beder om hans Ande, om du ej är lydig. Dina böner skola endast blifva en bespottelse, om du icke är villig att åtlyda de ordinanser, som fordras, dessa må vara huru enkla som helst.

36) Tillåt mig att på ett mildt och kärleksfullt sätt förmana dig, käre läsare, att du så fort som möjligt omvänder dig från alla dina synder och låter dig begrafva i vattnet till syndernas förlåtelse af en, som har myndighet, och att du blifver konfirmerad, såsom den helige skrift lärer, för anammandet af den Helige Andes gåfva genom händers påläggning. Om du vill göra dessa ting, så skall du visserligen blifva döpt med den Helige Ande och med eld, och du skall blifva uppfyld med Guds kärlek och njuta ett härligt hopp om evigt lif.

Femte kapitlet.

Andeliga gåfvor.

Några af de andeliga gåfvorna uppräknade. — Deras utdelning i kyrkan. — Uppenbarelsesgåfvan. — Gåfvan att profetera. — Gåfvan att tala tungomål. — Siaregåfvan eller gåfvan att kunna se med Urim och Tummim. — Gåfvan att se syner och drömma drömmar. — Ingen likhet mellan bibelns lära och nutidens kristendom.

---

1) *Andeliga gåfvor* äro de välsignelser, som gifvas till alla dem, som äro delaktiggjorda af den Helige Ande. När den Helige Ande tager sin boning i en person, så renar, heliggör och luttrar han icke allenast denna person i samma grad som han underkastar sig Andens inflytande; men han meddelar honom äfven vissa gåfvor, som äro afsedda för att gagna honom sjelf och andra. Icke en, som har blifvit född af Anden och som förblifver trofast, kan fortfarande vara blottad för en andelig gåfva. Den, som ej har någon andelig gåfva, har icke i en tillräcklig grad Guds Ande boende i sig till att blifva frälst; han kan ej kallas en helig eller ett Guds barn, ty alla helige, som utgöra Kristi kyrka, äro döpta till samma Ande, och en hvar utan undantag är delaktiggjord af en eller annan andelig gåfva.

2) De andeliga gåfvorna, som äro meddelade till kyrkan, äro mycket talrika. Vi vilja ibland dem omtala följande: Uppenbarelser och profetior; öfversättning af heliga skrifter från främmande och obekanta språk; siaregåfvan eller gåfvan att kunna se med Urim och Tummim; syner, drömmar och drömmars uttydning; att kunna bedöma englar och andar; magt öfver djeflar och orena andar; magt att motverka dödligt gift, att dämpa eldens raseri och tillsluta vilda djurs mun; magt öfver trä, jord, berg, luft och vatten; magt att bota sjuka, lama, blinda, döfva och stumma; att slå de ogudliga med plågor, hunger och död; att tala med nya tungor och att uttolka dem; att utföra stora underverk, uppväcka döda, upptagas från jorden till himmelen. Alla dessa och många andra, allt för talrika att uppräknas, äro gåfvor, som Gud meddelar till kyrkan genom den Helige Andes verksamhet och kraft, som är utgjuten öfver dess medlemmar.

3) En hvar medlem erhåller icke alla dessa gåfvor, men de äro utdelade i hela samfundet i öfverensstämmelse med Andens vilja och visdom. Till somliga gifves en gåfva, åt andra en annan; några få små gåfvor, andra större; en medlem har kanske blott en gåfva, en annan kan hafva många; en kan kanske hafva magt att tala i olika nationers tungomål, en annan kan hafva gåfvan att uttyda dem; en kan hafva gåfvan att bota sjuka, men likväl icke hafva trons gåfva, så att han kan blifva helbregda, om han sjelf blir sjuk; några kunna hafva magt att bota sjuka, utan att hafva magt att göra sådana underverk, som att beherska elementerna eller naturens lagar; några kunna hafva magt att göra stora under, utan att kunna se syner eller bedöma andar; några kunna

vara fylda med profetians gåfva, men icke hafva gåfvan till att se med Urim och Tummim; andra kunna hafva siaregåfvan, men icke hafva gåfvan att tala i tungomål eller att göra underverk. Till några kunna alla dessa gåfvor vara gifna, så att de kunna förstå dem alla och vara i stånd till att upptäcka en eller annan falsk gåfva och till att förestå hela kyrkan, så att alla kunna hafva gagn deraf. Dessa andeliga gåfvor äro utdelade bland kyrkans medlemmar, öfverensstämmande med deras trofasthet, omständigheter, naturliga förmåga, pligter och kall, på det att alla må blifva rätteligen undervista, befästade, fullkomliggjorda och frälsta.

4) Till undervisning för alla, som önska att lära, vilja vi här förklara några af de vigtigaste andeliga gåfvorna hvar för sig. Vi vilja begynna med

Uppenbarelsesgåfvan.

Under alla tidsåldrar och utdelningar, då Guds kyrka har funnits på jorden, så har uppenbarelsesgåfvan varit en af Andens vigtigaste gåfvor. Den är väsendtlig för kyrkans tillvaro; ty den förutan, så skulle kyrkan blifva likaså liflös som den menskliga kroppen utan föda, dryck eller luft. Likasom den förgängliga kroppen skulle dö och upplösas utan dessa nödvändiga element, så skulle Kristi kropp — kyrkan — dö samt blifva upplöst och upphöra att vara till på jorden, om denna väsendtliga andeliga gåfvan blefve henne fråntagen. Uppenbarelsesgåfvan är kyrkans andeliga mat och dryck och sanna lif. Förutom den samma kan och vill Gud icke antaga eller erkänna någon kyrka som sin egen i någon tidsålder eller slägt eller bland något folk eller nationer eller tungomål.

5) Uppenbarelsesgåfvan är nödvändig i kyrkan för att uppenbara lärosatser. Många goda grundsatser angående salighetsläran hafva i olika tidsåldrar blifvit uppenbarade, och dessa hafva blifvit nedskrifna till menniskornas gagn. Men dessa skrifna lärdomar voro aldrig bestämda till att ersätta nödvändigheten af Andens uppenbarelser med hänsyn till samma ämnen. Derföre att Anden uppenbarade läran om tro och omvändelse till menniskorna, som lefde före syndafloden, så var detta ingen grund för, att de uppenbarare, som lefde efter syndafloden, icke skulle få samma goda satser uppenbarade till sig. Det, att tro och omvändelse blefvo uppenbarade i Moseböckerna, utgör ingen grund för, att samma lärdomar icke skulle på nytt uppenbaras i Jeremia, Hezekiel och andra gamla testamentets skrifter, och det att Matteus, Markus och Johannes blefvo inspirerade till att skrifva lärdomar, hindrade icke Petrus, Paulus, Jakob och Judas från att vara inspirerade och äfven skrifva om samma sak. Det är i sanning ett af inspirationens kännetecken, att samma lärdomar ofta uppenbaras från tid till tid och genom efter hvarandra följande uppenbarare. Det är icke fördenskull, att ämnet är obekant, som flera uppenbarelser gifves angående samma sak, men det är derföre att det är af vigt att uppenbara flera andra principer, som äro förbundna dermed, hvilka ej kunna tillkännagifvas med samma goda verkan, om de skulle skiljas från de principer, som äro uppenbarade förut.

6) En annan orsak, hvarför samma lärdom blifver uppenbarad om igen till efterföljande generationer, är, att den måhända ej är så tydlig för dem som för dessa, till hvilka den först uppen-

barades, emedan de senare äro alldeles obekanta med de omständigheter, hvarunder den gafs, och för att borttaga denna dunkelhet, uppenbarar Gud samma lärdom i efterföljande tider med sådana förklaringar, som äro nödvändiga för att göra den tydlig för allas förstånd. Språket är stundom dunkelt och ofullkomligt, synnerligast då de heliga skrifterna hafva blifvit öfversatta af oinspirerade män från ett språk till ett annat. Uppenberelsernas verkliga mening är icke alltid fullkomligt förstådd, derför uppstå meningsskiljaktigheter och stor oenighet. För att förhindra detta är uppenbarelsesgåfvan nödvändig för att ånyo bekantgöra lärdomen på ett språk, som kan förstås och som således kan förena de heliges åsigter och göra dem till ett.

7) Uppenbarelsesgåfvan är nödvändig i kyrkan, icke blott för att tydligare uppenbara hvad som till en del har blifvit fördunkladt genom traditioner och många andra förenade orsaker, utan äfven för att bringa lärdomar i dagen, som delvis eller helt och hållet hafva gått förlorade, till exempel: äktenskapet för evigheten, menniskoslägtets förökande efter uppståndelsen, andarnas föruttillvaro och deras förlossning från fängelset genom evangeliets predikan för dem, dop för de döda, djurens förlossning och odödlighet, och en mängd andra lärdomar, som tydligen engång hafva varit förstådda, enligt hvad skriften genom mer eller mindre dunkla antydningar tillkännagifver. Uppenbarelsesgåfvan skall derföre uppenbara och tydliggöra sådana lärdomar, som i århundraden hafva varit förlorade för verlden.

8) I särskilda utdelningar finnas vanligen några alldeles nya lärdomar, som ej hafva varit uppenbarade i någon föregående tidsålder. Uppen-

barelsesgåfvan är derföre nödvändig för att påvisa, hvilka lärdomar, som särskildt voro bestämda för den hushållning, i hvilken de voro gifna. Sålunda tillhörde omskärelsen tiden från Abraham till Kristus. Påskfesten och många af Israels lagar och förordningar tillhörde den mosaiska hushållningen; sakramentet och Herrans nattvard tillhörde den kristna hushållningen; förenandet af alla ting, hvilka äro i Kristo, till ett, tillhör tidernas fullhets stora och sista hushållning. Insamlingen af Israels tolf stammar, uppbyggandet af det gamla och nya Jerusalem och förberedandet för Kristi andra tillkommelse skall innesluta många lärdomar, ordinanser, förordningar, bud och instiftelser, som nu särskildt tillhöra den sista utdelningen. Uppenbarelsesgåfvan är derföre nödvändig för att frambringa både nya och gamla ting.

9) Uppenbarelsesgåfvan är nödvändig för att tillkännagifva Guds kallelser till menniskorna. Det finnes många embeten i kyrkan, nemligen apostlar, profeter, evangelister, biskopar, äldster, lärare och diakoner. Men utan uppenbarelse kunde det icke blifva bekant, hvilka Anden utvalde till att intaga dessa ansvarsfulla platser. Utan uppenbarelse kunde derföre icke några lagliga myndigheter blifva ordinerade, och i följd deraf skulle kyrkan upphöra på jorden, när de sista, som genom uppenbarelse hade blifvit förordnade, lemnade detta lifvet. Det erkännas af både katoliker och protestanter, och af nästan hela kristenheten, att inga uppenbarelser hafva blifvit gifna sedan det första århundradet af den kristna tidräkningen; följaktligen kan icke någon hafva blifvit kallad till tjensten efter den tiden, och derföre måste kyrkan hafva upphört på östra halfklotet,

då de embetsmän, som lefde i slutet af första århundradet afledo.

10) Uppenbarelsesgåfvan är äfven nödvändig, för att tillkännagifva de pligter, som åligga kyrkans embetsmän. I den kristna kyrkan i forna dagar blefvo ordets tjenare genom den Helige Andes uppenbarelse kallade till missioner i olika länder, och de blefvo äfven vägledda i sina dagliga pligter genom uppenbarelse; de blefvo genom uppenbarelse förbjudna att besöka vissa platser, som de ämnade besöka, och de fingo befallning att besöka vissa land, dit de ej hade för afsigt att gå. Utan uppenbarelse kunde de hvarken kallas till tjensten, eller verka deri, äfven om de skulle kunna hafva blifvit kallade. Borttag derföre blott denna enda andeliga gåfvan, och kyrkan skulle nödvändigt upphöra på jorden.

11) En annan mycket vigtig andelig välsignelse, som är nödvändig för Kristi kyrkas tillvaro på jorden är

Profetians gåfva.

Denna gåfva är en välsignelse, som meddelas till många i kyrkan genom den Helige Ande och den anses såsom en af de bästa gåfvorna. Apostelen Paulus förmanar menigheten med dessa ord: "Faren efter kärleken; vinläggen eder om andeliga gåfvor, dock mest att I profeteren. Ty den som talar med tungomål, han talar icke för menniskor utan för Gud, ty ingen hörer dertill, utan han talar hemlighet i Anden. Men den som profeterar, han talar för menniskornas förbättring och till förmaning och till tröst. Den som talar med tungomål, han förbättrar sig sjelf; men den som profeterar, han förbättrar församlingen. Jag ville väl, att I alla tala kunden med tungomål,

men mycket hellre att I profeteraden, ty den som profeterar, han är större än den, som med tungomål talar, såvida han det icke uttyder, på det församlingen får någon förbättring." 1 Kor. 14: 1—5.

12) Profetians gåfva gifves till några af församlingen för alla medlemmarnes "*uppbyggelse*", "*förmaning*" och "*tröst*". De profetior som uttalas af profeterna i församlingen, gagna mera de troende än de otrogne. Derför säger Paulus, då han jemför den större nyttan af att profetera med gåfvan att tala i främmande tungomål: "Så äro nu tungomålen till ett tecken, icke för dem, som tro, utan för dem, som icke tro; men profetian är tvärtemot icke för dem, som otrogna äro, utan för dem, som trogna äro. Om nu hela församlingen tillhopa komme på ett ställe, och alla talade med tungomål, och der komme några olärda och otrogna in, månne de icke skola säga, att I haden mist förståndet? Om I nu alla profeteraden, och der komme någon otrogen eller olärd in, han vorde straffad af dem alla och dömd af alla. Och så vorde det, som lönligt är i hans hjerta, uppenbart, och så fölle han på sitt ansigte, tillbåde Gud och bekände, att sannerligen vore Gud i eder." 1 Kor. 14: 22—25.

13) Af dessa skriftställen kunna vi förstå de stora välsignelser, som de troende fingo genom profetians gåfva; de blefvo *uppbygda, förmanade* och *tröstade*. Ja till och med de otrogna, för hvilka Paulus säger, att profetians gåfva icke är bestämd såsom ett tecken, blifva öfverbevisade genom att få sina hjertans dolda tankar uppenbarade och de nödgas att falla på sina ansigten och tillbedja Gud. När deras hjertans hemlig-

heter, som icke någon annan än de sjelfva känna, blifva genom den profetiska gåfvan klart uppenbarade, så medför det en kraftig öfverbevisning i deras sinne om, att Guds Ande i sanning måste vara i sådana profeter.

14) Några hafva förmodat, att profeterna i den kristna kyrkan voro blott förmanare och ej uppenbarare af tillkommande händelser eller hemliga ting. Men såsom tillägg till hvad vi redan hafva anfört om denna gåfvas beskaffenhet, hänvisa vi till följande: "Men nu, käre bröder, om jag komme till eder och talade med tungomål, hvad vore jag eder nyttig, så framt jag icke talar med eder antingen med uppenbarelse eller med förstånd eller med profetia eller med lära?" 1 Kor. 14: 16. Detta ställe bevisar tydligt, att Kristi tjenare icke blott förmanade, utan verkligen talade genom uppenbarelse. Åter i samma kapitel frågar Paulus: "Huru är det då, käre bröder? När I till sammans kommen, så hafver hvar och en af eder en psalm; han hafver lärdom, han hafver tungomål, han hafver *uppenbarelse*, han hafver uttydelse." Vers 26. Häraf kunna vi förstå, på hvad sätt den krisna menigheten dyrkade Gud i deras församlingar. Genom den Helige Andes verkning och inspiration mottogo de psalmer, lärdomar, tungomål, uttydning af tungomål, uppenbarelser och profetior. Genom alla dessa gåfvor blef menigheten högligen uppbygd; men i synnerhet genom uppenbarelse och profetia; genom dessa uppenbarades hjertats hemligheter och framtidens dolda tilldragelser blefvo tydligen bekantgjorda,

15) Profeterna i den kristna kyrkan voro mycket talrika och de voro så ifriga i att underrätta menigheten om hvarje uppenbarelse, som

Gud gaf dem, att de ej iakttogo ordning och väntade den ene på den andre. Flera plägade ofta förtälja sina uppenbarelser på en gång, och detta frambragte förvirring. Paulus tillrättavisar dem derför och gifver dem nödig undervisning angående det sätt, hvarpå de skulle framkomma med sina profetior. Han säger: "Men profeterna tale två eller tre och de andre döme derom." Vers 29. Detta var mycket mera ordningsfullt, än att alla skulle profetera på en gång. När två eller tre profeter hade, den ene efter den andre, förkunnat hvad Gud hade uppenbarat för dem, så voro de andra profeterna, som åhörde, beredde till att bedöma om de profetior, som de hade hört, voro af Gud eller om de voro yttrade genom mensklig visdom. Och på detta sätt blef menigheten hindrad från att blifva bedragen af falska uppenbarelser och profetior. Genom att iakttaga denna ordning och blott låta två eller tre profeter tala förrän bedömandet afgafs, så kunde deras församlingar bättre erinra hvad som blifvit uppenbaradt, än om bedömandet hade uppskjutits tills alla hade talat. Åter säger Paulus: "Men om så händer, att för den, som sitter, varder något uppenbaradt, så tige den förste. I mågen väl alla profetera, den ene efter den andre, på det alla måga lära och alla varda förmanade. Och profeternas andar äro profeterna underdåniga. Ty Gud är icke oordningens, utan fridens Gud såsom uti alla de heligas församlingar." 30—33 vers.

16) Om en profet, som satt i församlingen, mottog en uppenbarelse under det att en annan profet omtalade sin uppenbarelse, så fordrade god ordning, att han skulle sitta stilla på sin plats, till dess att den andra hade talat; ty apostelen säger: "I kunnen alla profetera, den

ene efter den andre.“ Det faktum, att flera mottogo uppenbarelser på en gång, utgjorde ingen grund för, att de alla skulle uttala dem på en gång. Profetians eller uppenbarelsens ande är icke en oemotståndlig ande, som beröfvar profeterna deras fria vilja och tvingar dem till att tala, men “profeternas andar äro profeterna underdåniga“, och denna gåfva kan brukas på rätt eller orätt sätt, efter som de behaga.

17) Sedan aposteln hade uppräknat denna stora mängd af andeliga gåfvor och beskrifvit dem och tydligen förklarat deras oumbärliga bruk i den kristna kyrkan, samt anvisat den ordning, som skulle iakttagas vid deras utöfning, säger han: “Om nu någon låter sig tycka, att han är en profet eller andelig, han besinne, hvad jag skrifver eder; ty det äro Herrans bud.“ 37 vers. Aposteln skref en del i sina epistlar, om hvilket han endast gaf sin egen mening, erkännande att han ej hade haft någon uppenbarelse från Gud dessangående; men med hänsyn till den ordning, som han framlägger angående uppenbarelser, profetior och andra andeliga gåfvor, så undervisar han dem tydligen om, att den var från Gud och han förmanar hvarje andlig sinnad man att erkänna, att det stora system af underbara gåfvor, hvarom han skref, var grundlagdt genom Herrans befallningar.

18) Att från den kristna kyrkan afskaffa uppenbarare, profeter och andra gåfvor är hvarken mer eller mindre än att afskaffa Herrans bud. Kristenhetens nationer hafva i de sjutton sista århundraden haft den oförskämda fräckheten att afskaffa dessa Herrans befallningar och att säga, att de ej längre äro nödvändiga; och dock hafva samma affallna kyrkosamfund efter förkastan-

det af dessa bud haft djerfheten att hycklande eller bespottande kalla sig sjelfva kristna församlingar och bibeltroende; och många millioner hafva trott deras skamliga bedrägerier.

19) Det ligger ej innanför den svaga och skröpliga menniskans område att afskaffa "*Guds bud*". De gudomliga befallningar, som äro gifna angående növäandigheten, ordningen och bruket af de andeliga gåfvorna i den kristna kyrkan kunna endast afskaffas af honom, som gaf dem. Och som icke någon lag har blifvit gifven, som upphäfver eller återkallar dessa bud, så måste de ännu vara i full kraft i den kristna kyrkan, när och hvar som helst en sådan kyrka är grundlagd på jorden. Och alla kyrkosamfund, som ej tro på och utöfva dessa bud, äro icke Kristi kyrka, ty de hafva förkastat både den kristna lärans bud och välsignelser, och inga af de krafter, som äro kristendomens kännetecken, finnas bland dem; de äro lika ofruktbara som fikonträdet, som icke bar någon frukt, och som förtorkades under Guds Sons förbannelse.

20) En annan välsignelse, som är till stor nytta i den kristna kyrkan, är

Gåfvan att uttyda tungomål.

Denna gåfva utgör en särskild afdelning af den mera allmänna uppenbarelsesgåfvan. Gud har uppenbarat många vigtiga sanningar till folk af olika språk, och på det att dessa sanningar skulle blifva nyttigare för allmänheten, så har han gifvit några uppenbarare och profeter makt att öfversätta heliga skrifter från ett språk till ett annat. Hela jorden hade under många generationer endast *ett* språk, och under denna tidsperiod var öfversättningsgåfvan icke nödvändig.

Men under den babyloniska tornbyggnaden gjorde Gud ett egendomligt underverk genom att bringa folket till att glömma sitt modersmål och genom att gifva dem åtskilliga nya tungomål i stället. Vid detta minnesvärda tillfälle blef gåfvan "att tala med nya tungor" gifven såsom en förbannelse till de ogudliga. Denna förbannelse har gått i arf genom efterföljande tidsåldrar intill våra dagar.

21) När Gud gifver en uppenbarelse i ett af dessa språk för att nedskrifvas till gagn för folk af olika tungomål, så inspirerar han sina profeter till att öfversätta sådana heliga skrifter genom den Helige Andes kraft. Gud gaf många uppenbarelser på ebreiska språket till ebreiska profeter. Några af dessa uppenbarelser hafva genom mensklig visdom blifvit öfversatta på många andra språk och kallas bibeln. Samma uppenbarelser hafva blifvit öfversatte många gånger af olika utgifvare, men icke två öfversättningar öfverensstämma. De äro olika ej blott i ord och stil, utan äfven i mening, allt efter öfversättarnes olika begrepp; men dessa motsägande öfversättningar utbredas ibland folket såsom Guds ord, fastän de i verkligheten äro öfversättarnes ord, som äro utvalda genom deras egen menskliga visdom.

22) De ursprungliga ebreiska handskrifter och stentaflor, hvarpå uppenbarelserna voro nedskrifna, tillika med de äkta afskrifterna deraf innehålla Guds rena ord; men oinspirerade mäns öfversättningar innehålla icke det rena Guds ord, hvilket tydligen visas deraf att hvarje öfversättare återgifver en från alla andra skiljaktig öfversättning. Det är möjligt att en sats här och der i de oinspirerade öfversättningarne har blifvit återgifven med samma ord, som en inspirerad

öfversättare skulle hafva begagnat. Men folket är ej i stånd till att bedöma, hvilka af dessa enskilda satser hafva blifvit öfversatta med inspirationens språk. Såvidt dessa oinspirerade öfversättare och folket angår, kan derföre ingen veta med visshet, om någon del af bibeln innehåller Guds sanna ord.

23) Det är tydligt att de ebreiska och grekiska manuskript af bibeln, från hvilka man har öfversatt, äro mycket förderfvade; detta kan ses af det faktum att knappt två exemplar äro lika, hvarken kapitel eller vers. Då de ursprungliga manuskripter hafva varit förlorade för verlden under många generationer, så nödgades de lärde att öfversätta från sådana ofullkomliga och i ganska många tillfällen motsägande afskrifter som funnos. Denna ovisshet i förbindelse med öfversättningarnas ofullkomligheter gör att bibeln på alla språk i närvarande tid är uttryckligen mennisko ord i stället för Guds rena ord.

24) På det att folken må hafva ett fullkomligt rättesnöre till salighet, så är det nödvändigt, att de skulle hafva Guds rena ord, fritt från alla den menskliga vishetens och lärdomens ofullkomligheter, fritt från århundradens sammanhopade misstag, som skett i på hvarandra följande afskrifter, fritt från samvetslösa och ogudliga mäns stympningar och förändringar, och fritt från den okunnighet och ovisshet, som uppstår derigenom att så många böcker gått förlorade.

25) För att afhjelpa allt detta och för att gifva folket gamla och nya testamentet i dess renhet, fordras gåfvan att kunna öfversätta genom den Helige Andes inspiration. En sådan gåfva gaf Gud de sista dagars store profet, Josef Smith. Han var inspirerad af Gud till att öfversätta skrif-

terna och till att uppenbara några af de förlorade böckerna, såsom Enoks profetia och Abrahams bok samt uppenbarelsen till Moses, som icke finnes i de fem Moseböckerna, tillika med några andra uppenbarelser, som icke nu finnes i bibeln. Genom denna stora Andens gåfva öfversatte han Mormons bok från Amerikas forntidsbebyggares ursprungliga språk — ett språk, som är alldeles obekant för den menskliga visdomen i våra dagar. Genom denna gåfva öfversatte han Abrahams bok från egyptiska papyrus-rullar, som blifvit uttagna från Egyptens grafhvalf. Genom denna gåfva öfversatte han från pergament en helig uppenbarelse angående apostlen Johannes och hans stora mission "att åter profetera för många folk, slägter, tungomål och konungar." Se Uppenbarelsen 10: 11.

26) Profeten Daniel hade samma öfversättningsgåfva, då han genom den Helige Andes kraft öfversatte den obekanta skriften, som ett öfvernaturligt väsens synliga hand skref på väggen i Belsazar och hans ogudliga stallbröders närvaro.

27) Samma Ande som sätter en Guds tjenare i stånd till att tala på ett för honom obekant språk, gifver äfven uttydning eller öfversättningen deraf. Om Anden kan styra tungan och bringa den till att utsäga ord på ett obekant språk, så kan den visserligen äfven bekantgöra betydelsen af de uttalade orden. Under det att Paulus uppräknar de andeliga gåfvorna, så underrättar han oss om, att till en gifves att tala i tungomål och till en annan att uttyda tungomål; men stundom har samma person båda dessa gåfvor; derför säger Paulus: "Låt honom, som talar ett obekant tungomål, bedja att han

må uttyda!“ Om ett muntligen taladt, obekant språk, kan uttolkas genom Anden, så kan ett obekant språk, som är skrifvet, tolkas eller öfversättas genom samma Ande. Anden är väl bekant med alla språk och tungomål på jorden, och det är lika lätt för honom att genom en menniska tala ett språk som ett annat; och det är lika lätt för honom att bruka en mans tunga till att tala ord och satser på ett obekant tungomål som att bruka hans tunga till att tala en ny uppenbarelses ord på hans eget språk. Samma Ande, som förbistrade språket vid tornet i Babel, kunde i ett ögonblick återgifva till alla jordens innevånare ett alldeles nytt språk, ett sådant, som talades i begynnelsen; ja, den dag skall i sanning komma, efter de ogudliga nationernas ödeläggelse, att Herren skall gifva folket ett rent språk.

28) Hör hvad Herren säger genom profeten Zefanias mun: “I måsten bida till dess att jag döma skall och församla hedningarne och låta konungariken tillhopa komma, till att gjuta min vrede öfver dem, ja, all min grymhets vrede, ty hela verlden skall genom mitt nits eld förtärd varda. Då vill jag annorlunda låta predika för folket med vänliga läppar (med ett rent språk), att de allesamman skola åkalla Herrans namn endrägteligen.“ Zef. 3: 8, 9. Denna profetia visar klarligen, att hvarje menniska, som återstår på jorden, skall på den dagen blifva välsignad med ett nytt tungomål och alla de gamla språk, som hafva sitt ursprung från Babels torn, skola blifva afskaffade. De gamla språks och tungomåls förbannelse skall blifva borttagen, och det nya tungomålet skall blifva “ett rent språk“ ett sådant, som Gud gaf Adam i begynnelsen

Detta skall blifva "alla tings återupprättelses tid", om hvilken Gud har talat genom alla sina heliga profeters mun från verldens begynnelse; och derföre skall det rena språk, som talades i skapelsens morgon, återgifvas. Det blef borttaget genom ett underverk, och det skall blifva återgifvet genom ett underverk. Till dess äro de öfvernaturliga gåfvorna af tungomål och tungomåls uttydning nödvändiga; men efter den dag, då det fullkomliga kommer, skola de upphöra såsom aposteln Paulus har sagt, Då skola alla de återblifna af jordens innevånare bedja endrägtligen med samma språk.

29) När rikenas storhet under hela himmelen skall gifvas till den Aldrahögstes helige, så blir det alldeles nödvändigt under denna lyckliga tid, som skall utmärka sig för sin höga ståndpunkt inom kunskapens och moralitetens område, att hela jorden skulle hafva ett språk och att de gudomliga lagar, som utgå från Zion — den stora konungens stad — skulle vara lika rena och fria från mensklig visdom, som då de utgingo af den Heliges mun. På den dagen skola biblar, som äro öfversatta på olika språk af oinspirerade män, gå ur bruk och icke efterfrågas; de skola blott blifva framvisade såsom prof på babylonisk dårskap.

30) Bland Guds utvalda välsignelser kan nämnas:

Siare gåfvan
eller gåfvan att kunna se med Urim och Tummim.

Denna gåfva är en egendomlig Andens tillkännagifvelse såväl till det naturliga ögat som till sinnet. Urim och Tummim är en sten eller något annat ämne, som är heliggjordt och förklaradt af den lefvande Guds Ande och som gifves

till dem, som äro välsignade med siare gåfvan. Alla helige kunna icke se genom Urims och Tummims upplysning, men som vi redan hafva sagt, till några gifves en gåfva, till andra en annan. Aron och den förstfödde bland hans söner, som voro öfverste prester efter den levitiska ordningen, blefvo välsignade med denna kostliga gåfva. Och Gud bjöd, att Urim och Tummim skulle insättas i bröstplåten, som bars af öfverste presten. Fyra rader ädelstenar, hvarpå de tolf Israels stammars namn voro ingraverade, prydde bröstplåten; dessa stenar voro innefattade i guld och bröstplåten var fästad med guldringar, vid en rikt broderad högtidsdrägt, kallad lifkjortel,

31) Urim och Tummim utgjorde den vigtigaste delen af bröstplåten; det är sant att de andra delarne ej blott voro mycket smyckande, men de vittnade äfven storligen om en öfverste prests vigtiga embete såsom domare i Israel. Men det var Urim och Tummim, som uttryckligen gjorde bröstplåten till en "rättens bröstplåt" Derföre sade Herren till Moses, sedan han hade beskrifvit mönstret till lifkjorteln och bröstplåten: "Och du skall i embetsskölden inlägga Urim och Tummim, och dessa skola ligga på Arons hjerta, när han ingår inför Herrens ansigte och Aron skall bära Israels barns embete på sitt hjerta inför Herrans ansigte beständigt.

32) På hvad sätt Moses fick denna Urim och Tummim är ej uppenbaradt; men den omtalas i detta skriftställe såsom ett instrument, hvaraf han redan då var i besittning. Han fick den kanske af Herren på Sinai berg eller blef den kanske öfverlemnad till honom från hans förfäder.

33) Genom Urim och Tummim blef Aron beredd till att döma de tolf Israels stammar.

I alla tvifvelaktiga saker, som uppstodo man och man emellan, sporde Aron Herren till råds genom att se i detta heliga instrument, och på detta sätt bar han Israels barns embete på sitt hjerta inför Herren beständigt. Uppenbarelserna genom Urim voro oundgängligt nödvändiga för en domare öfver Israel.

34) Efter Arons död gick kjortelen och bröstplåten, som innehöll Urim och Tummim, i arf till hans son Eleazar på grund af födselsrätt, och han blef domare öfver Israel. Äfven Josua, som efterföljde Moses såsom en stor befallningsman och anförare för Israel, fick befallning att fråga Herren genom presten Eleazar, som skulle få uppenbarelser för honom genom Urim. Detta visas tydligen i följande språk: "Och Herren *sade* till Moses: Tag till dig Josua, Nuns son, en man uti hvilken anden finnes, och lägg dina händer på honom. Och haf honom fram för presten Eleazar och hela menigheten, och bjud honom inför deras ögon, och lägg din härlighet på honom, att hela menigheten af Israels barn är honom lydig. Och han skall inställa sig för presten Eleazar och rådfråga honom om Urims dom inför Herrans ansigte. Efter hans mun skola in och ut gå både han och alla Israels barn med honom och hela menigheten." 4 Mos. 27: 18—21. Häraf kan man se, att hela Israel gick ut och kom in och regerades af uppenbarelser genom Urim.

35) Kort förr än Moses dog, välsignade han alla Israels stammer och uttalade de vigtigaste välsignelser, som skulle utmärka hvar och en af dem. "Och om Levi sade han: Må dina Tummim och dina Urim förblifva i den mannens, din älsklings, vård." 5 Mos. 33: 8. Det synes, att Moses betraktade detta heliga instrument som

en af de vigtigaste välsignelser, som voro gifna åt Levi stam, och på grund deraf nämnes detta först ibland de välsignelser, som uppräknas för denna stam. Alla de öfriga stammarne skulle mottaga uppenbarelser förmedelst Urim och Tummim genom Levi prestadöme, och det var tydligen fara för, att om leviterna skulle vanära detta gudomliga instruments heliga bruk genom att begagna det till oriktiga och vanheliga ändamål, att gåfvan, som var gifven till en stor välsignelse, då skulle blifva till en stor förbannelse; och för att förhindra detta, gaf Moses den befallning, som vi nyss hafva anfört, nemligen, "att din Tummim och din Urim skall förblifva i Levi, din älsklings, vård". De skulle hänvända sig till denna älskling, i hvilkens vård detta heliga instrument var anförtrodt, när de önskade att begagna det, äfven skulle de tillkännagifva afsigten, hvarföre de önskade att begagna det, och de måtte ej vanhelga dess bruk tvärtemot hans vilja, som vårdade instrumentet, genom att fråga efter ting, som voro opassande eller förbjudna.

36) Det hände ofta, på grund af ogudaktighet, att Herren icke ville besvara de frågor, som gjordes honom. Vi hafva ett exempel härpå i Saul, Israels konung, efter hans fall. "Och Saul frågade Herren, och Herren svarade honom intet, hvarken i drömmar eller genom Urim eller genom profeterna." 1 Sam. 28: 6. Till och med förr än Saul hade fallit, kunde han, den gång hans son Jonathan ovetande bröt sin faders ed, icke få något svar från Herren, förr än han hade kallat sonen till ansvar. Vid dette tillfälle sade presten till Saul: "Låt oss gå hit till Gud. Och Saul frågade Gud: Skall jag draga ned efter de Filisteer, och vill du gifva dem uti Israels händer?

Men han svarade honom på den tiden intet.“ 1 Sam. 14: 36, 37. Emedan Gud icke svarade så viste Saul, att någon måste hafva syndat; ty när folket var rättfärdigt och de frågade Herren efter något, som var passande, väntade de alltid att få svar.

37) Några hafva antagit, att Urim och Tummim endast begagnades i templet. Men vi finna att presten Abjathar flydde från Nobe, bärande lifkjorteln i sin hand, och han kom till staden Kegila, hvarest David då var. “David sade till Abjather, presten: Tag hit lifkjorteln. Och David sade: Herre, Israels Gud, din tjenare hafver hört, att Saul hafver i sinnet, att han skall komma till Kegila till att förderfva staden för min skull. Månne borgarena i Kegila öfverantvarda mig i hans händer? Och månne Saul kommer hit ned, såsom din tjenare hört hafver. Det låt din tjenare få veta, Herre, Israels Gud. Och Herren sade: Han kommer hit ned. David sade: Månne borgarena i Kegila öfverantvarda mig och mina män i Sauls händer? Herren sade: Ja.“ 1. Sam. 23: 9, 12. Denna lifkjortel bars alltid i förbindelse med bröstplåten. Man har derföre god grund till att tro, att Urim begagnades under spörsmålen i detta tillfälle. Det funnos “åttiofem män, som buro linne lifkjortlar, och de voro af presterna i staden Nob.“ 1 Sam. 22: 18. Utan tvifvel hade dessa Urim, hvarigenom de kunde fråga Gud. Den prest, som bodde i Mika hus på Efraims berg, hade en lifkjortel och en Therafim och kunde fråga Gud. De fem spejarne af Dans stam anmodade denna prest att fråga Herren för dem. De sade till honom: “Käre, fråga Gud till, att vi må få veta om vår väg, som vi vandra, skall lyckosam varda. Presten svarade dem: Gån

åstad med frid; eder väg, som I vandren, är rätt för Herranom."

38) I Esras och Nehemias dagar funnos vissa prester af Barsilais barn, som sökte att finna sitt slägtregister, men de kunde icke finna det och blefvo derföre såsom orena afvisade från prestadömet. "Och Thirsatha sade till dem, att de icke skulle äta utaf det allra heligaste, till dess en prest uppstod med Urim och Tummim. Esra 2: 61—63. Nehem. 7: 63—65. Det synes som om Judarna under deras fångenskap i Babel voro beröfvade detta heliga instrument, men strax efter deras återkomst sågo de nödvändigheten af Urim för att förvissa sig om hvar deras slägtregister hade blifvit förlorade.

39) Profeten Osea förutsade Israels framtida olyckor, deribland omtalar han förlusten af lifkjorteln och Theraphim. Han sade: "Israels barn skola i lång tid blifva utan konung, utan furste, utan offer, utan altare, utan lifkjortel och utan Theraphim. Derefter skola Israels barn omvända sig och söka Herran, sin Gud, och sin konung David,och skola ära Herran och hans nåd i yttersta tiden." Osea 3: 4, 5. Många långa århundraden hafva hängått, sedan denna profetia började att gå i fullbordan. Lifkjortelen med den dertill hörande rättens bröstplåt, som innehöll Urim och Tummim, har varit borta i omkring två tusen år. Men då de sista dagarne äro komna, i hvilka de stora välsignelser skola tilllfalla Israels barn, som äro förutsagda i femte versen, så har Gud återgifvit Urim och Tummim till den sista hushållningens store siare — Josef Smith. Genom hjelp af detta heliga instrument öfversatte han den gudomliga och heliga uppteckningen, som

finnes i Mormons bok, eller det gamla Amerikas heliga historia.

40) Jethro, Mose svärfader, var en af Abrahams efterkommande och han var en högste Guds prest. Han var icke en prest efter Arons ordning, utan efter en högre förordning. Han var en prest af Medians efterkommande, som var Keturas, en af Abrahams hustrurs, fjerde son. Denne medianitiske prest kom in i Israels läger och gaf Moses det mönster, hvarefter hela folket skulle organiseras för att rätt utöfva deras theokratiska regeringsform; och Moses utförde alla de ting, som denne store prest lärde honom; och derefter bad Moses honom medfölja Israel, men Jethro sade till honom: "Jag vill icke med eder, utan fara i mitt land till min slägt. Han sade: Käre, öfvergif oss icke; förty du vet hvar vi skola lägra oss i öknen, och skall vara vårt öga." 4 Mos. 10: 30, 31. På hvad sätt kunde Jethro vara till gagn för Israel på deras vandringar i öknen? Genom att vara likasom deras öga, det är, genom att vara deras siare. Från hvad vi hafva skrifvit är det knappast att betvifla, att Jethro hade detta Urim eller siarens gudomliga redskap, genom hvilket han kunde fråga Gud; derföre var Moses så angelägen om att behålla honom i lägret, på det han skulle vara såsom öga för Israel under deras långa och besvärliga resa i en öde och skräckingifvande öken.

41) I uppenbarelsen till Johannes på ön Patmos säger Jesus: "Den som vinner, åt honom vill jag gifva af det fördolda manna, och jag vill gifva honom en hvit sten och på den stenen ett nytt namn skrifvet, hvilket ingen känner, utan den som får det." Upp. 2: 17. Det måste vara något förbundet med denna sten, som

är af större värde än det nya namnet, som är skrifvet på den. Utan tvifvel finnes det en kraft förenad med den, som är af samma natur som den, som ledsagade Urim, eller med andra ord, sjelfva stenen skall vara en Urim och Tummim för den person, till hvilken det nya namnet har blifvit gifvet och icke för någon annan. Hvar och en kan se i sin egen hvita sten, men ej uppdaga något i andras stenar. Siaren Josef säger i sin intressanta historia, att denna hvita sten skall vara Urim och Tummim. Han säger också, att glashafvet, som Johannes såg de helige stå på, skall blifva jorden i hennes förhärligade och oförgängliga tillstånd, och att hon i detta heliggjorda tillstånd skall vara en Urim och Tummim för alla de himmelska väsen, som bebo den. Om en liten sten eller ett annat ämne i Arons bröstplåt kunde genom Guds kraft bringas att skina och upplysa siarens syn, så kunde genom den samma kraft hela jorden blifva uppfyld med Guds Ande, och bringas till att skina med himmelsk härlighet såsom solen på himmelens fäste. En härliggjord verlds härliggjorda invånare skulle sålunda blifva iståndsatta till att se alla riken och verldar af en underordnad klass.

42) "Silfverbägaren", hvilken Josef befalde sin hofmästare att lägga i Benjamins säck för att pröfva bröderna, var sannolikt helgad såsom Urim och Tummim för Josef. Derföre befalde Josef samme tjenare att fara efter bröderna och säga: "Är det icke just den bägare, ur hvilken min herre dricker och den han spår med. I hafven illa gjort." Och då bröderna voro återhemtade, sade Josef till dem: "Hvad är det för en gerning I hafven gjort? Visten I icke att en sådan man som jag kunde spå? 1 Mos. 44. Det är väl

ej svårare för Gud, att helga en silfverbägare och begåfva den med samma egenskaper som Urim, än att helga en sten eller något annat ämne för samma ändamål. Det var utan tvifvel gåfvan att kunna se i dessa heliga redskap, som utgjorde skilnaden mellan en siare och en profet. Den förre är en profet med tillfogandet af gåfvan "Urim", den senare en profet förutan detta gudomliga instruments hjelp.

43) Den andeliga välsignelse, som vi näst skola betrakta, är

Gåfvan att se syner och drömma drömmar.

Det har behagat den Allsmägtige, att i alla tidsåldrar uppenbara många härliga och vigtiga grundsatser för sitt folk genom olika gåfvor. Stundom har han gifvit dessa uppenbarelser genom sin egen röst, och vid andra tillfällen hafva de blifvit tillkännagifna genom englars röst; ibland hafva de blifvit framhviskade genom inspirationens röst, och åter, vid andra tillfällen, hafva de blifvit uppenbarade för synen genom Urim; ibland har det skett genom någon underbar försynens styrelse, och åter, vid andra tillfällen, genom himmelska syner och drömmar. Gud talade genom profeten Joels mun, sägande: "Och derefter skall jag utgjuta min Ande öfver allt kött, och edra söner och döttrar skola profetera, edra äldste skola hafva drömmar och edra ynglingar skola se syner." Joels 2: 28. Petrus hänvisade till denna profetia på pingstdagen och han förklarade, att denna Ande, som Joel omtalade, kunde anammas af alla folk och slägten med vilkor af lydnad till evangeliet.

44) Såsom tillägg till att göra både män och qvinnor i köttet till profeter, är det på det

eftertryckligaste förklaradt, att de "äldste skola drömma drömmar och ynglingarne skola se syner". Stora ting hafva ofta blifvit uppenbarade på detta sätt. Gud kom och talade till Abimelek, och derigenom lärde han, huru han skulle bevara sig sjelf och hela sitt hus från en synd, som eljest skulle hafva bragt döden öfver dem alla. Se 1 Mos. 21. Abraham, Isak och Jakob erhöllo många syner och drömmar, och de löften som gåfvos vid dessa tillfällen voro öfvermåttan stora och de hafva varit ansedda lika så vigtiga som de löften, hvilka mottogos genom andra gåfvor. Israeliternas och egyptiernas lif räddades genom de uppenbarelser, som gåfvos i drömmar och som uttyddes af Josef.

45) Fastän Nebukadnezar var en ogudaktig konung, hade han dock en högst märkvärdig dröm, som han vid sitt uppvaknande ej kunde ihågkomma. Denna dröm blef tillika med dess betydelse uppenbarad för Daniel, och derigenom frälstes lifvet af alla Babylons visa män och de undgingo konungens vrede. Genom syner och drömmar mottog Daniel en korrekt kunskap om jordens framtida riken och regeringar ända intill ändan. Esaias såg i en syn Herren sitta på en tron och hans följe uppfylde templet.

46) Första århundradets kristna blefvo beständigt vägledda genom syner och drömmar. Genom uppenbarelser, som gåfvos på detta sätt, blefvo de varnade för många faror; de undgingo många olyckor och deras lif blefvo ofta på det förunderligaste,bevarade. Den stora uppenbarelsen som Johannes fick på ön Patmos, blef honom tillkännagifven i en syn.

47) Menniskans ande har ögon lika så väl som kroppen. Andens ögon stå i förbindelse med

kroppens ögon. När vi se naturliga ting, så är det andens ögon, som se med hjelp af de lekamliga ögonen, men när ting ses andeligen, då se de andeliga ögonen utan de lekamliga. Derför kan en blind man se med anden och dock vara alldeles obekant med den naturliga synens egenskaper. På samma sätt kunna millioner menniskor se naturligen och dock vara alldeles ovetande om huru det förhåller sig med att se andeligen. Såsom en blind af brist på erfarenhet icke kan göra sig något begrepp om ett landskaps skönhet, eller om färgens och ljusets beskaffenhet, således han icke heller en naturlig menniska, som aldrig har sett något i en syn, känna beskaffenheten af det andeliga ljuset, ej heller kan hon fatta huru hennes ande kan se det förflutna eller det tillkommande eller betrakta det, som ligger utanför hennes naturliga ögons synskrets, "Den naturliga menniskan förnimmer intet af det Guds Ande tillhörer, ty det är henne en galenskap, och hon kan icke begripa det, ty det måste andeligen dömas." 1 Kor. 2: 14.

48) Om en andelig menniska säger till en naturlig menniska, att hon har sett hvad som skall ske i framtiden eller att hon har sett något, som ligger utanför hennes naturliga ögons område, så skall den sistnämnde genast betvifla möjligheten af en sådan sak, och hon skall fråga: Huru kan detta vara möjligt? Det strider mot lagarna för synläran och emot ljusets natur att se in i framtiden eller att se genom ogenomskinliga ting. Alltsamman förekommer henne dåraktigt, och emedan hon aldrig har upplefvat något sådant som att se en andelig syn, så betviflar hon läran om att man kan se på ett sådant sätt. Hon begriper icke, att det finnes en substans, som

är mera förfinad och kraftig än det i hela naturen rikligen utspridda naturliga ljuset. Hon begriper icke, att detta lefvande, fina ämne kan genomtränga kroppar, som äro ogenomträngliga för det naturliga ljuset, och det med samma lätthet som ljus genomtränger genomskinliga kroppar eller verldsrummets aflägsnaste regioner. Hon kan icke begripa, att detta lifgifvande kraftiga ämne kan, efter att det på afstånd hafver genomträngt ogenomskinliga kroppar, tränga fram till de andeliga ögonen och åvägabringa ett intryck af syn på dem med lika stor kraft och med större visshet, än hvad det naturliga ljuset kan frambringa för de lekamliga ögonen.

49) Kroppar, som äro ogenomträngliga för det naturliga ljuset och som icke vilja tillstädja dess genomgång, äro icke ogenomträngliga för det andeliga ljuset, utan äro fullt genomskinliga för det och tillåta dess strålar den friaste genomgång. Det andeliga ljuset kan gå genom verldar, som äro hundra tusen mil i diameter, med större lätthet än det elektriska fluidet följer telegraftråden eller, för att fullända sitt kretslopp, återvänder tusentals mil genom jorden till sin utgångspunkt. Likasom det elektriska ämnet genomgår kroppar, som äro ogenomträngliga för det naturliga ljuset, och nästan ögonblickligen frambringar budskap på afstånd af tusentals mil, så frambringar äfven det långt kraftigare andeliga fluidet i ett ögonblick eller med en hastighet, som är långt större än ljusets, sitt budskap från kontinent till kontinent, från himmelen till jorden och från verld till verld. Det finnes intet ämne, som icke detta kan genomtränga och genomlysa. Allt hvad som fordras är att hafva den andeliga telegrafen, eller med andra ord de andeliga ögo-

nen i en passande ställning för att kunna mottaga intrycket; och verldar med hela sitt härliga innehåll skola utbreda sig i en hänförande syn, och menniskan skall finna sig sjelf i besittning af ett annat sinne, som är kraftigare, mera utsträckt och härligare än alla de öfriga sinnen till sammans.

50) Det är svårt för den naturliga menniskan att fatta tillvaron af detta högre sinne eller denna andeliga gåfva, om hon ej i en viss grad har erfarit dess öfvernaturliga ljus. En man, som är född fullkomligt döf och blind, kan ej göra sig det minsta begrepp om ljud, musik, skugga och färger eller förnimma något angående aflägsnare föremål; hela verlden med allt sitt ljus och ljud är helt och hållet utesluten från hans betraktelser. Om man förestälde honom, att hans medmenniskor voro välsignade med två sinnen mera än han, som satte dem i stånd till att upptäcka ting på afstånd, så skulle han måhända erkänna förklaringen, oaktadt den samma skulle förblifva alldeles obegriplig för honom. Han skulle förundra sig öfver, att någonting kunde förnimmas, som ej kunde vidröras med handen, eller huru menniskorna kunde meddela hvarandra sina tankar genom tal och ljud. Han kunde måhända tänka, att ljudet var något, som liknade en skakning af kroppen, men det skulle likväl förblifva en hemlighet för honom huruledes personer kunde åstadkomma en sådan skakning på hvarandras öron, då de voro på flera alnars afstånd från hvarandra. Äfven kunde han måhända antaga, att ljuset från ett visst afstånd kunde hafva samma inverkan på ögat som värmen från ett visst afstånd inverkar på kroppen; men det skulle förblifva oförklarligt för honom, huru ljuset kunde verka på ögat, när den lysande kroppen befann

sig på flera mils afstånd. Likaså litet kunde han äfven förstå hvad som menas med färgskilnad, om man än skulle förklara honom derom under hela hans lifstid. Han skulle måhända förmoda, att med skilnaden mellan färgerna förhöll det sig sammalunda som med skilnaden på temperatur eller skilnaden på vatten- och luftströmmarnes hastighet.

51) Om en man, som sålunda var född döf eller blind, och som icke kunde fatta något, utom hvad han kunde lära genom lukt, smak, känsel och öfvervägande, plötsligen skulle få sin syn och hörsel, så skulle dessa två sinnen, som för honom voro helt och hållet nya, utgjuta i hans inre en oändlig verld af nya begrepp; han skulle finna sig sjelf i besittning af förmögenheter, som hade legat i dvala ända från hans födelse — förmögenheter, hvarom han var alldeles obekant, intill dess att nya omständigheter bragte dem i verksamhet. På samma sätt förhåller det sig med den man, hvilkens ögon öppnas för att se syner; han erfar för första gången i sitt lif, att det finnes andra förmögenheter hos menniskan, än de fem sinnen — förmögenheter af en långt högre natur — förmögenheter, som äro likaså nya för honom som synen för den blinde och hörseln för den döfve. Nu förstår han, hvad som förr var obegripligt; han kan nu betrakta ting, som finnes i jordens inre så väl som på dess yta, och han kan se det förflutna och tillkommande lika lätt som han förut kunde se det närvarande. Han kan nu se på andar, på englar och på Gud utan någon större svårighet än det är att med naturliga ögon se på en menniska eller på de naturliga ting, som finnes i skapelsen. Ogenomskinliga kroppar och verldar äro icke längre mörka för honom, men de äro fulla af ljus och likaså

genomskinliga som himmelens rena atmosfer. *Han* skådar omkring sig med den största förundran! Han ser med hänryckning och glädje på andeverldens otaliga härlighet och på Guds stora universums outtömliga rikedomar. En slumrande förmögenhet, som han ej hade ringaste aning om, att han var i besittning utaf, har uppvaknat hos honom, och han utgör ett under för sig *sjelf*. En verld af nya begrepp och kunskaper utbreder sig för hans syn; han blifver öfverväldigad af synens storhet och prakt, och när synen försvinner, så finner han, att det har varit för mycket för en dödlig att uthärda utan att blifva öfverväldigad; derföre beröfvade Daniels syner honom hans styrka och nedlade hans kropp, så att han blef sjuk i flera dagar.

52) Semetoden i nästkommande lif skall derföre utan tvifvel blifva andelig Den celestiala lekamens ögon skola, när de blifvit upplifvade och upplysta af den Helige Andes kraft och ljus, alltid vara beredda till att se Guds underbara gerningar och till att beskåda universets härlighet. I detta lifvet se de dödligas ögon föremålen i öfverensstämmelse med lagarne för det naturliga ljuset; men de odödligas ögon skola se föremålen på båda sidor om grafven i öfverensstämmelse med lagarne för både det naturliga och andeliga ljuset. Och likasom lagarne för det andeliga ljuset äro omätligt högre och mera omfattande i sin verkningskrets, så hafva äfven de andeliga ögonen, som äro inrättade efter dessa lagar, sin synkrets utvidgad i motsvarande förhållande. Naturliga ögon se nu några få föremål i deras grofva och mera känsliga former, men de andeliga ögonen skola då se dem i deras mera förfinade och dolda tillstånd. De dödliga se blott några

af naturens yttre verkningar; de odödliga skola se ej blott på verkningarna, utan äfven på orsakerna. De dödligas ögon se blott kropparnes yttre eller yta, hvarifrån det naturliga ljuset utgår; men de odödligas ögon skola äfven intränga i det inre och betrakta elementernas minsta, men icke desto mindre kraftiga verkningar, från hvilka det andeliga ljuset utgår.

53) I det nästkommande lifvet skola själsförmögenheterna utvecklas och utvidgas i förhållande till den förökade lätthet, hvarmed man der kan förvärfva sig kunskaper. En förstorad synförmåga skulle vara af blott ringa nytta utan motsvarande utveckling af sinnet. Men samma Ande, som lefvandegör den odödliga kroppens ögon, skall äfven upplifva den odödliga själen, som bor i denna kropp. Om det odödliga ögat kan på en gång se alla elementerna och verldens beståndsdelar med deras oändliga variation af verksamhet, så skall den odödliga anden äfven blifva i stånd till att förstå hvad som ses samt till att ihågkomma den verld af nya ideer, som sålunda utbreder sig för honom.

54) Den dag skall komma, då Guds kunskap skall betäcka jorden såsom vattnet betäcker hafvets botten, och då ingen skall säga till sin nästa: "Känn Herren, utan alla skola känna honom från den minsta intill den största." För att bereda vägen för denna stora kunskapsdag, så måste Guds kyrka återupprättas i de sista dagarna, och de helige i denna kyrka måste blifva uppfylda med rättfärdighet och med den Helige Ande; de underbara tecknen och andeliga gåfvorna måste blifva återgifna till dem, och de måste förkofra sig allt mer och mer i dessa gåfvor och krafter, intill dess att de växa från barn

i Kristo till mäns mogenhet i riket. Och när de genom dessa gåfvor hafva blifvit tillräckligt fullkomliggjorda, och när alla de ogudaktiga hafva blifvit utrotade från jorden, då skall, såsom Joel förutsade, Guds Ande blifva utgjuten öfver allt kött, som blifver räknadt värdigt att qvarblifva; och på den tiden skall hela jorden bebos af profeter, siare och uppenbarare, som hafva drömmar, syner och himmelska krafter, och som umgås med englar och härliggjorda män samt med Gud Fader och hans Son, Jesus Kristus; som genom syner kunna betrakta himmelen och himlarnes himlar, så att kunskapen om riken och härliggjorda verldar skall förökas hos dem, intill dess att de skola uppfyllas af evigt ljus och evig sanning, likasom det mägtiga djupet är uppfyld af oceanens vatten.

55) Menniskan har genom syner fått betrakta ting, som hon blifvit förbjuden att omtala. Ja, i sanning, ting, som voro outsägliga, hafva genom den Helige Andes kraft blifvit uppenbarade och förstådda. Några kunna måhända antaga, att ting, som kunna ses och förstås under det att man är i andan, kunna yttras och omtalas, så att andra kunna förstå det; men detta är icke alltid händelsen. Det gifves många hemligheter, som, oaktadt de måhända kunna förstås rätt genom Andens ljus, icke kunna fattas af det naturliga sinnet. Den naturliga menniskan kan icke förstå de andeliga tingen; ty de kunna blott förstås andeligen. Det gifves i sanning många naturliga ting, som förstås af de lärde, men som äro helt oförklarliga för de olärde. Huru skulle en uppgift i algebra kunna uppställas eller uttryckas, så att en med algebra obekant kunde förstå den? Huru skulle de invecklade och lärda uppgifter, som endast kunna lösas med tillhjelp

af fluxtionsräkning, kunna framställas eller förklaras för dem, som äro alldeles obekanta med de högre beräkningarne? Det kan med största rätt sägas, att de djupa hemligheterna, som blifvit lagda i dagen och som fått sin lösning genom räknekonstens kraftiga hjelp, äro likaså oförklarliga för den olärde som de himmelska verldarnes djupa hemligheter, som ses i en syn, skulle vara för den naturliga menniskan. Intet språk kunde blifva så sammansatt, att man dermed kunde bringa till den naturliga menniskans förstånd, hvad en andelig man lätt kan fatta genom en syn. Den naturliga synen är en stor gåfva, men den andeliga är ojemförligt större; den förra är ytterst inskränkt med hänsyn till synvidden, men den senare genomtränger universet.

56) Då vi nu i detta kapitel hafva afhandlat flera af de förnämsta andeliga gåfvorna, så bör läsaren vara i stånd till att klart uppfatta hvilken orimlig stor skilnad det är mellan himmelens religion, sådan som den är uppenbarad i bibeln, och det nittonde århundradets falska religioner. Han bör förstå, att de gamlas bibliska religion är likaså skiljaktig från den protestantiska och katolska religionen som himmelen är skild från helvetet eller som middagssolens glans skiljer sig från midnattens mörker.

57) Låt mig bedja dig, käre läsare, att jemföra den gamla religionen med kristenhetens nyare religioner, och du skall ej finna den ringaste likhet med hänsyn till kraft, ja knappast med hänsyn till form. Den förra öfvergår den senare likaså mycket som hvetet öfvergår agnarna. Hvar finner du en kyrka, som eger ens de minsta andeliga gåfvor, som äro utlofvade i Guds ord? Hvar finner du något af de underbara tecken,

som äro lofvade åt de troende? Hvar finner du uppenbararen, profeten, den inspirerade öfversättaren eller siaren med sin Urim och Tummim? Hvar finner du den Guds man, som genom den Helige Andes kraft kan se syner och drömma drömmar eller uttyda dem genom inspiration? Hvar äro edra inspirerade män, edra talare af främmande tungomål eller edra inspirerade uttydare? Hvar är någon, som kan bedöma andar eller se englar? Hvar äro edra äldste, som kunna bota sjuka, och edra Guds män, som beherska naturens krafter? Den nyare kristenheten svarar: *Ingenstädes;* de finnas ej i den katolska, grekiska eller protestantiska kyrkan. Alla äro likaså döda, hvad de utlofvade andeliga gåfvorna angå, som de döda kroppar som förmultna i sina grafvar.

58) Om du frågar, käre läsare, om någon kyrka finnas på hela jorden, som tror på och beder om samt åtnjuter dessa stora bibelvälsignelser, så svara vi ödmjukt: ja. Jesu Kristi kyrka af de sista dagars helige är en sådan kyrka, och hon är den endaste kyrkan, som har bibelreligionen med dess form, ordinanser, bud, välsignelser och himmelska krafter. Önskar du af allt ditt hjerta att åtnjuta umgänget med Guds folk och att blifva delaktig med dem i dessa andeliga gåfvor? Om så är, så kom i håg, att det icke gifves någon annan väg för dig än att med ett uppriktigt hjerta åtlyda evangeliet, såsom det är tydligt framställdt i de fyra första kapitlen af detta arbete. Om du gör detta, så kan du blifva salig, men i motsatt fall kan du icke undgå fördömelse, ty han, som ej kan ljuga, hafver det sålunda fast beslutat.

Sjette kapitlet.

Nödvändigheten af underverk.

Underverk äro oundgängligt nödvändiga för den kristna kyrkans tillvaro på jorden. — Tecken äro lofvade såsom en del af evangeliet. — Afsigten med tecknen. — Nödvändigheten af deras fortvaro. — Samfundet eller kyrkan består af medlemmar, som hafva gåfvan att göra underverk.

---

1) Det stora påstående, som skall bevisas i detta kapitel, är, att underverk äro absolut nödvändiga för den kristna kyrkans tillvaro, och beviset skall grundas på den heliga skrift. Vigten af detta påstående kan ingen förneka; det innefattar frågan om sjelfva den kristna kyrkans tillvaro på jorden under många förflutna århundraden; ty om detta påstående blir bevisadt, så är hela den kristendom, som inskränker gåfvan att göra underverk till det första århundradet af den kristna tidräkningen, helt och hållet utanför Kristi kyrka. Intet ämne kunde framsättas, som är af större vigt! Läsaren borde derför företaga undersökningen på det ärligaste, lugnaste och mest opartiska sätt; han borde noggrannt väga hvarje bevis och argument i den gudomliga sanningens vågskål, på det att han må kunna afgifva en sådan dom, som kunde tjena till hans själs fräls-

ning. För detta ändamål bör han så mycket som möjligt befria sig från hvarje fördomsfull och traditionel inflytelse och undersöka detta det vigtigaste af alla ämnen med ett ödmjukt, bedjande och förkrossadt hjerta, sökande efter Andens ljus, som leder in i all sanning.

2) De underverk, som äro betecknade och utlofvade i evangeliet, äro af den beskaffenhet, att de utmärka Kristi kyrka från menniskosamfund. Vi hafva redan i det femte kapitlet nämt några af de förnämsta underbara gåfvorna, som lofvades till kyrkan, och vi hafva bevisat, att de äro väsendtliga för kristenhetens tillvaro. Men då evangeliets löften äro stora och dess underbara gåfvor talrika, så är det af största vigt, att saken skulle blifva grundligt undersökt och väl förstådd; ty eljest står man i stor fara för att anamma den affälliga kristenhetens populära villfarelser under den falska förutsättningen, att man har anammat kristendomen.

3) Efter sin uppståndelse visade Jesus sig för de elfva apostlarna och sade till dem: "Gån ut i hela verlden och prediken evangelium för allt skapadt. Den der tror och blifver döpt, han skall varda salig; men den som icke tror, skall varda fördömd. Men dem, som tro, skola dessa tecken efterfölja; genom mitt namn skola de utdrifva djeflar; de skola tala med nya tungor; de skola fördrifva ormar, och om de dricka något, det dödligt är, skall det dem icke skada; på de sjuka skola de lägga händerna, så varder det bättre med dem." Marc. 16: 15—18. Evangeliets predikan för allt skapadt hade till hänsigt att dela hela verlden i två stora afdelningar, nemligen trogna och otrogna: de förra skulle välsignas med *salighet* och *tecken*, de senare

skulle erhålla *fördömelse.* Det var ej blott apostlarna, utan alla troende öfver allt i verlden, som voro välsignade med dessa utlofvade tecken. Detta framgår tydligt af 20 versen. "Men de gingo ut och predikade allestädes, och Herren verkade med dem och stadfästade ordet med efterföljande tecken." Om några af de troende icke hade fått det utlofvade, hade ordet ej blifvit stadfästadt för dem. Det stadfästades icke blott vid några få tillfällen, men det "*predikades allestädes*", och öfver allt fingo de kristna troende de utlofvade välsignelserna.

4) De troende lemnades icke i ovisshet eller tvifvel med afseende på de lärdomars sanning, som de anammade, men hvar och en fick stadfästelse på sin tro genom att sjelf åtnjuta tecknen. Det var icke nog att se apostlarne i besittning af dessa gåfvor, ty en hvar behöfde en större bekräftelse än att blott se andra utföra underverk. Att se vissa krafter tillkännagifna genom andra personer, skulle ej helt och hållet borttaga tviflet från en persons sinne, så att han kunde veta, om sådana krafter voro sanna eller falska, eller om de voro från Gud eller från någon annan källa. Och till och med om en person var öfverbevisad om, att de underbara gåfvorna, som andra njöto, voro af Gud, så behöfde han likväl stadfästelse på, att hans egen tro var äkta. En ogudaktig eller otrogen menniska kan måhända se, att en annan person åtnjuter de utlofvade välsignelserna, men detta skall icke göra honom till en bättre menniska. Derföre behöfver hvar och en dessa utlofvade tecken, på det att han må kunna veta, om hans egen tro är antaglig inför Gud. I sanning, om han ej åtnjuter dessa tecken, så kan han på det bestämdaste veta, att

han sjelf är otrogen och räknad bland dem, som enligt Jesu ord skola fördömas.

5) Således är den stora och nästan uteslutande afsigten med evangeliets tecken och under att stadfästa, icke de otrogna, utan troende, och att uppbygga dem och fullkomliggöra dem för deras tillkommande lif, samt gifva dem den ofelbaraste kunskap om, att deras tro är sann och äkta.

6) I de sista sjutton århundraden hafva förderfvade apostater och falska lärare lärt sina anhängare, att de underbara tecken voro endast bestämda för de kristna i det första århundradet för att bekräfta den kristna religionens gudomlighet, samt att de upphörde sedan de hade uppfylt den afsigt hvarföre de voro gifna, och voro icke sedan längre nödvändiga. Sådana påståenden äro alldeles falska och rakt stridande emot skriften, och de äro utan den minsta skugga af bevis. Detta är en ogudaktig och ondskefull lögn, som kristenhetens lärare hafva uppdiktat för att för folket betäcka och öfverskjula sitt eget mörka, usla, själsförderfvade affall.

7) Dessa affallna lärare funno sig blottade för alla den Helige Andes stora, förträffliga och härliga gåfvor; de funno sig förutan alla evangeliets krafter, tecken och underverk, och i denna nakna, motbjudande, kraftlösa och affälliga författning sågo de, att det icke fans någon möjlighet att frälsa deras ruttna, vederstyggliga och antikristna kyrkor från att alldeles sammanfalla i ruiner, så vida de icke kunde uppfinna någonting som undskyllning för de evangeliska gåfvornas uteblifvande; det var med denna fördömliga afsigt, och med den endast, som de uppfunno denna himmelstrottsande lögn, och med gudsbespottelse

påstodo, att alla kristenhetens stora kännetecken, alla det gamla evangeliets himmelska krafter, alla de till de troende utlofvade tecknen, alla den Helige Andes mångfaldiga underbara gåfvor, voro alldeles onödvändiga. Och besynnerligt som det är, så har denna gudsbespottande lögn blifvit trodd af millioner, och detta utan att det ringaste bevis blifvit anfördt såsom stöd derför. Och så skamligt och vanärande som det var, så var detta dock deras enda förevändning och det enda skjul för deras fruktansvärda affall.

8) Men i affallets första tidsperiod lästes icke bibeln af folket i allmänhet, och de voro derföre oförberedda på att upptäcka de listiga lögner, som voro uppfunna af deras prester. Och innan aftryck af bibeln hade blifvit spridda i mängd genom boktryckerikonstens uppfinning, så hade dessa fruktansvärda villfarelser utbredt sig och blifvit så allmänna, att hela nationer voro indragna i detta förfärliga bedrägeri.

9) Då slutligen den heliga skrift blef tryckt och folket kunde läsa den för sig sjelfva, så sågo några tydligen hela kristenhetens fallna tillstånd, men de viste icke på hvad sätt de skulle afhjelpa det onda; ty det skulle utsätta dem för samtliga affälliga kyrkors förakt, hån och förföljelse, att återvända till kristendomen och tro på nödvändigheten af den gamla bibliska religionen, och att draga sig tillbaka från den "babyloniska skökan": katolikerna, eller från hennes "skökodöttrar": protestanterna, skulle vara mycket opopulärt. Under sådana förhållanden hafva derföre millioner menniskor fortfarit ända till våra dagar med att hänga fast vid dessa afskyvärda bedrägerier. Det skulle vara en förolämpning emot omdömesförmågan att säga, att de ej förstodo

bättre; ty de kunde ju läsa. Kunna de icke på nästan hvarje sida af det nya testamentet se en beskrifning på de tecken och gåfvor, som utmärkte den kristna kyrkan, så länge som hon var på jorden? Kan någon, som kan läsa bibeln, vara så alldeles i saknad af sundt förnuft, att han icke kan se, att hela kristenheten är lika blottad på biblisk kristendom, som de afgudsdyrkande hedningarne? Vi vilja icke förnärma *bibelns* läsare genom att säga dem, att de ej hafva upptäckt affallet; de hafva märkt det; de äro icke ovetande om detta fruktansvärda faktum, och häri ligger deras fördömelse, ty de älska det populära mörkret högre än bibelns sanningar.

10) Om det emellertid finnes någon rättsinnad person, som aldrig har läst Jesu löften, och som önskar att veta hvad grund det finnes för att tro, att de underbara tecknen äro nödvändiga under alla tidsåldrar, så vilja vi med glädje framställa våra bevis och grunder för honom.

11) För det första: Skulle de, som tro på evangeliet, hafva kraf på de underbara tecknen under alla tidsåldrar, ty Jesus har lofvat det och han har aldrig återkallat detta löfte. De, som tro evangeliet, kunna göra fordring på alla evangeliets löften till dess att gudomlig uppenbarelse återkallar dem. Så till exempel finna vi i samma verser, hvarest Jesus lofvar dessa "*tecken*", att han äfven lofvar "*salighet*". Då båda dessa evangeliska välsignelser äro utlofvade, så böra äfven båda fordras. Ingen, som icke har de utlofvade tecknen, har rättighet att hoppas få den utlofvade saligheten. De, som icke hafva tecknen, äro i sanning icke troende; de hafva ingen rätt till salighet, ty Jesus säger uttryckligen, att alla sådana skola "*fördömas*".

12) För det andra: Underbara tecken och gåfvor skulle fordras af de troende under alla tider, ty de äro icke afskilda och afsöndrade från evangeliet, men de utgöra de förnämsta och väsendtligaste delarne deraf. Evangeliet består af vissa bud, som skola åtlydas, och af vissa välsignelser, som skola anammas; och största delen af dessa välsignelser innefattas i de underbara gåfvorna. Evangeliet består icke af buden ensamt, icke heller af välsignelserna ensamt; men det består af båda; båda ega full kraft intill dess att de antingen helt och hållet eller delvis blifva återkallade genom gudomlig uppenbarelse. Att afskaffa till och med den minsta välsignelse eller befallning af evangeliet är det samma som att afskaffa sjelfva evangeliet. Den Helige Andes underbara gåfvor utgöra likaså mycket en del deraf, som tro, omvändelse, dop eller syndernas förlåtelse,

13) Att säga, att underverk gåfvos blott i första århundradet för att stadfästa evangeliets gudomlighet, skulle i verkligheten vara att säga, att en del af evangeliet begagnades för att stadfästa en annan del deraf, eller att evangeliets kraft endast gafs för att stadfästa "evangeliets form", samt att kraften upphörde, när formen var stadfästad. Men om blott den del, som kallas formen, återstår, så är verlden förbannad med ett förvändt evangelium eller med ett annat evangelium, som är helt skiljaktigt från det, som åtnjöts i första århundradet.

14) Då den kristna religionens gudomlighet blef stadfästad i första århundradet, är det då icke ytterst besynnerligt, att evangeliet sedermera skulle anses onödvändigt under alla påföljande tidsåldrar? Så besynnerligt det än är, så har

detta dock varit de affälliga religionsbekännarnes mening. De hafva fräckt förklarat, att evangeliet med åtföljande tecken, såsom det predikades och åtnjöts af alla de helige fordom, har varit alldeles onödvändigt i de sista sjutton århundraden.

15) Aposteln Paulus kallar evangeliet en "*Guds kraft* till salighet", och uppräknar tydligt dess olika underbara krafter, och visar, att de äro alldeles nödvändiga för de heliges fullkomliggörelse. Men kristenheten förtäljer oss nu, att detta kraftens evangelium, hvarom den store aposteln predikade, var nödvändigt vid dess första införande, men att det upphörde, när det hade uppfylt sitt ändamål; och att de nu hafva ett evangelium, som är förutan sådana välsignelser, hvilket de föregifva har samma kraft att frälsa *som* det evangelium, hvarom Paulus predikade. Men hören, I affälliga lärare, hvilken förskräcklig förbannelse som Paulus uttalar öfver edra brottsliga hufvuden. "Men om ock vi eller en engel af himmelen annorlunda predikade evangelium för eder, än vi eder predikat hafva, han vare förbannad. Såsom vi nu sade, så säga vi ännu en gång: Om någon voro, den eder predikar evangelium annorlunda, än I undfått hafven, han vare förbannad." Gal. 1: 8, 9. Det evangelium, som Paulus predikade, och som galaterna anammade, bestod af underbara krafter, det innehöll vissa bud, som de åtlydde, och vissa tecken, som de mottogo. Alla, som predikade ett härifrån afvikande evangelium, skulle, om de äfven voro englar från himmelen, blifva förbannade.

16) För det tredje: Man skulle under alla tider göra kraf på de underbara tecknen, derföre att de voro likaså gagnliga för de troende på en tid som på en annan. Den nyare kristenheten

påstår, att de ej gåfvos så mycket för de troendes gagn som för att öfverbevisa de otrogna och för att stadfästa det kristna budskapets gudomlighet, så att verlden skulle kunna urskilja den sanna kyrkan från hvarje annat kyrkosamfund. Det är emellertid ganska tydligt, att detta icke var hufvudafsigten med tecknen. "Dessa tecken skola efterfölja dem, som tro." "I mitt namn," säger Jesus, *"skola de utdrifva djeflar."* Oaktadt denna magt i vissa fall kunde öfverbevisa den otrogna verlden, må man på intet sätt antaga, att detta var hufvudafsigten. Djeflar och orena andar togo ofta menskliga tabernakel i besittning och plågade sina offer på olika sätt. Jesus lofvade de troende, att i hans namn skulle de kunna utdrifva dem. En af de afsigter, som Jesus hade i sigte, då han gaf denna kraft, var att gagna de besatte. Ett annat ändamål var att gifva de troende en förvissning om, att de, då de hade magt öfver djefvulen i detta lifvet, äfven kunde vara fullkomligt säkra på, att de skulle erhålla en fullständig seger och till sist triumf öfver honom i den tillkommande verlden. Den som ej kan erhålla kraft till att i Jesu namn utdrifva djeflar i detta lifvet, har stor orsak till att frukta, att djefvulen skall få magt öfver honom i det tillkommande. Hvad säkerhet kan någon hafva på, att han skall undfå en fullständig frälsning från djefvulens magt, sedan hans ande lemnar kroppen, om han ej kan göra kraf på Jesu löfte, och utkasta honom här i verlden? Det var derföre en af de afsigter, som Jesus hade för ögonen, då han meddelade denna välsignelse, att de troende skulle lära sig att segra öfver djefvulen, förr än de inträdde i den osynliga andeverlden; och en annan afsigt var, såsom

vi redan hafva nämnt, att befria den olycklige besatte från hans eländiga och beklagansvärda tillstånd och lösgöra honom från satans fruktansvärda magt.

17) Båda dessa afsigter äro lika väsendtliga till menniskornas nytta i denna tid som under kristendomens begynnelse. Det är likaså nödvändigt, att en menniska, som nu för tiden är besatt af djefvulen, blifver befriad derifrån, som det var i forna tider. Och det är lika nödvändigt, att en troende skulle lära sig att i Jesu namn befalla öfver djefvulen, på det han, likasom de forna dagars troende, må kunna erhålla en fullständig seger öfver honom i alla ting. Då det icke finnes något skriftställe, som tillintetgör detta löfte, eller någon grund, som bevisar onödvändigheten deraf, så måste det vara afsedd för alla tidsåldrars troende ända intill dess att djefvulen blir bunden.

18) *"De skola tala med nya tungor."* Nyttan af detta underbara tecken är i ögonen fallande för hvar och en. Om en Guds tjenare vore nödsakad att på ett vanligt sätt förvärfva sig kunskap i främmande språk, så skulle en stor del af hans tid blifva onyttigt använd; och under det att han förspilde flera år med att lära ett folkslags språk tillräckligt grundligt för att kunna predika de glada tidningarne om salighet för dem, så skulle tusenden gå förlorade genom brist på kunskap; men om han genom den Helige Andes kraft strax kunde blifva begåfvad till att tala det nödvändiga språket, huru mycket besvärligt studium skulle då icke undgås; huru mycken tid skulle icke blifva sparad, som kunde användas nyttigare till evangeliets spridning; och huru mycket noggrannare skulle icke grundsatserna ut-

tryckas, om ej blott ideerna utan äfven sjelfva språket blefve ingifvet af den Helige Ande. Huru långt öfvergår icke Guds plan, att utrusta sina tjenare till att predika på olika tungomål och språk, de af nuvarande teologer antagna planer. En Guds tjenare kan genom den Helige Andes inspiration blifva i stånd till att genast predika på hvilket folkslags språk som helst, till hvilket han blir sänd; då deremot nutidens teologer hafva att förspilla flera år med att förvärfva sig kunskap i ett språk, och när de hafva lärt det, så kunna de likväl icke predika genom den Helige Andes kraft, utan äro fortfarande beroende af sin egen lärdom och visdom.

19) De olärde fiskarena i Galileen förvärfvade sig på en dag större duglighet till att predika jordens olika språk, än alla grader af presterna, som hafva vanärat kristenhetens namn på det östliga halfklotet, hafva kunnat förvärfva sig under de sista sjutton århundraden. Tungomålsgåfvan var ej inskränkt endast till Kristi tjenare, men den var en frivillig gåfva till kyrkans enskilda medlemmar. Den var i sanning ett af de tecken, som utlofvades till de troende i hela verlden.

20) Vi antaga, att ingen vill förneka, att största nyttan af denna gåfva var att predika evangeliet för folk af olika tungomål och språk, och det är också tydligt, att en annan fördel meddelades genom hjelp af denna gåfva; ty genom åtnjutandet af den samma styrktes och stadfästades kyrkans medlemmar i sin tro. Jesus lofvade bland många andra ting detta underbara tecken till de troende, och om de ej hade fått dessa välsignelser, så skulle de hafva haft orsak till att betvifla att de voro sanna troende; men

då de fingo nya tungor tillika med alla de öfriga utlofvade välsignelserna, så voro de icke längre i tvifvel, men de voro förvissade icke blott om lärdomens sanning, utan äfven om, att de sjelfva voro antagliga inför Gud.

21) De välsignelser, som erhållas genom denna gåfva, äro likaså väsendtliga nu, som i kristendomens första tider. Det är likaså nödvändigt för folk af olika språk att höra evangeliet nu som det var på den tiden, och det är äfven af likaså stor vigt, att de troende skulle blifva stadfästade genom denna gåfva nu som någonsin förut. Emedan det derföre icke gifves något skriftställe, som inskränker denna gåfva till de första kristna, och emedan ingen grund finnes hvarföre de troende icke skulle njuta denna gåfva nu, så måste vi medgifva, att detta Jesu löfte ännu eger full kraft, och att när och hvar som helst vi finna en kyrka, som består af sanna troende i Kristo, der skola vi äfven finna de troendes tecken. Och då tungomålsgåfvan icke finnes bland de affallna kyrkorna på jorden nu, så nödgas vi, i följd af Guds ord, att anse dem alla för att vara otrogna. De kunna i sanning icke vara troende, ty om de det vore, så kunde de, såsom Jesus lofvade, tala med nya tungor.

22) *"De skola fördrifva ormar, och om de dricka något det dödligt är, skall det dem icke skada."* Detta vår store Återlösares löfte gafs äfven till hvarje skapning i hela verlden, som skulle tro evangeliet. Om någon troende skulle tillfälligtvis likasom Paulus blifva biten af en giftig orm (Ap. G. 28), eller om han skulle såsom profetens söner oafsigtligt intaga dödligt förgift (2 Kon. 4), så var denna stora gåfva gifven för att bevara hans lif. Jesus lofvade, att det icke

skulle skada dem. Då israeliterna blefvo bitna af giftiga ormar, så blefvo de botade genom att helt enkelt se på en kopparorm, som Herren bjöd Moses att uppresa i öknen; sålunda kunna äfven de, som tro på Kristus, motstå verkningarna af dödligt gift, genom att blott se på honom i tron; ty Jesus kan ej fela uti att uppfylla sitt löfte till de troende.

23) *"På de sjuka skola de lägga händerna, så varder det bättre med dem."* Detta är äfven ett af de troendes tecken. Sjukdom är en plåga, som herskar ganska allmänt bland vår fallna verlds bebyggare, och alla medicinska uppfinningar, som hafva varit välgörande för de sjuka, hafva ansetts för ovärderliga. Läkemedeln blifva värderade i förhållande till deras nytta. Några läkemedel äro välgörande i en sjukdom, men icke i en annan; några kunna öfvervinna en sjukdom, men de efterlemna samtidigt en varaktig svaghet i det menskliga systemet, och andra hafva en lyckligare verkan och äro nyttiga i talrika sjukdomsfall; när de goda verkningarna af sådana läkemedel blifva fullt bekanta, så föredragas de i allmänhet framför sådana, som hafva mindre goda egenskaper.

24) Det enklaste och oskadligaste recept för sjuka — ett recept som utgjorde ett säkert läkemedel mot sjukdomar och plågor af alla slag — är föreskrifvit af en af de berömdaste läkare, som någonsin lefde bland menniskor. Receptet är helt enkelt detta: *"På de sjuka skola de lägga händerna, så varder det bättre med dem."* Det gifves ingen sjukdom så våldsam till sin natur eller så dödlig till sina verkningar, att icke detta läkemedel, om det rätt användes, skall åstadkomma en fullkomlig återställelse, och det utan att på

ringaste sätt skada det menskliga systemet, såsom så många andra föreskrifna mediciner göra. Detta medel är oändligt bättre än alla andra; för det första, emedan det kan användas allmänt i alla sjukdomar, plågor och smärtor; för det andra, emedan det med säkerhet aflägsnar och botar hvarje sjukdomsfall; för det tredje, emedan det gifver en hastig och ögonblicklig lindring till den sjuke; för det fjerde, emedan det ej förderfvar det menskliga systemet eller skadar kroppsbyggnaden, såsom tillfället är med många andra starka medel, hvilka ofta sluta med de värsta följder; för det femte, emedan det kan erhålles utan penningar eller betalning, och således är inom de fattigas så väl som de rikas område; för det sjette, emedan det ej såsom de flesta menskliga teorier fordrar ett mångårigt mödosamt studium för att förvärfva kunskap om sjukdomens beskaffenhet och dess behandlingssätt; och för det sjunde, emedan det kan erhållas öfverallt i verlden, hvarest sanna troende finnas.

25) Ett annat recept af samma värde, som åstadkommer samma verkningar, gifves af en annan berömd författare med dessa ord: "Är någon sjuk ibland eder, han kalle till sig presterna i församlingen och låte dem bedja öfver sig och smörja med olja i Herrens namn. Och trons bön skall hjelpa den sjuke, och Herren upprättar honom, och om han är stadd i synder, varda de honom förlåtna." Jak. 5: 14, 15. Trons bön, till sammans med ordinanserna, äro de allmännaste, kraftigaste och verksammaste läkemedel, som någonsin blifvit uppfunna.

26) Den store läkaren, som har uppenbarat för folken detta oändligt värdefulla och alltid mägtiga läkemedel, har varit nitisk om sin egen

ära, och han har så förordnat det, att det aldrig kan administreras med någon verkan utan att det utföres i hans namn af en, som är bemyndigad dertill, det vill säga, af en sann troende. Detta skall på ett verksamt sätt förhindra alla qvacksalfvare och bedragare, som våga företaga sig att i hans namn efterlikna det äkta, ty i alla sådana händelser, så skola deras företag slå fel, och det skall gå dem likasom det gick med Skevas sju söner. Ap. G. 19: 13—16.

27) De affallna kyrkorna hafva i många århundraden varit blottade för denna af vår Frälsare utlofvade välsignelse. De hafva ansträngt sig för att förblinda manniskoslägtets ögon genom att säga dem, att denna välsignelse icke behöfdes efter kristendomens första århundrade. Detta falska påstående, som några ogudaktiga bedragare hafva uppfunnit för att skyla sin egen otro och brist på myndighet, har blifvit öfverlemnadt från den ena falska läraren till den andra ända intill närvarande tid; och hvad som synes ännu besynnerligare är, att det finnes så många millioner stackars, ovetande svärmare, som hafva blifvit ledda på afvägar genom detta förderfliga bedrägeri. Det har i senare tider varit de ogudaktiga bedragarnes studium att inbilla folk, att de i evangeliet utlofvade tecken icke nu behöfvas. Men häruti yppar sig en fin list; ty då de sjelfva hade fallit så djupt, att de voro alldeles blottade på välsignelserna, så skulle ju folket, så vida det ej lyckades dem att öfvertala sina anhängare till att tro, att underbara tecken voro onödvändiga i dessa dagar, på en gång upptäcka, att de icke voro troende, utan bedragare, och att de handlade utan myndighet och "hade endast ett sken till gudaktighet", men voro blottade på

dess utlofvade krafter, att de föregåfvo sig att vara troende, men egde ej de troendes tecken.

28) Om deras bedragna anhängare skulle på ett eller annat sätt få sina ögon tillräckligt befriade från det töcken, hvaruti de genom prestlist hafva blifvit inhöljda, så att de kunde tro på Jesu löften i stället för att tro på deras falska, hjertlösa och förderfvade presters traditionella bedrägerier, så skulle deras populära och gamla institutioner ramla med ett förskräckligt brak, presternas mycket eftertraktade löner skulle försvinna, och presterna sjelfva skulle komma att qvarstå ibland menniskorna som minnesmärken om skam och vanära. För att frälsa sig från denna uppenbara vanära hafva de brukat *hela* sin list och förslagenhet för att få folk till att tro, att helbregdagåfvan och de öfriga af Jesu utlofvade tecken äro onödvändiga nu för tiden.

29) Men finnes det några sjuka i våra dagar? Om det finnes, är det då icke lika välgörande för de sjuka att blifva hjelpta nu, som det var fordom? Skulle det icke stadfästa och bekräfta de troende, att lägga händerna på de sjuka och se dem botas i våra dagar lika så väl som i gamla dagar? Om det alltså stadfästar de troende och gagnar de sjuka nu så väl som förr, så finnes det intet skäl till att inskränka denna gåfva till de tidigare kristna. Derföre visar både skriften och förnuftet, att de utlofvade tecknen äro likaså obegränsade som den utlofvade saligheten.

30) Att blifva plågad af djefvulen, tungomålens förvirring, dödliga giftarter och sjukdomar äro förbannelser, som hafva blifvit införda i verlden förmedelst menniskornas ogudaktighet. Evangeliets välsignelser äro skänkta för att motverka dessa förbannelser. Alltså, så länge som

dessa förbannelser finnas, så behöfvas de utlofvade tecknen för att motarbeta deras onda följder. Om det ej var Jesu afsigt att välsignelserna skulle vara lika så utsträckta och obegränsade med afseende på tiden som förbannelserna, så skulle han hafva tillkännagifvit något derom i sitt ord. Men då han gifver ett allmänt löfte om att vissa krafter skulle sätta hvarenda evangelisk troende öfverallt i verlden i stånd till att öfvervinna dessa förbannelser, hvarmed menniskan på grund af oguaktighet blifvit behäftad, så skulle det vara den gröfsta otro att förneka, att de lofvade välsignelserna äro nödvändiga, lika länge som förbannelserna finnas bland folken i så stor mängd.

31) Om dessa tecken äro nödvändiga, hvarför hafva de icke funnits bland kyrkosamfunden under de sista sjutton århundraden? Derför att det icke har funnits någon sann troende ibland dem under hela denna tid; ty Jesus säger, att de skulle följa de sanna troende; om det derföre hade funnits några sanna troende, så skulle tecknen hafva funnits bland dem. Men sjelfva det faktum, att tecknen ej hafva funnits under denna tid, bevisar, att det icke heller har funnits några sanna troende. Detta är en sorglig, men icke desto mindre sann bild af menniskoslägtet. Vi säga: Låt vår välsignade Återlösares löfte vara sant, oaktadt det bevisar, att hvarje menniska är en lögnare eller hycklare. Felen kunna icke vara hos Jesus, derföre måste de vara hos menniskan. Kristi löften äro lika så oföränderliga som hans egen natur och kunna aldrig fela; men menniskan är lika så omskiftande som vinden, och hon är mycket böjd till att fela i nästan ett hvart hänseende.

32) Millioner af kristendomens bekännare, som hafva lefvat sedan det stora affallets tid, hafva varit uppriktiga, men emedan det ej fans någon som hade myndighet att förrätta evangeliets ordinanser, så har ingen af dem åtlydt det gamla evangeliet, och följaktligen kunde de icke oaktadt deras uppriktighet hafva lagligt kraf på evangeliets välsignelser. Och på grund deraf kunde de icke blifva antagna som rättmessiga troende, och de kunde derföre ej hafva någon giltig fordran på de tecken, som utlofvades till de troende, och detta är ett skäl, hvarför de uppriktiga och rättskaffne kristendomsbekännare icke hafva njutit dessa stora välsignelser, som vår Frälsare utlofvade. De kunna icke heller åtnjuta den utlofvade saligheten i dess fullhet, men de måste blifva belönade i öfverensstämmelse med deras gerningar och enligt det ljus som de hafva åtnjutit, och de skola ingå i boningar eller riken, som äro underordnade det rike i härlighet, som besittes af de gamla helige, som åtlydde lagen och åtnjöto de utlofvade välsignelserna. Men nu, sedan fullmagten ännu engång blifvit återgifven till jorden, så skola alla de blifva fördömda, som icke vilja omvända sig och utgå från de förderfvade apostatiska kyrkosamfunden, och som icke vilja lagligt blifva upptagna i Kristi kyrka samt uppriktigt söka efter evangeliets välsignelser och underbara gåfvor. Detta är härskarornas Herres ord; ty nu hafva de ingen urskuld för sin otro; derföre skola de, som icke nu omvända sig, blifva fördömde. Detta är Herrens ord till prester och folk af alla kyrkosamfund och i alla nationer.

33) Vi vilja nu anföra några exempel för att visa sättet, hvarpå de sjuka i allmänhet blefvo

botade. Detta utfördes genom tron på Jesum Kristum. Om de sjuka voro i stånd till att utöfva tro, så fordrades detta af dem för att erhålla denna välsignelse. Qvinnan, som hade lidit blodgång i tolf år, sade: "Kunde jag blott taga på hans kläder, så vorde jag helbregda." Jesus sade till henne: "Dotter, din *tro* hafver frälst dig." Marc. 5. Då Jesus for öfver till landet Genesaret och gick igenom deras städer och byar, var folkets tro på honom så stor, att de frambragte sina sjuka och lade dem på torgen och bådo honom, att de blott måtte få röra vid fållen på hans klädning; och alla de, som rörde vid honom, blefvo helbregda. Marc. 6. Den blinde Bartimeus auropade Herren om barmhertighet. Och Jesus sade till honom: Gå, din *tro* hafver frälst dig." Marc. 10, Då Jesus vidrörde de två blinda männens ögon, som kommo in i huset, der han var, sade han till dem: Ske efter eder *tro*". Matt. 9: 29. Den lame "hörde Paulus tala. Då såg Paulus på honom, och förmärkte, att han hade *tro* till att blifva helbregda, och han sade till honom med hög röst: Upprätta dig på dina fötter. Och han sprang upp och begynte till att gå." Ap. G. 14: 9, 10.

34) Många andra exempel kunna anföras för att visa, att magten till att helbregda tillkännagafs genom tro. Stundom utöfvades tron genom andra å den sjukas vägnar; vi vilja som ett exempel anföra följande: En kananeisk qvinna bad om välsignelse för sin dotter, som pväljdes jemmerligen af djefvulen, "Jesus svarade och sade till henne: O qvinna, din tro stor, ske dig som du vill." Matt. 15. En höfvitsman utöfvade tro för sin dräng, som var verkbruten. "Och Jesus sade till honom: Gå, och som du tror så ske

dig. Och hans tjenare blef helbregda i samma stund.“ Matt. 8. En viss man, hvilkens son hade blifvit plågad af djefvulen ända från sin barndom, sade till Jesus: “Förmår du något, så förbarma dig öfver oss och hjelp oss. Men Jesus sade: Om du kan tro; alla ting äro möjliga för den som tror. Och strax ropade barnets fader gråtande: Herre jag tror, hjelp min otro.“ Marc. 9: Och Jesus näpste den orena anden och sonen blef befriad. Jairus, hvilkens dotter låg på sitt yttersta, kom till Jesus och föll ned för honom och bönföll honom om att gå och lägga sina händer på henne att hon måtte blifva helbregda. På vägen till hans hus möttes de af några som sade: “Din dotter är död, *gör* icke mästaren yttermera omak. Men strax då Jesus hörde hvad som sades, sade han till synagogans öfverste: Frukta icke; allenast tro.“ Marc. 5. Och Jesus återstälde dottern till lif. Många andra exempel finnes nedskrifna, hvarest personer hafva utöfvat tro för sina lidande vänner.

35) Derföre kan det anses såsom en allmän lag, att de sjuka och lidande blefvo botade antingen genom sin egen eller genom sina vänners tro. Det kan måhända gifvas något enskildt tillfälle, hvarest välsignelsen gafs blott genom förrättarens tro.

36) Den allmänna meningen bland nuvarande kyrkosamfund är, att den förnämsta afsigten med underverken var att utrota vantron. Men då Jesus kom till sitt eget land, bland sina gamla bekanta, förundrades han öfver deras otro. Se Marc. 6: 6. “Och han gjorde ej många kraftiga gerningar der, för deras otros skull.“ Men enligt de falska lärarnes åsigter så skulle han hafva utfört större gerningar der, än på nå-

got annat ställe. Emedan de anse tecknen att vara för de otrognas öfverbevisning, så skulle, ju större otron var, ju större tecken utföras. Då han fann sina egna landsmän så utomordentligt otrogna, så skulle han, enligt de nuvarande begreppen om tecknens afsigt, hafva utfört långt större och härligare underverk der, än han utförde på någon annan trakt der otron icke var så stor. Men i detta hänseende var förhållandet alldeles motsatsen. Ju större ett folks ogudaktighet och otro var, desto mindre kraftiga gerningar utfördes ibland dem; derföre allt eftersom vantron tillväxte ibland de kristna samfunden, förminskades de kraftiga gerningarne, och när folken blefvo förhärdade igenom affallet och otron, så upphörde alla underbara gerningar och saligheten upphörde likaledes.

37) Häraf synes, att evangeliets tecken och välsignelser endast åtnjutas genom tron. Ju större tron är, desto högre tillkännagifves Guds underbara kraft. Underverken förökas då tron förökas, och de upphöra, då tron upphör. De underbara tecknen, som gifvas åt de troende i detta lifvet, äro långt ringare välsignelser än en härlig uppståndelse och ett evigt lif. Men huru kan den, som icke har tro nog till att erhålla dessa underbara tecken eller mindre välsignelser, kunna erhålla tro nog till att anamma de större? Om de mindre välsignelserna tillbakahållas af brist på tro, månne icke då de större välsignelserna tillbakahållas af samma orsak? Om en person ej har medel nog till att köpa sig en rock, huru kan han då förvänta att kunna köpa sig en praktfull boning? Likaså är det med en person, som icke har tro nog till att erhålla de utlofvade underbara tecknen, huru kan han förvänta att er-

hålla en härlig boning i Guds rike? Om hans tro är så svag, att hon icke kan förskaffa honom de mindre välsignelserna, så kan han vara långt mera säker på, att hans svaga tro ej kan tillvägabringa de större välsignelserna för honom.

38) Jesus sade, som vi redan hafva anfört: "*Alla ting äro möjliga för honom, som tror.*" Han sade äfven: "Hafven tron till Gud. Sannerliga säger jag eder: Hvilken som helst sade till detta berg: häf dig upp och kasta dig i hafvet, och han tviflade intet i sitt hjerta, utan trodde så ske skola, som han sade; honom skall ske allt, det han säger. Derföre säger jag eder: allt det I bedjen om i edra böner, tron att I fån det, så skall det ske eder." Marc. 11: 22—24. Detta löfte var ej inskränkt till apostlarne och de forna heliga, ty ordet "*hvilken som helst*" innefattar alla menniskor öfver allt i verlden, som i hvilken tid som helst hafva tron. Hvem kan läsa dessa vår Frälsares dyrbara löften, utan att i det klaraste ljus kunna se kyrkosamfundens fruktansvärdt fallna tillstånd? De äro utan tro och utan tillit till Gud. De förakta dem, som allvarligt söka efter den gamla tron. De förklara fräckt sin otro på ofvannämnde löften både från talarestolen och pressen, och de säga allt möjligt ondt om dem, som tro derpå. De prisa högeligen de gamla heliges tro, och de uppbygga synagogor och kyrkor till deras minne, men om en person lärer, att samma tro är nödvändig nu, så är detta enligt deras åsigter den största gudsbespottelse. O, I hycklare! Hvarföre bekännen I eder att vara Kristi efterföljare, och dock förneken I hans löften? O, I blinda vägledare! Hvarföre bedragen I folket med ett sken af gudaktighet men likväl förneken I dess kraft? Hvarföre tillintet-

gören I Jesu löften genom eder otro och edra ogudaktiga traditioner? Hvarföre förvänden I sanningen genom den menskliga visdomens svulstiga ord och förneken den Helige Andes inspiration samt uppenbarelsens och profetians gåfva? Hvarföre prediken I för lön och af vinningslystnad gören menniskornas själar till en handelsvara, under det att de fattiga ropa efter bröd? O, I ogudaktiga och förderfvade lärare! Hvarföre tillsluten I genom eder påtagna helighet och edert listiga bedrägeri icke blott himmelens dörr för eder sjelfva, men I tillspärren äfven vägen för andra, som vilja förstå sanningen och blifva frälsta? Huru kunnen I undfly hämdens eviga eld? Huru länge skall Herren tåla, att I utöfven eder ogudaktighet? Eder doms timma är nära! Jemren eder I affälliga kyrkor öfver det elände, som skall komma öfver eder! Den fruktansvärda hämdens dag är för handen, och I skolen blifva alldeles utrotade af jorden.

39) Kyrkan kallas Kristi lekamen. "I ären Kristi lekamen och lemmar, hvar efter sin del." 1 Kor. 12: 27. Vi vilja här namngifva de olika lemmar, som utgöra de skilda delarna af Kristi kyrkas lekamen. "Gud hafver satt i församlingen först *apostlar*, dernäst *profeter*, sedan *lärare*, sedan *kraftverkare*, sedan *helbregdagörelsens gåfvor*, *hjelpare*, *regerare*, mångahanda *tungomål*." Vers 20. Dessa lemmar voro sammanfogade efter en allmän lag. De insattes alla i kyrkan genom tro, omvändelse och genom de heliga ordinanserna. Paulus säger: "Ty vi äro uti en Ande alla döpte till en lekamen, ehvad vi äro Judar eller Greker, tjenare eller fria; och hafva alla druckit till en Ande." Vers 13.

40) Denna enskilda lekamen, till hvilken alla lemmarna äro döpte, är i alla sina delar lefvandegjord och besjälad af en anda. "Den ene varder gifvet af Anden tala om visdom, den andre tala om förstånd af samma Ande; en annan tron af samma Ande, en annan helbregdagörelsens gåfva af samma Ande, en annan underliga ting göra, en annan profetia, en annan åtskilja andar, en annan mångahanda tungomål, en annan tungomålens uttydning. Men allt detta verkar den samme ene Anden, delande hvar sitt, såsom honom täckes." verserna 8—11. Paulus har här så tydligt beskrifvit Kristi kyrka, att ingen, som har funnit den, behöfver vara i någon ovisshet; ty hvarje trofast lem af Kristi lekamen besitter en eller annan af Andens gåfvor. Hvarje kyrka, som nu finnes på jorden, kan jemföra sig med detta bibliska mönster; om de icke likna mönstret, så kunna de med ens veta, att de icke äro Kristi lekamen eller kyrka. Om de icke hafva apostlar och profeter eller embetsmän, som kunna mottaga visdomens och kunskapens ord genom Andens inspiration; om de icke hafva någon medlem, som besitter helbregdagörelsens gåfva, och ingen, som kan utföra underverk eller se syner, eller bedöma andar eller tala i tungomål, eller uttyda tungomål — om de ej hafva någon af dessa lemmar af Kristi lekamen, så hafva de ingenting som liknar mönstret, och derföre är det omöjligt att de kunna vara Kristi kyrka.

41) Kristi lekamen är sammansatt och består helt och hållet af ofvannämnde lemmar. Genom att borttaga till och med den minste af nämnde lemmar, så skulle lekamen blifva söndrad och den skulle blifva likaså ofullkomlig som den menskliga kroppen, då den saknar någon af sina

lemmar. Kyrkans lekamen skulle liksom den menskliga kroppen blifva allt mer ofullkomlig och lemlästad, allt i förhållande till nyttan och antalet af de lemmar, som från honom blifva borttagna. Och när alla lemmar eller delar af lekamen borttagas, så upphör den att finnas till på jorden. Det är en erkänd sanning, att största delen, om icke alla, af de lemmar, som Paulus omtalar, äro borttagna och betraktas såsom onödvändiga i närvarande tid. När kyrkans lekamen är afskild ifrån sina lemmar, så är det *ingenting;* och då dessa lemmar upphöra att finnas till, så måste lekamen upphöra att existera.

42) Det är många delar af den menskliga kroppen, som äro väsendtliga för dess tillvaro, och förutan dessa, så skulle kroppen ovilkorligen omkomma; sådana delar äro munnen, hjertat, lungorna, magen, lefvern, inelfvorna och många andra, alltför talrika att uppräkna. Om kroppen beröfvas några af dessa väsendtliga delar, så förderfvas äfven alla de andra. Två af de förnämsta delarne eller lemmarne i Kristi lekamen äro: "först *apostlar,* dernäst *profeter.*" Dessa kunna anses för lekamens ögon och mun. Om dessa borttages, så lemnas kroppen i fullständigt mörker, utan ögon till att se med och utan mun till att mottaga den näring, som är så nödvändig för dess tillvaro. Om altså dessa två lemmar borttages, så skulle alla de öfriga lemmarne snart bortdö, och Kristi kyrka skulle upphöra att finnas bland menniskorna. De frånfallna kyrkosamfunden hafva i en tidsrymd af nästan sjutton århundraden icke haft någon af dessa lemmar, och derföre hafva de under denna tid hvarken haft ögon eller mun, hvarigenom de kunnat mottaga ljus och näring.

43) Om den menskliga kroppens mun och ögon skulle blifva ödelagda, så skulle menniskans ande fly och kroppen skulle blifva en massa af vämjelig förruttnelse, som skulle frambringa den afskyvärdaste stank och utbreda pest och sjukdom samt angripa allas helsa, som komma inom denna förpestade atmosfer. Sådana förderfliga följder skulle äfven kyrkan medföra, om hon så långt afvek från Gud, att hon förlorade sina inspirerade apostlar och profeter — dessa två de väsendtligaste och vigtigaste lemmarna, hvilka Gud har gifvit lekaman. Om dessa lemmar borttogos, så skulle den Helige Ande, som är kyrkans lif, fly alldeles såsom menniskans ande flyr från den förgängliga kroppen, när dess väsendtligaste delar äro förstörda. När den Helige Ande aflägsnar sig, så lemnas kyrkans lekamen i ett liflöst tillstånd, och alla dess underbara gerningar upphöra.

44) Sedan apostlarna och profeterna upphörde, så begynte de öfriga lemmarna af kroppen ögonblickligen att bortdö af brist på näring; och de lemmar, som egde helbregdagörelsens gåfva, och som utförde underverk, och talade och uttydde tungomål, samt alla de öfriga lemmarne borttvinade och dog och efterlemnade en massa af stinkande förruttnelse, hvars motbjudande stank och vederstyggliga smuts har utbredt en dödlig atmosfer bland alla nationer.

45) Det är förgäfves för de fallna kyrkorna att försöka bevisa, att de äro Kristi lekamen genom att föregifva, att de ännu hafva en eller två lemmar i behåll; ty Paulus säger: "*Om nu alla lemmarna vore en lem, hvar blefve då lekamen.*" 1 Kor. 12: 19. Om alla de öfriga delarna af vår kropp ödelades med undantag af händer och fötter, så kunde dessa på intet sätt ut-

göra en lefvande lekamen; så förhåller det sig äfven om hvarje lem af kyrkan skulle borttagas och endast presterna och en, två eller tre andra föregifna lemmar af olika funktioner återstå, så kunde dessa icke mera utgöra en lefvande kyrka, än händer, armar, fötter och ben kunde utgöra en lefvande menniska. Den Helige Ande skulle lika litet kunna bo i dessa föregifna lemningar af en kyrka, som falskligen föregifves att finnas till, som den menskliga anden skulle kunna bo i händerna, fötterna eller benen, sedan de öfriga delarne af kroppen voro borttagna.

46) Läsare! Skulle det icke vara högst besynnerligt, att se händer, fötter och ben röra sig, samt arbeta och utföra sina vanliga sysselsättningar, sedan den öfriga delen af kroppen vore helt och hållet tillintetgjord. Likväl är detta icke mer besynnerligt, än att se prester och några få andra föregifna lemmar, försöka att röra sig, handla och utföra vissa andra sysselsättningar, sedan nio tiondedelar af de vigtigaste och förnämsta af kyrkans lemmar hafva varit borttagna i århundraden. Lika såväl kunde du försöka, att behålla lifvet i en från kroppen afskild menniskohand, som att behålla lifvet i prester, flera århundraden efter det att apostlar, profeter och undergörare hafva upphört.

47) Paulus säger: "Ögat kan icke säga till handen: Jag behöfver dig icke, ej heller hufvudet till fötterna: Jag behöfver eder icke." Men i rak motsats till denna föreskrift säga de affälliga lärarne i vår tid till dem, som utföra underverk: Jag behöfver dig icke, och deras prester säga till dem, som tala och uttyda tungomål: Vi behöfva eder icke i lekamen. Huru skröpliga och ringa några lemmar än äro i jemförelse med andra,

så kan dock ingen af dem undvaras. "Utan mycket mer de kroppens lemmar, som synes svagast vara, äro oss mest af nöden." 22 versen. Om den som talar i tungomål, eller den som uttyder, anses som en skröplig lem och icke så nyttig som profeter och apostlar, så säger dock Paulus uttryckligen, att sådana äro nödvändiga. Den lärare eller prest, som säger, att de äro onödvändiga, påstår derföre någonting, som är alldeles stridande emot den heliga skrifts lära.

48) Huru utomordentligt orimligt skulle det icke vara för händerna och fötterna att göra uppror mot ögonen, munnen, hjertat, lungorna, inelfvorna, bröstet och halsen och säga: Vi behöfva eder icke; vi kunna reda oss förutan edert bistånd; I ären endast onyttiga tillägg till oss, händer och fötter, och vi kunna båda känna och gå utan eder hjelp. Och dock hafva vår tids lärare och prester i likhet med detta gjort uppror emot Pauli ord, och de säga till apostlarne, profeterna, de sjukas helbregdagörare, undergörarne, andebedömarne och till dem, som tala och uttyda tungomål: Vi behöfva eder icke; vi kunna reda oss förutan eder hjelp; I ären onödvändiga delar af kroppen; I ären alldeles onyttiga för oss, prester och lärare; vi kunna utföra alla våra embetsförrättningar förutan edert bistånd. Sådant har tillståndet varit i de fallna kyrkosamfunden under de sista sjutton århundraden, och sådant är det förskräckliga mörkret, som nu herskar ibland dem.

49) Det är i och igenom Kristi kyrka eller hennes lekamen, som Anden uppenbarar sig. "Uti hvar och en bevisa sig Andens gåfvor till gagns." 7 versen. Det är alltså genom dessa uppenbarelser, som hvarje menniska i kyrkan

gagnas. Det är likaså stor nödvändighet för dessa olika uppenbarelser nu som fordom. Paulus omtalar i detta kapitel nio olika gåfvor eller uppenbarelser af Anden. De kyrkosamfund, som icke hafva dessa underbara tillkännagifvelser, hafva icke den Helige Ande; och förutan Anden tillhöra de icke Kristus.

50) De kännetecken, som utmärka skilnaden mellan. sanna och falska kyrkosamfund, äro så tydliga, att ingen behöfver taga fel. Den ena åtnjuter den Helige Ande med alla hans gåfvor såsom de framställes i Guds ord; de andra göra fordring på att njuta Anden, men de hafva inga af de gåfvor eller verkningar, som tillskrifvas den samma. Det enda sätt, hvarpå man kan upptäcka, att den menskliga kroppen upplifvas af mennikans ande, är genom dess verkningar; på samma sätt upptäcka vi äfven, om en kyrka åtnjuter den Helige Ande genom att se dess olikartade verkningar och uppenbarelser. Om de upphöra, hafva vi allt skäl till att tro, att den Helige Ande har aflägsnat sig derifrån.

51) Bland alla nationer och under alla verldens tidsåldrar, hvar den Helige Ande har blifvit meddelad, så har den gifvit sig till känna med öfvernaturliga gåfvor. Dessa gåfvor förlänades icke blott till gagn för kyrkans medlemmar i detta lifvet, utan äfven för att bereda dem ännu större välsignelser i den tillkommande verlden. Det är alldeles en felaktig idé att förmoda, att dessa gåfvor meddelades blott för att öfverbevisa de otrogna. Paulus säger uttryckligen, att gåfvorna, som vår Herre meddelade efter sin himmelfärd, voro bestämda för andra afsigter: "Kristus är uppstigen i höjden, och hafver fört fängelset fånget, och hafver gifvit menniskorna gåfvor. Han

hafver ock satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare.“ Ef. 4: 8, 11. Dessa och många andra gåfvor meddelades icke blott för att stadfästa kristendomens sanning, utan äfven, som Paulus säger. “Att de helige skola skickliga vara till embetets verk, genom hvilket Kristi lekamen må uppbyggd varda; till dess att vi alla komma till en tro och Guds Sons kunskap, och varda en fullkommen man, som är uti Kristi fullbordiga ålders mått; på det att vi icke mer skola varda barn och låta oss bevekas och omföras af allahanda lärdomsväder genom menniskors skalkhet och illfundighet, med hvilka de falla till, att de må bedraga oss.“ 12—14 verserna.

52) Genom dessa förklaringar upptäcka vi det föremål, som Herren hade i sigte genom att gifva menniskorna gåfvor. Paulus säger, att en orsak var att “*fullkomligt bereda de helige*“. Det är mycket tydligt af hela skriftens innehåll, att de helige aldrig kunna njuta en fullkomlig salighet, utan att de blifva fullkomliga, och den enda plan, som Jesus har lagt för uppnåendet af denna stora afsigt, är genom hjelp af de andeliga gåfvorna. När Andens öfvernaturliga gåfvor upphöra, så upphöra de helige att blifva fullkomliggjorda, och derför kunna de icke hafva något hopp om att erhålla en fullkomlig salighet. Att från kyrkan afskaffa apostlar, profeter och andra gåfvor är det samma som att afskaffa den stora plan, som himmelen har lagt till de rättfärdigas fullkomliggörelse och slutliga salighet.

53) Ebreerbrefvets författare inprentar hos de helige nödvändigheten af att “*fortgå till fullkomligheten*“ (Ebr. 6: 1); men detta skulle vara omöjligt för de kyrkor, som icke hafva apostlar,

profeter eller några andra af de gåfvor, som Jesus meddelade efter sin himmelsfärd. Sådana kyrkor kunna icke fortgå till fullkomlighet, ty de hafva afskaffat och fortfara att afskaffa just dessa gåfvor, som voro bestämda för uppnåendet af detta ändamål.

54) Har Jesus någonstädes i sitt ord sagt oss, att den plan, genom hvilken han skulle fullkomliggöra de helige, skulle upphöra, och att menniskorna skulle införa en bättre plan? Om icke, hvarföre skulle vi då icke föredraga vår Frälsares plan framför alla andra? Hvarföre afskaffa den Helige Andes krafter och gåfvor, som voro bestämda icke blott till de otrognas öfverbevisning, utan äfven till de troendes fullkomliggörelse? Bland alla nationer och i alla tider, då det finnes troende, så måste äfven gåfvorna finnas för att fullkomliggöra dem; eljest skulle de blifva oförberedda till att mottaga den eviga verldens ännu större krafter och härligheter. Om det äfven icke funnos otrogna på jorden, så skulle det dock vara lika nödvändigt att hafva de underbara gåfvorna nu, som det var bland de forna dagarnas kristna; ty om alla i verlden trodde på Kristus, så kunde de likväl icke blifva fullkomliggjorda utan dessa gåfvor, och derför kunna de icke ingå till hans härlighets fullhet.

55) De affallna kyrkorna påstå någonting, som är i rak motsats till Guds ord, då de säga, att "afsigten med de underbara gåfvorna var blott för att stadfästa den kristna religionen, och att de, då denna afsigt var uppfyld, ej längre voro nödvändiga, och för den skull upphörde". Guds ord förklarar, att de äro "*till de heliges fullkomliga beredelse*", och derföre behöfvas gåfvorna, hvar helst de *helige* finnas, icke blott för att stad-

fästa sanningen genom öfvernaturliga vittnesbörd, utan äfven för att fullkomliggöra dem, som redan tro.

56) En annan stor afsigt, som Herren har i sigte, när han sänder menniskorna gåfvor, är "*embetets förvaltning*". Förutan dessa gåfvor kunde embetets förvaltning aldrig fortsättas; utan inspirerade apostlar och profeter upphöra uppenbarelsens och profetians gåfvor, och om dessa upphöra, så upphör äfven embetets förvaltning. De affallna kyrkorna hafva icke mera myndighet till att borttaga apostlar och profeter, än de hafva till att borttaga herdar och lärare, ty alla dessa embeten äro från Herren. De kunna med alldeles samma grund afskaffa alla gåfvorna som att afskaffa en del och föregifva, att de behålla de öfriga. Prestadömets förvaltning tillkännagifves tydligen i skriften. Det har i uppdrag att predika evangeliet för allt folk och på jordens olika tungomål och språk. Det fordras, att de, som innehafva prestadömet, skola mottaga uppenbarelser till gagn för sig sjelfva och för alla de helige; att de skola tillrättavisa dem, som enligt uppenbarelse behöfva tillrättavisning; trösta dem, som behöfva tröst; varna kyrkan för förestående straffdomar samt genom uppenbarelsens Ande utpeka en väg till att undkomma; att de skola uppenbara lärdomar och sanningar, som angå både timliga och andeliga angelägenheter, och utveckla alla ting, som äro nödvändiga för de rättfärdigas fullkomliggörelse och eviga upphöjelse. Dessutom skall prestadömet meddela handspåläggelse för den Helige Andes gåfva och för de sjukas helbregdagörelse samt förvalta alla kyrkans öfriga ordinanser. Förutan den Helige Andes öfvernaturliga krafter och gåfvor skulle derföre embetets förvaltning upphöra; och när detta upphör, så [illegible]niskorna att blifva frälsta.

57) Såsom vi redan hafva anfört, förklarar Paulus, att gåfvorna meddelades till *"Kristi lekamens uppbyggelse"*. Men de olika lekamen eller affallna kyrkosamfunden förklara fräckt, att gåfvorna icke längre äro nödvändiga i detta bildningens och upplysningens tidehvarf. De säga, att vi nu kunna blifva uppbyggda genom lärda prester, hvilka genom ett långt studium i våra teologiska anstalter hafva blifvit särdeles dugliga. "Nu," utbryta de, "hafva vi ett härligt ersättningsmedel för den Helige Andes inspiration. I kristendomens första tid, och i okunnighetens och mörkrets dagar, meddelades den Helige Andes gåfvor för att uppbygga kyrkan; men nu hafva vi blifvit så lärda och upplysta, att vi behöfva en bättre plan än den, som lades i denna okunnighetens tid. De viste då ingenting bättre än att uppbyggas genom Andens gåfvor, men nu hafva vi uppfunnit en långt förträffligare plan; då hade de ingenting annat än en bestämd kunskap och öfvertygelse samt voro alla af ett sinne, men nu äro vi välsignade med oinspirerade mäns meningar och tolkningar, hvilka alla äro skiljaktiga och motsäga hvarandra samt dela oss i olika sinnelag och lärdomar. O, huru stor är icke våra nyare teologers visdom! Huru oändligt förträffligare äro icke gissningar och meningar framför visdom och kunskap! Då hade de icke annat än direkt uppenbarelse — profetians ande, syner och englars betjening — till att vägleda sig in i all sanning; men nu hafva vi uppnått det höga och härliga företrädet, att få undervisning af män, som förakta ny uppenbarelse och Andens gåfvor och som erbjuda oss sina förträffliga meningar, trosbekännelser och religionsartiklar. Stor är den plan,

som den menskliga visdomen lagt till kyrkans uppbyggelse, och den plan, som Gud lagt, kan nu undvaras såsom onödvändig.“ Detta är det språk, som föres af nutidens kristendom, enligt hvad vi kunna döma från de motsägelser, som göres emot de gåfvor, som enligt Pauli ord meddelades till “*Kristi lekamens uppbyggelse*“.

58) På det att ingen skulle behöfva att taga fel och antaga, att gåfvorna voro onödvändiga i kyrkans kommande tider, så säger Paulus uttryckligen, att de skulle fortfarande vara för det ändamål, som han angifver, nemligen: “Till dess vi alla komma till en tro och Guds Sons kunskap, och varda en fullkommen man, som är uti Kristi fullbordiga ålders mått.“ Ef. 4: 13. Detta bringar detta ämne utanför allt tvifvel och all motsägelse och alla kunna se, att gåfvorna voro bestämda att fortfara, så länge som det fans en församling af helige, som behöfde fullkomliggöras och uppbyggas. Om den nyare kristenhetens kyrkor icke hafva kommit till enighet i tro och i kunskap, och till Kristi fullhets vuxna ålder, så behöfva de visserligen gåfvorna intill dess att de nå till detta mål. Den tid, då de helige skola nå till den fullkomlighet och fullhet, som är i Kristus, är mycket klart och tydligt betecknad af aposteln i första Korinterbrefvet: “Kärleken vänder aldrig åter, ändock profetiorna skola återvända och tungomålen skola upphöra och kunskapen skall försvinna. Ty vi förstå endels och profetera endels. Men då det kommer, som fullkomligt är, vänder det åter, som endels är.“ 13: 8, 9, 10. “Ty vi se nu genom en spegel uti ett mörkt tal, men då ansigte emot ansigte. Nu känner jag endels, men då skall jag känna, såsom jag ock känd är.“ 12 versen.

59) Häraf ses det, att gåfvorna icke skulle upphöra, förr än det fullkomliga kommer — förr än vi se Herren ansigte mot ansigte och känna honom såsom vi äro kända. Då skola tungomålen upphöra, ty i den himmelska och härliggjorda församlingen skola alla tala samma språk; då skall det blifva afskaffat att profetera endels, ty kunskapen om framtiden skall blifva mera fullkomligt förstådd. Då skall det blifva afskaffat att förstå endels, ty de helige skola känna fullkomligt. Då skall fullkomlighetens dag komma, och alla de helige skola njuta af Kristi fullhet, och de skola icke längre se honom genom en spegel uti ett mörkt tal, utan ansigte mot ansigte. Intill dess att denna härlighetens och fullkomlighetens dag inträffar, så äro alla de andeliga gåfvorna oundgängligt nödvändiga; ty förutan dessa kunna de helige aldrig uppnå den stora salighet, som är utlofvad.

60) En annan afsigt, för hvilken de underbara gåfvorna meddelades till menniskorna, var att afhålla dem från villfarelser. De gåfvos, på det de helige icke längre skulle vara barn och låta sig bevekas och omföras af allehanda lärdomsväder genom menniskors skalkhet och illfundighet, med hvilka de falla till, att de måga bedraga. Sjelfva orsaken hvarföre de affälliga kyrkorna hafva under de sista sjutton århundraden blifvit drifna omkring genom oinspirerade män, som listigt hafva bedragit dem med sina lärdomar, trosbekännelser och traditioner, är den, att de saknade de gåfvor, som Paulus säger blefvo gifna såsom ett kraftigt förebyggelsemedel mot sådana lärdomsväder. Alla kyrkor, som icke hafva gåfvorna, äro bedragna och förda bakom ljuset. Om det vore möjligt, så skulle dessa populära

och lärda bedragare förföra till och med de utvalda; men detta är omöjligt, ty de utvalda åtnjuta de gåfvor, hvarmed de med den ofelbaraste säkerhet kunna upptäcka hvarje bedrägeri, det må nu vara huru populärt och förslaget som helst.

61) Vår tids katolska och protestantiska kyrkosamfund äro, oaktadt deras stora medlemsantal och popularitet, och oaktadt de gå under det fromma namnet kristendom, bländverk af det skamligaste och farligaste slaget.

62) Deras listiga och lärda bedragare hafva förökat sina anhängares antal till millioner och öfversvämmat hela Europa och Amerika med sina förderfliga lärdomar. Tusenden af ärliga och omisstänksamma menniskor ledas årligen på afvägar genom dessa skadliga bedrägerier, och de lefva under den falska och fåfänga föreställningen, att de hafva anammat kristendomen. Emellertid hafva de i stället för att anamma Nya Testamentets kristendom, blott anammat några traditionella former, som endast hafva en svag likhet med den, under det att dess underbara krafter, gåfvor och välsignelser äro alldeles okända bland dem samt i verkligheten betraktas såsom fullkomligt onödvändiga. O, du frånfallna kristenhet! O, du moderna kristendom! Du som förderfvar allt folk med dina vederstyggligheter och gör menniskornas själar till en handelsvara! Ack, om du blott kände din hemsökelsesdag — timmen för Guds dom — och ville uppvakna från århundradens fruktansvärda slummer! Men, ty värr, dina ögon äro tillslutna för att icke mera öppnas, förr än du öppnar dem i pina, midt i jemmer, ve, elände och hopplös förtviflan.

Sjunde kapitlet.

Det allmänna affallet
eller
de sjutton århundradens mörker.

Israels delvisa affall i öknen. — Dess fruktansvärda följder. — Judarnas fullkomliga affall. — Guds rike togs ifrån dem. — Hedningarnas allmänna affall under andra århundradet efter den kristna tideräkningen. — Guds rikes borttagande från jorden. — Den långa, mörka natten, som följde derpå. — Motsägelser besvaras.

---

1) Det stora affallet och den kristna kyrkans slutliga utrotande från jorden är det ämne, som skall betraktas i detta kapitel. Under de sista sjutton hundra åren hafva tusentals millioner bland kristendomens folk smickrat sig med den föreställningen, att de voro medlemmar af den sanna kristna kyrkan, och de hafva antagit att den sanna kristendomens organisation och prestadöme och dess institutioner och välsignelser hafva fortfarit. Om man skulle hafva ifrågasatt, huruvida den kristna kyrkan hade oafbrutet fortfarit bland dem, så skulle detta hafva ansetts såsom den högsta grad af ogudaktighet och gudsbespottelse, och om man skulle hafva påstått, att det varit ett allmänt affall, un-

der hvilket hvarje spår af gudomlig myndighet och hvarje framstående drag af den gamla kristendomen hade upphört bland folken, så skulle man hafva uppväckt hela kristenhetens vrede och bragt inqvisitionens grymmaste tortyrredskap i användning.

2) Det är ganska svårt för den stora menniskomassan att befria sig från den falska traditionens inflytelser, samt att afvika från sina förfäders gamla, trampade väg och afkasta den religiösa fanatismens ok, som har blifvit heligt genom ålder och popularitet. Det fordras ett rättskaffens hjerta, ett oafhängigt sinne och en orygglig tillit till Jehovah för att kunna anamma en opopulär sanning och käckt framstå mot lögnens och förföljelsernas starka ström, som oafbrutet hotar att öfversvämma och ödelägga. Det finnes blott få, som hafva ärlighet och moralisk fasthet nog till att angripa århundradens villfarelser och blotta de af listiga prester uppfunna religioner, som falskeligen benämnes kristendom.

3) Det händer ofta, att delvisa affall förekomma bland Guds folk; under sådana omständigheter kunna de blifva strängt tillrättavisade och många af affällningarna kunna blifva afskurna genom dom, men likväl blir icke hela folket förkastadt. Vi vilja här försöka att beskrifva skilnaden mellan ett *delvist* och ett *allmänt* affall. Med ett delvist affall menas, att några i kyrkan afvika från himlens lagar och instiftelser, under det att de öfriga äro ståndaktiga deruti. Med ett allmänt affall menas, att hela folket till den grad afviker från de gudomliga föreskrifterna, att de helt och hållet förlora prestadömet eller den gudomliga myndigheten till att förvalta någon af himlens institutioner och ordinanser. När detta

är förhållanhet, så upphör kyrkan eller Guds rike bland dem. När menniskorna förlora den gudomliga fullmagten, så hjelper det icke, huru moraliska de äro; de kunna likväl icke uppbygga Kristi kyrka, icke heller kunna de blifva sanna kristna, huru mycket de än måtte önska att blifva det.

4) Vi vilja nu gifva några exempel på delvisa affall i den judiska kyrkan:

Då Guds folk var lägradt vid foten af Sinai berg, sade Herren till dem: "Om I nu hören min röst och hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom för allt folk, ty hela jorden är min. Och I skolen vara mig ett presterligt konungarike och ett heligt folk. Och allt folket svarade till sammans och sade: Allt det Herren sagt hafver, vilja vi göra." 2 Mos. 19: 5, 6, 8. Tre dagar efter att folket hade ingått detta förbund med Gud, kom Herren ned på berget för deras ögon med tordön och ljungeld och med en basuns skarpa ljud och med sky och med eld och med en tjock rök, under det att hela berget skälfde och skakade ända till sitt inre genom den Allsmägtiges kraft. Med ljudlig stämma utbasunade han de "tio buden" för folkets öron. "Och allt folket såg det och fruktade sig och flydde, trädande fjerran. Och folket sade till Moses: Tala du med oss, och låt icke Gud tala med oss, att vi icke skola dö." 2 Mos. 20. 18, 19. Derefter gick Moses närmare och mottog Herrens ord, och han kom ned och meddelade det till folket. "Och allt folket svarade med en röst och sade: alla de ord, som Herren hafver sagt, vilja vi göra. Då skref Moses alla Herrens ord." 2 Mos. 24, 3, 4.

5) Af dessa skriftställen kunna vi se, att folket ingick två förbund med Herren; det första höllo de icke, ty de kunde icke tåla dess härlighet, utan flydde från den plats, som de intogo vid bergets fot, hvarest de voro befalda att församlas (19: 13.), och de bådo Moses, att Herren icke måtte tala med dem. Detta högre förbund var evangeliets förbund, som innefattade de tio budorden. De hade redan blifvit döpta i hafvet och de hade druckit af den andeliga klippan, som medföljde dem, samt blifvit öfverskyggade med härlighetens sky. Och det var Herrens afsigt att bereda dem ännu mer, på det de skulle vara i stånd till att tåla hans närvaro. Detta var den stora afsigten med det större förbundet; men de kunde ej uthålla det, ty de flydde och de bådo allvarligt om något, som var mindre härligt och mera öfverensstämmande med deras köttsliga natur. Här affóllo hela folket, med undantag af Moses, delvis från det högre förbundet eller evangeliets lag och från de välsignelser, som tillhöra densamma.

6) Följden af detta affall var att de blefvo uteslutna från Herrans närvaro och från de välsignelser, som Moses åtnjöt. Men oaktadt detta delvisa affall, så försakade Herren dem icke helt och hållet, men han beslutade, att så till vida som de hade förkastat det första evaageliets förbund, att tillfoga ett annat, som var af ringare natur, och låta dem få lägenhet att åtlyda det, om de ville.

7) Det andra förbundet finnes nedskrifvet ifrån tjuguandra versen af tjugonde kapitlet till slutet af tjugutredje kapitlet af andra Mosebok. Alla detta förbunds ord skref Moses i en bok, såsom jag redan anfört i § 4. "Och han tog för-

bundets bok och läste den för folkets öron. Och de sade: Allt det Herren sagt hafver, vilja vi göra och efterlyda.“ 2 Mos. 24: 7. Man bör ihågkomma, att Moses skref denna bok förr än Herren skref på stentaflorna, och några af de lagar, som denna bok innehöll, voro mycket olika det heliga evangeli-förbundets lagar, såsom till exempel: Han “skall gifva själ för själ, öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot, brännande för brännande, sår för sår, blånad för blånad!“ 2 Mos. 21: 24, 25. Denna lag “blef gifven för öfverträdelsernas skull“, Gal. 3: 19, och Paulus kallar denna lag “en köttslig budordslag“. Och på grund af Israels ogudaktighet säger Gud: “Jag gaf dem den lära, som intet god är, och de rätter, uti hvilka de intet lif hafva kunna.“ Hes. 20: 25. Dessa lagar och förordningar voro icke goda, men de voro afpassade efter det folks låga och sinliga böjelser, som hade förkastat evangeliets högre lag och som icke mera skulle få höra Guds röst eller bo i hans närvaro. Genom denna lag kunde “intet kött blifva rättfärdiggjordt“, och genom den kunde ingen komma i Guds närvaro och lefva. Den utgjorde ett träldomsok, som pålades på grund af öfverträdelsen af den högre lagen, hvilken innefattade det första förbundet. Detta var det sorgliga resultatet af ett delvist affall. Men de blefvo likväl icke helt och hållet förkastade. Det mindre prestadömets myndighet fortfor, och kyrkan fortfor, fastän den var beröfvad sin högsta härlighet.

8) Efter detta Israels barns första delvisa affall gick Moses upp på berget, och var frånvarande i fyrtio dagar och nätter, och Gud gjorde stentaflorna med sin egen hand, och skref på dem många andra lagar förutom dem, som Moses förut

hade skrifvit. Under denna tid afföllo Israel återigen, i det de gjorde sig en guldkalf och tillbådo den. På grund af denna synd blef Herren mycket vred på Israel och han sade till Moses: "Jag ser att det är ett hårdnackadt folk. Lemna mig nu, att min vrede må upplåga emot dem och att jag må förgöra dem, så vill jag göra dig till ett stort folk. Men Moses bad allvarligt inför Herren sin Gud och sade: Ack Herre, hvi vill din vrede förgrymma sig öfver ditt folk, hvilket du med stor magt och väldig hand utur Egypti land fört hafver? Hvi skulle de Egyptier tala och säga: Han hafver fört dem ut till deras ofärd, på det han skulle tillintetgöra dem i bergen och utskrapa dem af jorden? Vänd dig ifrån din vredes grymhet och var nådelig öfver ditt folks ondska. Tänk uppå dina tjenare Abraham, Isak och Israel, hvilka du vid dig sjelf svurit hafver, och sagt dem: Jag skall föröka eder säd såsom stjernorna i himlen: och allt det landet, derom jag talat hafvar, vill jag gifva eder säd, och de skola besitta det evinnerligen. Så ångrade då Herren det onda, som han hotade att göra sitt folk." 2 Mos. 32: 9. 14.

9) För detta affalls skull var Herren nära att utrota hela den israelitiska kyrkan från jorden med undantag af Moses; men på denne gode mans förbön blef kyrkan sparad. Och Moses återvände till dem, och då han såg deras ogudaktighet, så kastade han stentaflorna ifrån sina händer och sönderslog dem, ty han ansåg kyrkan vara ovärdig till de heliga ting, som voro skrifna på taflorna. Och sedan han hade befalt, att omkring tretusen af affällingarne skulle dräpas, återvände han till Herren och sade: "Ack, detta folket hafva gjort en stor synd och hafva gjort

sig gyllene gudar. Nu förlåt dem deras synd; hvarom icke, då skrapa ock mig utur din bok, som du skrifvit hafver. Herren sade till Moses: Huru? Den vill jag skrapa utur min bok, som syndar emot mig. Så gack nu och för folket dit, som jag hafver sagt dig; si, min engel skall gå före dig; men på min sökningsdag skall jag söka deras synder öfver dem.“ 2 Mos. 32: 31—34. Oaktadt Herren sparade detta olydiga folk, ville han icke förlåta dem deras synd, men han sade, att alla, som hade syndat, skulle utstrykas af hans bok och att deras synd skulle hemsökas öfver dem.

10) Genom detta affall vederfors dem ett annat stort ondt, nemligen det, att Herren undandrog sig att vara i deras närvaro. Herren hade ledsagat dem från Egypten och han hade visat sig för dem på berget, men deras synd hade nu blifvit så stor, att han helt och hållet vägrade att gå med dem längre. Det är sant, att han tillät Moses att framdeles förblifva hos dem, och han lofvade äfven att sända en engel med dem; men han undandrog sin egen närvaro. Denna sorgliga hegifvenhet omtalas i följande skriftställen: “Herren sade till Moses: Gack, drag hädan, du och folket, som du utur Egypti land fört hafver, in uti det landet, som jag Abraham, Isak och Jakob svurit hafver, och sagt: Din säd vill jag gifva det; och jag vill sända min ängel före dig och utdrifva de Kananeer, Amoreer, Hetheer, Fereseer, Hivveer och Jebuseer; in uti det land, der mjölk och honung uti flyter; ty jag vill icke draga upp med dig, förty du är ett hårdnackadt folk, jag måtte till äfventyrs på vägen uppfräta dig. Då folket detta onda talet hörde, vordo de ängstliga.“ 2 Mos. 33: 1—4.

11) Sedan gjorde Herren en stor skilnad mellan folket och Moses. Då folket gick in i tabernaklet för att tillbedja, visade sig Herrans sky icke, men "när Moses kom in uti tabernaklet, så kom molnstoden neder och stod i tabernaklets dörr, och Herren talade med Moses. "Och Herren talade med Moses ansigte mot ansigte, såsom en man talar med sin vän." 2 Mos. 33: 9—11. "Han sade: Mitt ansigte varder gåendes, och jag skall låta dig komma till ro. Han sade till honom: Om ditt ansigte icke går, så låt oss intet komma hädan af detta rum. 14, 15 verserna. Moses fick löfte om, att Herrans närvaro skulle ledsaga honom, och att han skulle ingå till hvila; men de öfriga förkastades från hans ansigte, och Herren svor i sin vrede, att de skulle icke ingå till hans hvila, men de blefvo utstrukna af den bok, som han hade skrifvit; och tiden kom, då deras synder hemsöktes öfver dem, och deras kroppar föllo döda i öknen. Detta var den beklagliga och sorgliga följden af deras olydnad.

12) På de första stentaflorna voro några af evangeliets förnämsta grundsatser nedskrifna, äfvensom lagen, som "kom för öfverträdelsernas skull", men på de andra taflorna tillät Gud icke, att avangeliets högre lag blef skrifven. Dessa taflor innehöllo derföre blott de tio budorden och den ringare lagen, som blef tillfogad. Vi hafva profeten Josef Smiths inspirerade öfversättning af 2 Mosebok att tacka för denna underrättelse. Emedan Israels barn bröto det första förbundet, så sönderslog Moses de första taflorna, som innehöllo detsamma, och emedan de gjorde sig sjelfva ovärdiga till den celestiala lagen, så räknade Gud dem äfven ovärdiga till att hafva sina namn skrifna i hans bok eller att ingå till hans hvila.

Och som de hade förspilt all rättighet att blifva ledsagade af hans närvaro, så förklarade han sitt beslut, att undandraga sig från att vara ibland dem, och han öfverlemnade dem till en engels underordnade vägledning.

13) Men detta Israels affall var icke så allmänt, att det helt och hållet afskar dem från alla gudomliga meddelanden och uppenbarelser; ty då Moses steg upp på berget Sinai för andra gången, så kom Herren ned i skyn och stod der hos honom. Och Moses sade: "Hafver jag, Herre, funnit nåd för dina ögon, så gånge Herren med oss förty det är ett hårdnackadt folk; och du varder våra missgerningar och synder nådelig och låter oss vara ditt arfgods. Och han sade: Si jag vill göra ett förbund för allt ditt folk och vill göra undertecken, hvilkas like icke skapade äro i alla land och ibland alla folk. Och allt folk, som du är ibland, skall se Herrens verk; ty förskräckligt skall det vara, som jag skall göra med dig." 2 Mos. 34: 5, 9, 10. Oaktadt Herren icke tillät att med sin närvaro följa Israels barn, så lofvade han dock Moses, att han skulle göra underliga och förfärliga ting inför Israel, sådana som aldrig förut hade blifvit gjorda på hela jorden. Såsom uppfyllelse af detta löfte gjorde Herren stora undergerningar bland dem, och från slägte till slägte mottogo de i förhållande till deras rättfärdighet stora tillkännagifvanden af hans kraft.

14) Medan de voro i öknen, afveko de ofta från Herren, och sedan de inkommo i det förlofvade landet, följde affall på affall, stundom till den grad, att uppenbara syner och underbara tillkännagifvanden blefvo för en tid tillbakahållna ifrån dem, och de blefvo öfverlemnade som fån-

gar i sina fienders händer. Slutligen blef affallet så stort att de, under tre eller fyra århundraden före Kristus delade sig i en mängd stridande sekter. Uppenbarelser och profetior gåfvos blott sällan; underverk blefvo allt mera sällsynta, och Guds bud blefvo tillintetgjorda genom de äldstes traditioner; och alla afföllo utom några få, som händelsevis hade syner, drömmar, englars betjening, profetior och uppenbarelser; sådana voro Zacharias, Elisabeth, Josef och Maria, Simeon, profetissan Anna och några herdar. Men oaktadt detta stora affall så fortfor dock prestadömets myndighet och kyrkan ibland dem. Affallet ansågs ännu icke som allmänt och riket var ännu icke borttaget ifrån dem.

15) Slutligen kom tiden, då de förkastade sin Messias och apostlarnes vittnesbörd samt förlorade alla de gåfvor och underbara krafter, som deras förfäder åtnjöto; derföre förkastade Herren dem, och all den myndighet, som var af gudomlig natur, upphörde, och de blefvo en nation af hycklare och affällingar, som ej voro värda något annat än ödeläggelse och helvetets dom. Jesus förutsade, hvilka olyckor som väntade dem, och han profeterade sägande: "Guds rike skall tagas ifrån eder och varda gifvet åt hedningarna, som göra dess frukt." Matt. 21: 43. Under alla sina förra affall hade de aldrig blifvit så förderfvade, att de förlorade riket; men nu voro deras synder så stora, och deras affall så allmänt, att Gud beslutade, att alldeles borttaga riket ifrån dem och gifva det åt hedningarna, hvilka till en tid skulle frambringa dess frukter.

16) För att uppfylla denna förutsägelse befaldes prestadömet att vända sig till hedningarna, af hvilka tusenden med glädje anammade

Guds rike och blefvo medborgare deruti. Rikets frukter blefvo tillkännagifna i ymnighet. Så snart hedningarna hade anammat det, började de att få syner, drömmar, profetior, uppenbarelser, englars betjening, tungomål och uttydning af tungomål, helbregdagörelse, undergerningar, och i korthet alla rikets frukter, som åtnjötos af Israels barn under deras rättfärdighets dagar. Guds rikes underbara frukter bland hedningarna voro icke olika dess underbara frukter i Mose dagar och ibland de efterföljande Israels profeter. Judarne blefvo omstörtade, emedan de upphörde att frambringa dessa frukter, medan hedningarna anammade den välsignelse, som Israel förlorade.

17) Sedan Israel hade förlorat riket, hade de ej mera någon magt eller myndighet, som Gud erkände; deras prestadöme, som förut kunde välsigna och förbanna med stor myndighet, blef nu magtlöst, och deras administrationer blefvo lika så onyttiga som de hedniska presternas; deras bruk och ceremonier voro äfven lika liflösa och overksamma som hedningarnas. Gud hade förkastat folket genom att taga riket med alla dess öfvernaturliga frukter ifrån dem, och ett fruktansvärdt midnatts mörker af aderton långa århundraden har nu passerat öfver denna fallna slägts hufvuden.

18) Jesus sade, att det folk, åt hvilket riket skulle gifvas, skulle välsignas med dess frukter. Men hafva dessa frukter fortfarit? Har Guds rike fortfarit ibland hedningarna till vår tid? Dessa äro frågor af oändlig stor betydelse. Om hedningarna lika som judarna före dem hafva förlorat Guds rike, så är det på hög tid, att de borde göras uppmärksamma derpå. Vi skola i detta kapitel bevisa, att hedningarna icke be-

höllo Guds rike efter det andra århundradet af den kristna tidräkningen, och att de från den tiden till den närvarande icke hafva haft någon mera myndighet till att förvalta den kristna kyrkans ordinanser än de affallna judarne, och att alla deras bruk, anordningar och administrationer äro en vederstygglighet för Guds åsyn.

19) Den kristna kyrkans stora affall började under det första århundradet, medan det ännu fans inspirerade profeter och apostlar i hennes sköte. Kort före sin martyrdöd uppräknar derföre Paulus ett stort antal, "som hade lidit skeppsbrott på sin tro", och som hade "vändt sig till fåfängligt tal", i det de lärde, "att uppståndelsen redan var skedd" och de "aktade på fabler och slägtregister utan ända" och voro "sjuka för spörsmål och ordstrid, hvaraf kommer afund, tvedrägt, smädelse, onda misstankar, onyttiga strider mellan menniskor, som äro förderfvade i sinnet och beröfvade sanningen, menande, att vinning är gudsfruktan". Detta affall hade blifvit så allmänt, att Paulus förklarar för Timoteus, att alla i Asien hade vändt sig från honom; och åter säger han: "Vid mitt första försvar kom ingen, utan alla lemnade mig;" och åter säger han, att "det är många genstridiga och onyttiga sqvallrare, som förvända hela hus, i det de lära, hvad otillbörligt är för slem vinnings skull". Dessa affällingar påstodo utan tvifvel, att de voro mycket rättfärdiga, ty aposteln säger: "De säga sig känna Gud, men med gerningarna neka de det, emedan de äro vederstyggliga, olydiga och till alla goda gerningar odugliga." Emot slutet af första århundradet blef affallet så allmänt, att endast sju församlingar i hela Asien, Afrika och Europa ansågos värdiga till att blifva tillrättavisade

eller till att blifva välsignade genom uppenbarelsens röst; och dessa sju församlingar hade äfven blifvit så förderfvade genom de Nikolaiters lärdom och genom Bileams lära, och genom Jesabels horeri och genom att förlora "den första kärleken" och genom att blifva hvarken kalla eller varma, så att den Allsmägtige ansåg dem med mycket få undantag såsom döda och hotade "att utspy dem ur sin mun", att "kasta dem i stor bedröfvelse" och "döda deras barn", och han sade, att han skulle strida mot dem "med sin muns svärd", och "bortflytta deras ljusastake" eller menigheten "från sitt rum".

20) Det är tydligt af skriftens förutsägelser, att detta affall, som redån blifvit så fruktansvärdt, medan ännu inspirerade apostlar funnos ibland dem, skulle storligen tilltaga i stället för att aftaga. Paulus profeterade, att "Kristi dag icke skulle komma utan att tillförene sker affall", och "att onda menniskor och falska lärare skulle gå allt längre och längre i ondska, förföra och varda förförda". Såsom skäl för den stränga förmaning, som han gaf Timoteus, förutsäger han, att "den tid skall komma, att de icke skola kunna lida helsosam lärdom, utan skola efter sina egna lustar *samla hopar af lärare,* allt efter som det kliar dem i öronen, och de skola då vända sina öron från sanningen och vända sig till fabler". Förutsägelserna om affallet uttrycktes ej i ett obestämdt och osäkert språk, men de framsattes med de klaraste och kraftigaste uttryck. "Anden vittnar klarligen," säger Paulus, "att i de yttersta tiderna skola somliga affalla från tron, hållande sig vid bedrägliga andar och djefvulens lärdom genom dem, som med skrymteri tala lögn, och hafva brändt tecken i sitt eget samvete."

Petrus profeterar, att "bland eder skola varda falska lärare, hvilka med ibland införa skola förderfliga partier, och förneka Herren, som dem köpt hafver, och skola föra öfver sig sjelfva en hastig fördömelse. Och många skola efterfölja deras förderf, genom hvilka sanningens väg blifver försmädad; och uti girighet med diktade ord skola de handla med eder". 2 Petri 2: 1—3. Dessa "fabler" och "djefvulens lärdomar" och "förderfliga partier", som falska lärare skulle införa i verlden, skulle utgöra de kommande århundradens religion och göra församlingens tillstånd ytterst förskräckligt. Paulus gifver följande profetiska beskrifning på religionen i de sista dagarna: "Men detta skall du veta, att uti yttersta dagarna tillstunda farliga tider. Ty menniskor varda kommande, som älska sig sjelfva; giriga, stortaliga, högfärdiga, försmädare, föräldrarna olydiga, otacksamma, ogudaktiga, kärlekslösa, hårdnackade, skändare, okyska, omilda, hatande det goda, förrädare, öfverdådige, uppblåste, som mera älska vällust än Gud; hafvande ett sken till gudaktighet, men dess kraft försaka de. Och fly sådana. Af dem äro de, som löpa ur det ena huset i det audra, och föra qvinfolk fångna, som med synder betungade äro och drifvas af mångahanda lustar. Alltid läras de och kunna dock aldrig komma till sanningens kunskap. Men såsom Jannes och Jambres stodo emot Moses, så stå ock dessa mot sanningen; det är menniskor, förderfvade i sitt sinne, odugliga till tron. Men de skola icke längre hafva framgång; ty deras galenskap varder för alla uppenbar, såsom ock de förras var." 2 Tim. 3: 1—9.

21) Af föregående förutsägelser synes det, att i de sista dagarna skall religionen vara ytterst förderfvad, och att dess lärare skola samlas i hoptals af folket i stället för att blifva sända af Gud genom uppenbarelse. Dessa af menniskor gjorda lärare skulle vända folkets öron från sanningen eller från den sunda lärdomen och i dess ställe lära "fabler", "djefvulens lärdomar", "förderfliga partier" och "talande lögn på skrymtaktigt sätt"; de skulle komma med fåfänglighetens svulstiga och högtrafvande ord för att söka vinning af folket, och de skulle hafva "gudaktighetens sken, men försaka dess kraft"; de skola hafva stor framgång i att bedraga menniskorna, ty många skola efterfölja deras villfarelse. Folket skulle finna behag i dessa kraftlösa, djefvulska, hycklande, lögnaktiga, förderfliga och sekteriska lärdomar, men sanningens väg skall blifva illa omtalad; "och då de icke anammade kärlek till sanningen, på det att de måtte blifva saliga, så skall Gud sända dem kraftig villfarelse, så att de skola tro lögnen, på det alla de skola dömas, som icke hafva trott sanningen, utan hafva lust till orättfärdigheten".

22) Enligt de gamla apostlarnes profetiska beskrifning, så skulle religionen vara sålunda i de sista tiderna; och sådan är religionen i de romersk- och grekiskkatolska och i de protestantiska kyrkosamfunden i det nittonde århundradet. Dessa förutsägelser uttalades för aderton hundra år sedan, och nutidens kristendom framvisar den fullkomligaste uppfyllelse deraf. I stället för att nu hafva apostlar, profeter och andra inspirerade män i kyrkan, som mottaga syner, drömmar, uppenbarelser, englars betjening och profetians gåfva, för kallandet af embetsmän och för kyrkans väg-

ledning, så hafva de en ogudaktig, förderfvad, oinspirerad påfve samt oinspirerade erkebiskopar, biskopar, prostar, prester, o. s. v., som hafva en mängd förderfvade religionsformer, det vill säga ett sken till gudaktighet, men de förneka alldeles uppenbarelsesgåfvan samt hvarje annan underbar kraft, som städse utmärkte Kristi kyrka.

23) Dessa sjelfgjorda, kraftlösa, hycklande och falska lärare taga vinning af folket genom att predika för stora löner, som i många fall belöpa sig till flera tusen kronor årligen. De och deras bedragne anhängare förkasta den tro, som en gång gafs åt de helige. Den tro, som fordom släckte eldens kraft, tillslöt lejonens mun, åtskiljde vattnet och beherskade naturens krafter, är afskaffad såsom onödvändig. Den tro, som inspirerade menniskorna med uppenbarelsesgåfvan, som öppnade himlarne och kunde fatta hemligheter, som ej voro lofliga att omtala, som utbredde syner om det förflutna och det tillkommande och som nedkallade himmelens englar till att äta och dricka med menniskorna på jorden — en sådan tro förnekas i vår tid, i det man säger, att den ej kan uppnås. Den sunda lära, som apostlarne lärde och som satte menniskorna i besittning af dessa härliga gåfvor och krafter, kan icke fördragas nu. Oinspirerade mäns lärdomar, bud, fabler, traditioner och trosformulär sättes nu i stället för direkt uppenbarelse från Gud. "De läras alltid, men kunna aldrig komma till sanningens kunskap." Allt hvad de hafva kunnat uppnå är endast gissningar, förmodanden, meningar och kanske i några tillfällen en tro med hänsyn till sanningen, men de kunna aldrig komma till "sanningens kunskap", emedan de förneka ny uppenbarelse, som är det enda medlet

hvarigenom den kan erhållas. Denna stora mängd af falska lärare, som hafva fått inträde ibland alla nationer, bedraga millioner, motstå sanningen, strida emot evangeliets underbara krafter och förkasta inspirerade män, liksom Jannes och Jambres motstodo Moses; "men deras galenskap skall blifva uppenbar för alla, liksom ock dessas blef", och alla nationer skola se de rättvisa straffdomar, som hastigt skola verkställas emot dem; ty de skola, liksom Faraos här, hastigt utrotas från jorden.

24) Om uppenbarelserna, som finnes i det gamla och nya testamentets sextiosex böcker, äro de enda, som skola mottagas, så är det omöjligt för någon person efter affallets tid att med dessa böcker bevisa, att han är kallad af Gud. Bibeln innehåller berättelsen om, att många, som lefde under de första fyra tusen åren, blefvo kallade och bemyndigade; men den säger icke ett ord om deras kallelse och myndighet, som hafva lefvat under loppet af de sista sjutton århundraden. Några, som hafva insett i hvilken förlägenhet de hafva kommit genom förkastandet af ny uppenbarelse, hafva försökt frigöra sig genom det påståendet, att den myndighet, som gafs till de gamla apostlarne, var tillräcklig för alla efterföljande religionslärare; men detta ställer dem i en annan likaså stor förlägenhet; ty huru kan någon veta, om den fullmagt, som gafs till apostlarne, är användbar på honom sjelf eller icke? Han kan aldrig veta det förutan ny uppenbarelse. Den apostoliska fullmagten gifver i sanning ingen myndighet till *alla* menniskor, som skulle lefvati tillkommande tider; och om den äfven skulle bemyndiga *en del* af dem, så skulle det dock utfordras ny uppenbarelse för att utpeka dessa.

Om vi derföre skulle antaga en sådan orimlig förutsättning, så skulle det dock behöfvas ny uppenbarelse. Men den myndighet och kallelse, som gifves till en man, kunde aldrig och kan aldrig bemyndiga en annan. Menniskorna hafva icke mera myndighet till att predika och förvalta evangeliets ordinanser i kraft af apostlarnes fullmagt, än de hafva till att bestiga Storbritaniens tron i kraft af den fullmagt, som gafs till konung David.

25) Emedan det lutherska så väl som de andra protestantiska kyrkosamfunden icke bekänna sig att hafva mottagit någon ny fullmagt genom uppenbarelse, men tvärtom fordra, att deras anhängare skola förkasta allt dyligt, så kan det frågas: Huru fingo de sin myndighet? Derpå svara vi, att de fingo den från Luther, Wickliffe, Cranmer, Calvin och flera andra af den katolska kyrkans dissentare. Men hvarifrån fingo dessa, som frånträdde den katolska kyrkan, deras fullmagt? De svara: Från den romersk-katolska kyrkan. Men denna kyrka uteslöt dem såsom kättare, och om hon hade magten till att meddela myndighet, så hade hon visserligen äfven magt att återtaga den samma. Derföre, om den romersk-katolska kyrkan hade någon myndighet, så kunde protestanterna, som hon uteslöt, icke hafva någon från den källan. Men om katolikerna innehafva myndigheten, så måste de utgöra den sanna kyrkan och följaktligen måste protestanterna vara affällingar; men om katolikerna deremot icke äro den sanna kyrkan, så kunna de sjelfva icke hafva någon myndighet, och derföre kunna de icke meddela den till andra.

26) I en af den engelska kyrkans predikningar anföres det, att "*lekmän och prester, lärde*

och olärde, män, qvinnor och barn af alla åldrar, sekter och klasser inom hela kristenheten hafva varit nedsjunkna i det mest vederstyggliga afguderi (hvilket är grufligt att tänka på), och detta för en tid af åtta hundra år eller mera*). Wesley uttrycker samma mening i sitt nittiofjerde tal. Han säger, att "den verkliga orsaken hvarföre den Helige Andes utomordentliga gåfvor icke längre finnes i den kristna kyrkan, är den, *att de kristna åter blifvit till hedningar samt hafva endast en död lärdomsform tillbaka*". Om' "hela kristenheten utan undantag varit sålunda, som den engelska kyrkan förklarar, nedsjunken i det vederstyggligaste afguderi i omkring åtta hundra år," och om dess medlemmar, som Wesley påstår, icke en gång nu äro kristna utan hedningar, emedan de ej åtnjuta gåfvorna, så fråga vi hvar myndigheten fans under loppet af dessa åtta hundra år, och hvar den nu finnes? Gud erkänner säkerligen icke "de vederstyggligaste afgudadyrkare såsom innehafvare af myndigheten; om så är, så är Juggernautsdyrkarnes myndighet lika så giltig som den afgudsdyrkande kristenhetens. Men hela kristenhetens afguderi må enligt ofvan anförda yttranden af den engelska kyrkan, hafva varit värre än andra afgudadyrkares, ty hon kallar det för "*det vederstyggligaste* afguderi", och förklarar på det bestämdaste, att prester och lekmän, samt män, qvinnor och barn voro utan undantag nedsjunkna deri. Emedan detta har varit förhållandet (och vi äro ej böjda för att bestrida det), så kunde det omöjligt finnas någon på jorden, genom hvilken myndigheten kunde fortplantas från apostlarnes dagar intill vår tid. Derföre är hela krisenheten ganska sä-

*) Homily on the Perils of Idolatry.

kert, såsom Wesley säger, *"hedningar"*, och de hafva icke mera myndighet eller magt än de hedniska afgudadyrkarne. Om "hela kristenheten" alltså har i "åtta hundra år eller längre" saknat myndighet och magt, så fråga vi: När blef myndigheten återgifven? Och till hvilken man och till hvilket folk? Den kan ej hafva blifvit återgifven till de katolska kyrkosamfunden, ty de påstå ej, att något sådant har skett ibland dem; den kan ej hafva blifvit återgifven till den engelska kyrkan eller till något annat protestantiskt kyrkosamfund, ty de erkänna ingen uppenbarelse, som är gifven senare än det nya testamentet; följaktligen bevisa deras egna erkännanden på det klaraste, att hela kristenheten är i saknad af ett bemyndigadt prestadöme.

27) Hvilken bland de forna dagars helige kunde hafva antagit, att ett folk skulle uppkomma, som bekände sig att tro på forntidens uppenbarelser men dock skulle betrakta alla nya uppenbarelser såsom helt och hållet onödvändiga? Baalsdyrkarnes tro var långt mera följdrigtig än den fallna kristenhetens, ty de hade ett svagt hopp om, att Baal skulle bönhöra dem; men nutidens prester förvänta icke, att deras Gud skall säga något till dem eller deras anhängare. Baals tillbedjare anropade honom från morgon till afton om att gifva dem en underbar tillkännagifvelse i Elie åsyn; men att endast förvänta en öfvernaturlig tillkännagifvelse eller uppenbarelse nu, skulle af nutidens religionsbekännare anses såsom den största dårskap. Baalsdyrkarne voro derföre, oaktadt alla deras dårskaper, närmare den himmelska religionen i några af deras förväntningar, än de, som falskligen kalla sig sjelfva kristna.

28) Ända från de äldsta tidsåldrarna visar Guds folks historia att det enda sättet, hvarpå folket möjligtvis kunde lära alla sina pligter och Guds vilja angående sig sjelfva, var genom *fortsatt uppenbarelse.* Det föll dem aldrig in att tänka, att de uppenbarelser, som gåfvos till de föregående generationerna, voro tillräckliga att vägleda dem i alla deras pligter. En lära, som förkastar ny uppenbarelse är en ny lära, som djefvulen och hans handtlangare uppfunno i det andra århundradet efter Kristus, och den är helt och hållet stridande emot den lärdom, som de helige trodde på och åtnjöto under alla tidsåldrar. Att förvända eller afskaffa en lära, som är fyra tusen år gammal, och i dess ställe införa en annan, kan endast ske genom gudomlig myndighet. Men hafva de, som utspridt denna nya lära, någonsin sedan den blef uppfunnen kunnat stadfästa deras myndighet antingen genom skriften, förnuftet eller genom underverk eller på något annat sätt? Om icke, huru våga de då att göra ett inbrott emot den förordning, som Gud har grundlagt, och uppfinna en ny lära, som utesluter all framtida uppenbarelse? Huru våga de utbreda en lära, som är så i grunden olik den, som de gamla helige trodde eller tänkte på? Huru våga de påstå och lära, att Gud icke mera skall tala med menniskan, då han aldrig under alla de föregående generationerna någonsin har underlåtit att tala med sina helige? Huru våga de kalla sig Guds folk och likväl förkasta den stora, ursprungliga och oändligt vigtiga läran, som alltid utmärkte Guds folk från hvarje annat folk, nemligen läran om *fortsatt uppenbarelse?* Ingen utom de blindaste och mest afgjorda fiender till ny uppenbarelse kunna hysa någon tro på bibeln och samtidigt tro, att foru-

tidens helige såväl som kristenhetens affallna kyrkosamfund båda utgöra Guds folk: den ena klassen trodde på läran om fortsatt uppenbarelse — en lärdom, som icke blott är stadfästad genom flera tusen års erfarenhet, utan äfven genom en oafbruten följd af underverk under denna långa tidsperiod; den andra klassen har helt och hållet uteslutit denna himmelska lära från sig, men genom oinspirerade mäns hjelp har den som ersättningsmedel uppfunnit "religionsartiklar", "trosbekännelser", kyrkotukt och botöfningar, "bibelförklaringar," o. s. v. Huru kan nu någon, som har kunskap om dessa två så vidt skiljda och hvarandra motsatta religionssystem, hafva den djerfheten och onda förmätenheten att kalla de senare kristna eller Guds församling?

29) Då nu de helige alltid trodde lärdomen om fortsatt uppenbarelse, så borde ej någon blifva uppfordrad till att bevisa nödvändigheten af att en sådan lära skulle fortsättas. Om detta var en ny lärdom, som aldrig förut hade varit, så skulle det blifva nödvändigt att stadfästa dess gudomliga ursprung; men så till vida som det är en gammal lära, som var stadfästad för årtusenden tillbaka och som sedan aldrig upphört att vara trodd och åtnjuten af de helige, så skulle det vara den största förmätenhet att nu i denna sena tidsperiod betvifla den; och derföre synes det nästan öfverflödigt, att försöka bevisa nödvändigheten af dess fortvaro. I stället för att blifva uppfordrad att göra detta, hafva alla menniskor rätt att uppfordra alla, som i de sista sjutton århundraden hafva förnekat ny uppenbarelse, att frambringa deras starka grunder och bevis, som förklara hvarföre de hafva brutit emot denna gamla och grundfästade himmelska förordningen, och in-

fört en ny lärdom, som är så olik den gamla. Om de önska, att någon skall tro deras nya lära, så låt dem bevisa, att den är af gudomlig upprinnelse, ty annars äro alla menniskor berättigade till att förkasta den och framgent fasthålla sig vid den gamla. Då Jesus kom och afskaffade den gamla Mose lagen och införde ett nytt religionssystem, så stadfästade han dess gudomliga urprung med oemotsägliga vittnesbörd, i det att både han och hans efterföljare utförde de härligaste underverk. Om nu förnekarne af ny uppenbarelse kunna stadfästa sin nya lära genom att frambringa lika många vittnesbörd, som Jesus och hans anhängare gjorde, så kunna de med något sken af rätt uppfordra menniskorna till att tro derpå; men ännu hafva de icke gifvit verlden några andra bevis än deras egna förmodanden. Vi uppfordras att förkasta en lära, som är mycket äldre och långt vigtigare än Mose lag, och att i dess ställe antaga oinspirerade mäns lärdomar, som utesluta alla nya meddelanden från himmelen; och likväl erbjudes verlden icke ett enda vittnesbörd till stadfästelse af denna nyuppfunna religion. Huru förunderligt är det icke, att någon skulle någonsin hafva blifvit bedragen genom sådana orimligheter! Och huru obegripligt förunderligt är det icke, att millioner ännu fasthålla sig vid detta förfärliga bedrägeri!

30) När en lära har blifvit införd genom gudomlig myndighet, och när den utan undantag har blifvit trodd och åtnjuten af Guds folk i alla tidsåldrar, så är det ej oförnuftigt att antaga, så vida ingen grund kan framvisas, hvarföre den skulle upphöra, att en sådan lära skulle fortfara ibland de helige i alla kommande tider. Så t. ex. blef läran om *tron, omvändelsen och syndaför-*

låtelsen införd och lärd genom gudomlig myndighet strax efter syndafallet, och den blef, likasom läran om fortsatt uppenbarelse, anammad och åtnjuten af allt Guds folk till dess att apostlarne afsomnade. Om nu ett folk skulle hafva uppstått i det andra århundradet efter Kristi tid, som från sin religion hade uteslutit någon af dessa grundsatser, skulle då icke en sådan nyuppfunnen religion hafva blifvit ansedd för ett stort bedrägeri, och skulle icke alla dess stiftare hafva blifvit ansedda såsom de nedrigaste bedragare? Skulle icke uppfinnarne af en sådan religion åtminstone hafva blifvit anmodade om att framvisa någon myndighet eller grund för, att de sålunda upphäfde en lära, som de dock sjelfva fortforo att erkänna vara nödvändig under alla föregående tidsåldrar? Om tro, omvändelse, syndaförlåtelse och fortsatt uppenbarelse voro nödvändiga i fyra tusen år, hvad grund kan då framställas för, att någon af dessa himmelska grundsatser skulle sedermera blifva onödvändiga? Det andra århundradet utgör i sanning en betydelsefull period i menniskoslägtens historia, om det utvaldes såsom den minnesvärda tiden för upphäfvandet af en vigtig, allt ifrån begynnelsen stadfästad och bestående religionsgrundsats, och för införandet af en ny religion, som var olik den, som Guds folk någonsin åtnjöt. Men den stora och oändtligt vigtiga frågan är: Huru skola menniskorna kunna veta, att denna plötsliga och oväntade förändring blef åvägabragd genom gudomlig myndighet? Hafva dess utbredare någonsin på något sätt stadfästat dess gudomliga trovärdighet? Om icke, så äro de de uslaste och farligaste bedragare, som någonsin vanärade vår jord, i det de ej blott förföra några få, utan tusen millioner, och de för-

derfva alla nationer med sitt vederstyggliga och själsförderfvande *affall.*

31) En lära eller en grundsats, som är upprättad genom gudomlig myndighet, erfordrar äfven gudomlig myndighet för att kunna afskaffas. Det som är stadfästadt genom en högre magt, kan ej upphäfvas af en lägre. Om vi betrakta jordens riken, regeringar och magter, så få vi en vacker illustration af detta. Hvarje regering har sitt lagstiftande departement; denna magt är stundom anförtrodd till en laggifvande församling, stundom till en kejsare, och stundom till en konung eller drottning. När någon af dessa magter stiftar lagar till folkets bästa, så anses dessa att vara i kraft och bindande för alla medborgarne, intill dess att den laggifvande magten upphäfver dem och gör folket bekant med, att de äro upphäfda. Enskilda medborgare eller ringare myndigheter kunna aldrig upphäfva det, som är stiftadt och förordnadt af en högre magt. Om konungen utgifver en lag, så kan ingen utom konungen upphäfva densamma. Om folket skulle företaga sig att upphäfva eller afskaffa lagen, så skulle detta anses såsom en upprorshandling mot regeringen. Likaledes om konungen tillerkände sina undersåtare åtnjutandet af vissa rättigheter och privilegier, så har ingen underordnad magt någon rättighet att tillintetgöra en sådan laglig förläning — ingen kunde hafva rättighet att säga, att de privilegier, som konungen hade förlänat sina undersåtare, voro afskaffade; ty endast den magt, som förlänar dessa privilegier och rättigheter, kan afskaffa dem. Undersåtarne hafva ingen rättighet att antaga, att någon lag eller några privilegier äro afskaffade, såvida icke den laggifvande magten har gjort folket bekant dermed.

Så förhåller det sig äfven med Guds rike. Gud är konungen; han är den rättmessige laggifvaren för alla rikets barn; han har förordnat vissa rättigheter och privilegier, som alla kunna åtnjuta, och han har gifvit alla rättighet att ansöka honom, och detta med det säkra och bestämda löftet, att han skall höra och bönhöra. Dessa rättigheter och privilegier åtnjötos af alla undersåtarne i hans rike i omkring fyra tusen år; de ansökte konungen om att genom uppenbarelser visa dem många stora och härliga ting, och han beviljade detta i öfverensstämmelse med sitt löfte. Bland dessa utlofvade rättigheter och välsignelser, som den store och oföränderlige laggifvaren förlänade, kunna nämnas den förmånen att samtala med honom och med hans englar samt att mottaga kunskap genom syner, drömmar, den Helige Andes uppenbarelser och genom profetior. Sedan folket hade åtnjutit dessa förmånsrättigheter i många tusen år, så antogo de på en gång den myndigheten, att förklara dem upphäfda, och således framkommo de i uppenbart uppror mot den Allsmägtiges regering. O, hvilket gruffligt ansvar hvilar icke på dem, som sålunda hafva vågat afskaffa och förklara för ogiltigt, hvad som Gud har instiftat!

32) Hvad skulle följden blifva om en del af ett rikes invånare skulle motsätta sig några af de käraste och dyrbaraste rättigheter, som den laggifvande magten hade tillerkänt dem, och som blifvit åtnjutna af dem genom flera generationer? Skulle de ej blifva betraktade för att vara i upprorstilltånd? Skulle de ej blifva gripna och framförda inför en rättmessig domstol samt blifva dömde och straffade såsom skyldiga till högförräderi? Huru mycket större straff måste då ej

den kristna verlden få! Deras brott har långt större utsträckning. De hafva icke gjort brott emot de jordiska regeringarne, utan emot den himmelska regeringen; de hafva afskaffat och förklarat ogiltiga samt gjort uppror emot några af de heligaste rättigheter, som konungarnes Konung har förlänat. Om en person förverkar sitt lif genom att göra ett uppror emot jordiska regeringars lagar, hvad skall då icke straffet blifva för dem, som göra uppror emot den himmelska regeringen! O, kristenhet, hvad har du gjort? Du har tillslutit himmelens dörr för dig sjelf och för jordens nationer; du har gjort himmelens fönster likasom koppar, som icke lätt kan genomträngas; du har förkastat uppenbarelsens nyckel och sålunda afskurit all förbindelse med de himmelska verldarna; du har upphäft och tillintetgjort de förlänade privilegier och heliga rättigheter, som Gud har förordnat till sina heliges tröst, undervisning och fullkomliggörelse! Du har insvept himmelen med mörker och inhöljt jorden i villfarelsens svarta kappa! O, kristenhet! hvad vill du göra och hvar skall du dölja dig på din hemsökelsesdag — på den Allsmägtiges grymma vredes dag? Bergen och högarna skola icke betäcka din skam eller dölja ditt brott för hans ögon, som genomskådar alla ting! Omvänd dig derföre från din stora ondska, o, du själaförderfvare, och upplyft icke längre din röst mot uppenbarelsens härliga gåfva; förneka icke längre de rättigheter, som blifvit förlänade till Guds folk; motsätt dig icke längre englars betjening och åtnjutandet af gåfvan att se syner och profetera; sök icke längre att förkasta det, som Gud har förordnat och som Guds barn åtnjöto i fyra tusen år; men ihågkom, att gudomliga gåfvor

och gudomliga lagar kunna endast upphäfvas af gudomlig myndighet.

33) Kristenhetens teologer säga, att Gud har afskaffat uppenbarelsesgåfvan emedan den ej längre är nödvändig. Men hitintills har det varit ytterst omöjligt för dem att visa den uppenbarelse, som innehåller detta återkallande. Det gamla testamentet innehåller den icke; icke heller det nya testamentet. Då återkallelsen ej finnes i bibeln, hvar skall den då finnas? Detta är en fråga af stor vigt. Om det gifves ett sådant *återkallelses-dokument*, så bör det väl finnas någonstädes, eller huru kunde eljest dessa teologer hafva vetat det? Vi uppfordra kristenheten, att från deras arkiver framkomma med *återkallelses-lagen!* Låt oss undersöka den! Låt oss se, hvad Gud har sagt med hänsyn till att verlden har fått uppenbarelse nog; låt oss se när återkallelsen gafs och när den trädde i kraft samt huru länge den skall gälla och om det gifves någon förhoppning om att de forna privilegierna skola igen återgifvas! Ingen kan anse denna uppfordring om att framlägga återkallelseslagen för orimlig. Om Gud har utgifvit en sådan lag, så är det ju rätt och billigt, att vi borde känna den; teologerna säga att de känna den. Hvarföre då icke låta folket se lagen, på det att äfven de måtte lära att känna den? Hvarföre skola de hållas i mörker? Om en sådan lag finnes, så kom fram med den! I kunnen icke säga, att det är en lag af ringa vigtighet; ty om Gud har utgifvit en lag, som afskaffar uppenbarelsens och profetians gåfva samt gåfvan att genom anden se syner och drömma drömmar — om han har afskaffat englars betjening och andra underbara gåfvor, som Guds folk bland alla nationer och

i alla slägter hafva åtnjutit i fyra tusen år — om han har borttagit alla dessa länge åtnjutna och härliga privilegier från kyrkan genom en återkallelseslag, så må det visserligen vara en af de vigtigaste lagar, som någonsin har blifvit menniskan meddelad; det är en lag, hvarmed hvar och en borde vara väl bekant, och ingen borde hindras ifrån att läsa och undersöka den.

34) Då Gud afskaffade Mose lag, så behöll han icke detta faktum för sig sjelf, men han förkunnade tydligt för folket, icke blott *dess afskaffande*, men äfven de *nya förordningarna*, som infördes i dess ställe. Mose lag ålade en man, som önskade att skilja sin hustru ifrån sig, att gifva skiljobref; men Jesus upphäfde detta bud och gaf ett nytt i dess ställe. Mose lag bjöd folket, "att de skulle hålla Herren sin ed;" men Jesus upphäfde detta bud og bjöd folket att "alls icke svärja." Mose lag fordrade öga för öga, tand för tand; men Jesus upphäfde äfven detta bud och bjöd folket: "I skolen icke stå det onda emot." Här hafva vi alltså den upphäfvelseslag, som afskaffade Mose lag; äfvensom den nya lagen, som infördes i dess ställe; båda tillkännagåfvos med fullkomlig tydlighet, och det gifves intet tvifvel och ingen ovisshet hvarken med hänsyn till hvad som återkallades eller till hvad som sattes i stället. Om det ansågs nödvändigt att uppenbara för menniskorna, att vissa privilegier, som tillerkändes genom Mose lag, blefvo afskaffade; huru långt nödvändigare är det då icke, att menniskorna skulle känna återkallandet af de välsignelser och rättigheter, som voro långt större och vigtigare än Mose lag! Skulle Gud vara så särdeles omsorgsfull med att förkunna menniskan Mose lags afskaffande, och dock låta henne vara

fullkomligt ovetande med hänsyn till afskaffandet af gåfvan att mottaga uppenbarelser, se syner och profetera, o. s. v. Mose lag "kom för öfverträdelsernas skull" och gafs "för deras hjertas hårdhets skull". Paulus kallar den en lag om utvärtes stadgar, som voro "pålagda intill upprättelsens tid"; derföre kunde menniskoslägtet med rätta vänta dess upphäfvande. Men ingen kunde för ett ögonblick hafva antagit, att Herren skulle upphäfva och afskaffa sådana stora och härliga gåfvor som dessa, som teologerna nu förklara att vara onödvändiga. Men hvad som synes ännu förunderligare är, att han skulle återkalla de privilegier, som förlänades ej blott under den mosaiska hushållningen och de tidsåldrar, som föregick den samma, men äfven under evangeliets hushållning ända ned till slutet af första århundradet, och dock icke underrätta oss om, att ett sådant återkallande blifvit gjordt.

35) Men den fallna kristenhetens lärare påstå, att Gud har afskaffat dessa dyrbara gåfvor, och vi uppfordra dem nu att säga oss, hvaraf de veta det? Har Gud uppenbarat det för dem? Nej, säga de, Gud uppenbarar ingenting under denna tidsålder. Lärden I det då från gammal uppenbarelse? Om så är, så uppfordra vi eder i Herrens namn, om I värderen eder egen och andra menniskors själars frälsning, att visa oss uppenbarelsen, så att äfven vi må lära att känna den. Om I ej gören detta, så antaga vi, att I ej kännen någon sådan, men att I hafven kommit till folket liksom Ahabs profeter med en lögn på edra läppar för att bedraga, uppsluka och ödelägga. O, I prester af nutidens kristendom, I fiender till ny uppenbarelse, huru kunnen I undfly helvetets dom? Huru många millioner goda och

rättskaffna menniskor hafven I icke bedragit genom eder falska list och hycklande lögn! Huru många millioner skulle icke hafva anropat Gud i tro för anammandet af uppenbarelser, profetior, syner och englars betjening samt hafva mottagit dessa dyrbara välsignelser, om det ej hade varit för de ogudaktiga, vederstyggliga och själsförderfvande lögner, som I hafven inprentat i deras sinne genom att säga dem, att sådana ting voro återkallade och afskaffade!

36) Huru smärtsam denna betraktelse än är, så är dock ingenting vissare, än att affallet med alla dess grufliga följder har blifvit outplånligt stämpladt på alla katolska, grekiska och protestantiska kyrkosamfund under de sista sjutton århundraden. Affallet dref den kristna kyrkan med all dess myndighet och kraft från jorden till himmelen. Endast ett allmänt affall återstod för att förbanna nationerna med sitt skrymteri och sina oberättigade påståenden.

37) Vi vilja nu skrida till att besvara några inkast, som framställas emot ett allmänt affall:

För det första göres den indvändning, att Frälsarens löfte, som finnes i Matt. 28: 16—20, icke kunde uppfyllas, utan att kyrkan skulle fortfarande vara på jorden. Dessa skriftställen lyda sålunda: "Men de elfva lärjungarne gingo till Galileen upp på ett berg, som Jesus hade dem förelagt. Och när de sågo honom, tillbådo de honom; men somliga tviflade. Och Jesus gick fram och talade med dem och sade: Mig är gifven all magt i himmelen och på jorden. Gån för den skull ut och lären alla folk och döpen dem i Fadrens och Sonens och den Helige Andes namn. Och lären dem hålla allt det jag hafver eder befalt; och si, *jag är när eder alla dagar*

intill verldens ände." Katolikerna göra det påståendet, "att apostlarne sjelfva kunde blott uppnå en vanlig menniskas ålder; derföre gälde kallelsen att predika och förvalta evangeliet samt löftet om det gudomliga biståndet apostlarnes efterkommande likaså mycket som apostlarna sjelfva. Detta bevisar, att det måste hafva varit en oafbruten fortsättning af sådana efterföljare till apostlarna ända sedan deras tid, det vill säga efterföljare till deras *lärdom*, *myndighet* och *mission*. Häraf följer, att ett religiöst samfund, som icke kan finna, att det har haft en oafbruten succession med hänsyn till dessa fyra punkter ända från apostlarnas dagar, har icke någon fordring på den utmärkande titeln "*apostolisk*". Detta argument har jag ordagrant återgifvit från en af deras lärda biskopar, den högvärdige doktor Millner*). Om det nu medgifves, att denna kallelse och detta löfte af Frälsaren tillkom apostlarnes efterföljare (hvilket vi ingalunda medgifva), så stod det likväl icke i de katolska presternas magt att göra kraf på denna fullmagt och detta löfte, förr än de kunde bevisa af skriften och traditionen, som de kalla för deras tros enda rättesnöre, att hvar och en af dem i verkligheten voro de personer, som skulle vara de sanna efterföljarne; men detta kunna de icke. Derför hafva de icke mera kraf på fullmagten och löftet, än de hedniska presterna hafva.

38) Men vi erkänna icke, att löftet: "*Si, jag är när eder alla dagar intill verldens ände*", hade afseende på någon annan person än de *elfva* lärjungarne, som omtalas i den 16 versen, som hade enligt förut gjord öfverenskommelse begifvit

---

*) End af Controversy, Letter XXVIII pag. 281.

sig till ett berg i Galileen; dessa voro de endaste personer, som han talade med och till hvilka han gaf detta stora löfte. "Men," säger d:r Millner, "*de kunde blott uppnå en vanlig menniskas ålder*", och följaktligen drager han den slutsatsen, att löftet ej kunde uppfyllas till dem utan till deras efterföljare. Enligt denna den lärde biskopens förunderliga slutsats, så måste Herren hafva försakat de elfva *lärjungarne*, så snart de voro döda; ty om han erkänner, att Jesus fortfor att vara när dem efter deras förgängliga kropps död, och att han fortfarande skall vara när dem ända till verldens ände, hvarföre skulle det då behöfvas efterföljare för att kunna uppfylla löftet? Bevisa, att Jesus icke har varit med de *elfva* apostlarne från deras dödsstund intill närvarande tid, och att han icke skall vara när dem "intill verldens ände"; och när I hafven bevisat detta, så hafven I bevisat, att Jesus har svikit sitt eget ord; ty att vara när apostlarnes efterföljare är ej att vara med apostlarne sjelfva. Men antingen apostlarne hade efterföljare eller icke, så är Jesus alltid med apostlarna, och han skall taga dem med sig, när han skall visa sig i sin härlighet; och de skola sitta på troner och döma Israels hus under loppet af det stora tusenåriga riket, och Jesus skall icke allenast vara när dem, men han skall regera med dem till verldens ände. Det finnes således ingenting i detta Jesu löfte, som ger den aflägsnaste anledning till att förmoda, att Kristi kyrka och en apostolisk succession skulle fortfara på jorden.

39) För det andra göres den invändningen, att om Kristi kyrka icke har fortsatt, så måste helvetets portar hafva fått öfverhand öfver henne, och de hänvisa oss till det uppmuntrande skriftstället hos Matteus (16: 18), som lyder sålunda:

"Och jag säger dig igen, att du är Petrus, och uppå detta hälleberget skall jag bygga min församling, och helvetets portar skola icke varda henne öfvermägtige." Häraf göres den slutsatsen, att om kyrkan har upphört att vara till, så hafva helvetets portar fått öfverhand öfver henne, och Jesu löfte blir således falskt. Men vi vilja säga till katolikerna, att Kristi kyrka har icke upphört att finnas, ej heller har Petri tillvaro upphört, men både kyrkan och Petrus äro i himmelen, der helvetets portar och påfvedömets vederstyggliga och själsförderfvande bedrägerier icke kunna nå dem. Helvetets portar hafva fått öfverhand och vilja fortfarande hafva öfverhand öfver den katolska skökomodren och alla hennes protestantiska döttrar; men hvad Kristi apostoliska kyrka angår, så hvilar den säkert i den eviga lycksalighetens boningar, hvarest den skall förblifva till dess att den affallna katolska kyrkan med alla hennes påfvar och biskopar tillika med alla hennes skökodöttrar skola nedstörtas till helvetet. Då skall det sägas: "Fröjden eder öfver staden, du himmel och I helige apostlar och profeter, ty Gud har utkräft eder dom af henne!" och derefter skall höras "en hög röst af en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja! Saligheten och äran och magten är vår Guds. Ty sanna och rättfärdiga äro hans domar och han har dömt den stora skökan, som förderfvade jorden med sitt horeri, och han har utkräft sina tjenares blod utur hennes hand. Och åter sade de: Halleluja! Och röken af henne uppstiger i evigheters evighet". Således skola katolikerna och protestanterna, när de höra alla himlarna och alla de heliga apostlarne och profeterna fröjda sig öfver Babylons fall, få erfara, att Kristi kyrka ännu finnes i him-

melen, och att helvetets portar icke hafva fått öfverhand öfver henne; då skola de få lära, hvar den apostoliska och profetiska kraften finnes; då skola de se skiljnaden mellan Kristi kyrkas härlighet och deras egna brinnande qvals elände och uselhet.

40) I de föregående kapitlen hafva vi tydligt framsatt evangeliets första grundsatser, såsom de fordom lärdes, nemligen: dess bud, dess bruk och dess välsignelser. Vi hafva beskrifvit dess forna organisation; vi hafva beskrifvit de underbara krafter och gåfvor, som utlofvades till de helige, och vi hafva framvisat den gamla kristendomens mönster. I detta kapitlet hafva vi omhandlat det stora och allmänna affallet och såsom en följd deraf den kristna kyrkans borttagande från jorden; vi hafva framhållit detta affalls hufvuddrag, såsom det har varit under de sista sjutton århundraden, och vi hafva visat, huru tydligt apostlarne förutsågo det och huru noggrant deras förutsägelser hafva blifvit uppfyllda.

41) Och nu, käre läsare, har du omsorgsfullt genomläst föregående kapitel? Har du hänvändt dig till biblen för upplysning om alla dessa vigtiga punkter? Har du jemfört den grundval, uppå hvilken du sjelf har byggt, med Jesu och hans apostlars ord? Har du allvarligt bönfallit Herren om att upplysa dig? Om du har gjort allt detta, så kan du ej undgå att vara öfverbevisad om, att hvad som vi hafva skrifvit är biblens eviga sanning. Du kan icke undgå att se, att hela jorden har under många försvunna århundraden varit under herradömet af ett stort mörker och affall, att den sanna kristendomen har upphört, att Guds rike för flera århundraden sedan togs från de fallna hedningarne, såsom det

förut togs från de ogudaktiga judarna. Under dessa fasliga omständigheter hafva folken framsläpat en eländig tillvaro under prestlistens herradöme och tyranniets jernhand.

42) Men, käre läsare, blif ej missmodig; förtvifla icke. Profeterna och apostlarne hafva klart talat om en tid, då ljuset åter skulle frambryta från himlarna, då Guds rike skulle upprättas för att aldrig mera ödeläggas, då alla andra riken skulle alldeles tillintetgöras, och då ogudaktigheten icke mera skulle herska bland menniskorna i tusen år.

Åttonde kapitlet.

Guds rike i de sista dagarna
eller
förberedelserna för Kristi andra tillkommelse.

Guds rikes återupprättande i de sista dagarna. — Dess läge mellan bergen. — Evangeliets återgifvande genom en engel. — Dess förkunnande öfverallt. — Insamlingen af rikets barn. — Det stora Babylons fall eller den fallna kristenhetens undergång.

---

1) Det har aldrig skett någon tilldragelse i vår verld, som varit af sådan vigtighet och betydelse, som Kristi ankomst för att regera på jorden; och derför har detta i alla tidsåldrar varit föremål för de heliges uppmärksamhet. Alla hafva skådat fram till den dagen såsom en fullkomlig uppfyllelse af alla deras förhoppningar. Det är den lyckliga tiden, då de rättfärdiga skola mottaga sin fulla belöning; det är uppståndelsens tid för de rättfärdiga döda; det är dagen, då synd och sorg skola upphöra; det är hvilodagen — fridens tusenåriga rike — begynnelsen af en helt och hållet ny tidsperiod för vår fallna verld.

2) Är det förnuftigt att antaga, att Kristus skall komma tillbaka för att regera på jorden i ett tusen år, utan att förut bereda vägen för

detta det underbaraste af alla tidsskiften? Af hvad beskaffenhet skall denna förberedelse blifva? Kan det ske någon förberedelse med undantag af att återgifva en evangelisk kyrka till jorden? Då det under tolf eller femton århundraden icke har funnits någon sann kyrka på jorden, så måste ett af de första stegen till förberedelsen för den andra tillkommelsen blifva, att återupprätta den kristna kyrkan på jorden. Ett företag af denna beskaffenhet och af denna stora betydelse var troligen föremål för de gamla profeternas spådomar, och vi finna äfven, att det förhöll sig sålunda. I sitt andra kapitel talar Daniel uttryckligen om upprättandet af de sista dagarnas kyrka eller Guds rike, som han ganska betecknande kallar det, som framställes genom en sten.

3) "Men i dessa konungars dagar skall Gud af himmelen upprätta ett konungarike, som aldrig skall förlagdt varda; och hans rike skall icke komma till något annat folk; det skall förkrossa och förstöra alla dessa riken, men det skall blifva i evig tid. Såsom du såg en sten nederrifven af ett berg utan händer, hvilket sönderslog jernet, kopparen, leret, silfret och guldet, alltså hafver nu den store Guden visat konungen, hvad som framdeles ske skall; och detta är visserligen drömmen, och uttydningen är rätt." Dan. 2: 44, 45.

4) Samma stora tilldragelse omtalas äfven i 34 och 35 verserna af samma kapitel på följande sätt: "Sådant såg du till dess en sten nederrifven vardt utan händer; han slog belätet uppå dess fötter, som af jern och ler voro, och förkrossade dem. Då vordo alla tillhopa förkrossade, jernet, leret, kopparen, silfret och guldet och vordo såsom agnar på en sommarloga, och vädret bort-

förde det, så att man kunde ej mer finna det; men stenen, som slog belätet, vardt till ett stort berg, så att det uppfylde hela verlden."

5) Det antages af många, att det rike, som himmelens Gud skulle uppresa, var den kyrka eller det rike, som grundlades på jorden vid Messie första ankomst; men denna mening är, såsom vi nu skola bevisa, alldeles felaktig.

6) Tiden för den forna kyrkans organisation öfverensstämmer icke med den i profetian angifna perioden. "I dessa konungars dagar skall Gud uppresa ett rike." I hvilka konungars dagar? Vi svara: i de konungars eller rikens dagar, som framställas genom fötterna och tårna af det stora beläte, som Nebukadnezar såg i drömmen. Detta är tydligt af 34 versen: "Sådant såg du, till dess en sten nedrifven vardt utan händer; han slog belätet uppå dess fötter, som af jern och ler voro, och förkrossade dem." Nebukadnezar såg flera efter hvarandra följande konungariken, hvilka hvar för sig voro representerade genom olika delar af belätet. Hans eget rike framstäldes genom guldhufvudet. Derefter följde medernas och persernas rike; det tredje i ordningen var det macedoniska riket under Alexander och det fjerde var det romerska. Dessa fyra riken framstäldes genom hufvudet af guld, bröstet och armarne af silfver, buken och länderna af koppar och benen af jern; och på det att belätet skulle blifva fullständigt, så måste fötterna och tårna bildas; dessa danades af det romerska rikets söndrade delar, i det de tio tårna förestälde de tio riken, som utvuxo af jernbenen, eller det östliga och vestliga romerska riket; eller med andra ord: belätets fötter och tår representera alla de af det en gång så mägtiga romerska rikets afbrutna delar, hvilka

hafva funnits eller komma att finnas, intill dess att hela bilden blifver alldeles tillintetgjord. Alla europeiska riken tillsammans med dem af europeisk härkomst, som nu bebo Amerika, utgöra fötterna och tårna af det stora belätet, som visades för konungen i Babylon.

7) Det romerska riket var det sista, som med nästan allmänt herradöme beherskade det östra fastlandet. Alla riken och herradömen, som sedan uppstått af det samma, hafva, såsom det bokstafligen förutsågs i profetian, jemförelsesvis varit svaga.

8) Frälsaren grundade sin kyrka på jorden vid sin första ankomst många århundraden förr än dessa fötter och tår danades. Detta skedde i jernbenens dagar; och så starkt och kraftigt var jernriket, att det då "stridde mot de helige och det behöll segren mot dem". Dan. 7: 21. "Han skall varda mägtig, dock icke genom sin kraft; han skall underliga föröda och skall hafva framgång, att han det uträttar; han skall förstöra det starka och det heliga folket." Dan. 8: 24. "Och han skall skrymta och gifva de ogudaktiga, som förbundet öfverträda, goda ord; men det folk, som sin Gud känna, skola bemanna sig och uträtta det. Och de förståndiga i folket skola lära många andra; derföre skola de förföljde varda med svärd, eld, fängelse och rof, en tid långt. Men i den samma förföljelsen skall dem likväl ske en liten hjelp; dock skola många gifva sig till dem bedrägligen." Dan. 11: 32—34.

9) Samma ogudaktiga magt beskrifves af uppenbararen Johannes, under namn af djuret med sju hufvud och tio horn. Han säger: "*Och* hela jorden förundrade sig på vilddjuret. Och de tillbådo draken, som åt vilddjuret hade gifvit

magt; och tillbådo vilddjuret, sägande: Ho är vilddjuret lik? eller ho förmår strida mot det? Och åt det vardt gifvet en mun, till att tala stora ting och hädelse; och det vardt gifvet magt till att verka i två och fyrtio månader. Och det upplyfte sin mun, till att tala hädelse emot Gud, till att häda hans namn och hans tabernakel och dem, som bo i himmelen; och åt det vardt medgifvet att strida med helgonen och vinna dem. Och det vardt magt gifvit öfver alla slägter och tungomål och hedningar.“ Upp. 13: 3—7.

10) I dessa hänvisningar förutsäges det klarligen, att de helige, som utgjorde Kristi kyrka och rike, skulle blifva hemsökta med krig, och att djuret, som var understödt af draken eller djefvulen, skulle få öfverhanden samt öfvervinna och ödelägga dem, och att de skulle falla genom svärd, genom eld och genom fängelse; och många skulle försaka det heliga förbundet och många skulle foga sig till dem genom smickrande ord; och så fullständig skulle djurets seger vara, att hela verlden skulle förundra sig och följa det, och tillbedja draken, som hade “gifvit det magt öfver alla slägter och tungomål och hedningar“.

11) Hvad blef det då af Kristi rike, som grundlades vid hans första ankomst? Det blef upptaget till Gud och hans tron, sedan det hade genomgått stora lidanden här på jorden; och emedan verlden var ovärdig till ett så härligt rike, så flydde det från jorden till himmelen, och alla slägter, tungomål och hedningar blefvo lemnade utan att hafva det minsta spår af riket bland sig med undantag af dess gamla historia, som kallas nya testamentet.

12) Då jordens magter hade drifvit Kristi rike från menniskorna fordom och helt och hållet utrotat det ifrån jorden, så är det klart, att det ej var det sista dagars rike, som enligt Daniels förutsägelse skulle helt och hållet ödelägga belätet. Kristi första ankomst var alltså icke på den tid, då stenen skulle afhuggas af berget utan händer. Det stora belätet förde krig emot de första dagars rike och öfvervann det; men de sista dagars rike skall deremot slå belätets fötter och tår, och hela den blandade och förderfvade massan skall sönderkrossas. Kristi forna dagars rike upprestes i jernbenens dagar; men Guds sista dagars rike skall uppresas sedan fötterna och tårna blifvit danade. Det forna dagars riket skulle utrotas af jorden; men det sista dagars riket skulle aldrig tillintetgöras, men det skulle bestå evinnerligen och blifva till ett stort berg och uppfylla hela jorden.

13) Det bör ihågkommas, att Nebukadnezar såg den ena delen af belätet danas efter den andra, till dess det blef fullkomligt färdigt från guldhufvudet till fötterna och tårna af jern och ler; och han såg icke stenen nedrifvas från berget förr än belätet stod fullt färdigt framför honom i majestätisk och fruktansvärd form. Derföre säger Daniel, sedan han för konungen hade beskrifvit hela belätets utseende ända till tårna: "Sådant såg du *till dess* en sten nedrifven vardt utan händer; han slog belätet på dess fötter." Denna framställning visar klart, att stenens nedrifvande af berget var en handling, som skulle försiggå i en senare tidsperiod än danandet af fötterna och tårna. Babylons konung såg det ena riket efter det andra och hans syn utsträckte sig in i framtiden till dess att han såg något,

som var alldeles afskildt från belätet — något, som icke alls hade någon förbindelse med de förderfvade magter och riken, som blifvit danade af menniskor — något, som var nedrifvet från berget utan händer, det är, något, som icke var grundlagdt af menniskor — något i ett berg eller på ett högt ställe — någonting, som ej hade någon förbindelse med de af jern och lera blandade fötterna och tårna, men som strax slog till dem, och de kunde icke stå för det samma, utan blefvo sönderkrossade, och alla de magter, som belätet innefattade, blefvo alldeles ödelagda och deras plats blef icke funnen, men den segerrika stenen växte intill dess att den uppfylde hela jorden. Det sista, som han såg i denna stora panorama af riken, som passerade förbi, var alltså de sista dagarnas rike, och detta skulle icke uppresas genom Kristi första ankomst, utan som Daniel sade till konungen: "Gud af himmelen kan uppenbara hemliga ting; han hafver visat konung Nebukadnezar *hvad i tillkommande tider ske skall.*" Det var en profetisk syn, som nådde till de sista tiderna, och som visade honom huruledes de af menniskor danade herradömen skulle ödeläggas, och huruledes den gudomliga regeringen skulle få framgång och triumfera och vinna allmänt och evigt herradöme öfver jorden.

14) Några hafva antagit, att det rike, som framställes genom stenen, icke skulle upprättas af himmelens Gud förr än vid Kristi andra ankomst, då han skulle komma för att regera på jorden; men denna uppfattning af profetian är ej mindre felaktig än den förmodan, att riket upprättades för aderton hundra år sedan. Om icke Kristus skulle upprätta sitt rike, förr än han kommer i sin härlighet, så skulle det ej finnas

några helige på jorden, beredda till att upptagas för att möta honom; ty vi hafva redan visat, att de forna dagarnas rike finnes ingenstädes på jorden, men det blef bekrigadt och öfvervunnet och bland alla slägter, folk och tungomål återstår nu ingen ting annat än kyrkosamfund och herradömen, som äro upprättade af menniskor. Om ej detta hade varit förhållandet — om riket hade fortfarit på jorden under de sista aderton århundraden, så hade det ej blifvit nödvändig att upprätta det. Det skulle vara en dårskap att säga, att engelska riket skulle uprättas, då det redan finnes; på samma sätt skulle det äfven vara oförnuftigt att profetera, att Guds rike skulle upprättas i de sista dagarna, för att ödelägga de magter, som framställas genom det stora belätet, om ett sådant rike hade redan funnits på jorden i aderton hundra år. Men från det faktum, att det skulle uppresas sedan belätets fötter och tår hade blifvit danade, bevisas det, att det då icke fans något sådant på jorden; och då det icke fans något sådant rike, så måste himmelens Gud nödvändigt lösgöra det ifrån berget utan händer och uppresa det genom sin egen magt.

15) Att detta rike skulle upprättas före Kristi andra ankomst, är ännu mera klart af den förutsägelsen, att "stenen, som slog till belätet, blef ett stort berg, så att den uppfylde hela jorden." Vid den tiden, då riket först begynner, så skulle "stenen nedrifvas från berget, och af denna orsak måste den vara mycket mindre än det berg, från hvilket den skulle tagas, men medan den ännu är liten, slår den belätet på fötterna och tårna; men den växer hastigt i omfång, intill dess att den blifver ett berg, icke ett

litet utan *ett stort berg, som uppfyller hela jorden.* I denna profetia uttryckes det klart, att på den tiden, då detta rike skall begynna, så är det ganska litet; det är icke en stor klippa eller ett stort berg, utan en sten från ett berg, som hastigt skall växa till ett utomordentligt stort omfång, intill dess att den uppfyller hela jorden.

16) Om nu riket icke skulle upprättas förr än vid Kristi andra ankomst, så skulle det på en gång komma att framträda i dess fulla storhet och prakt, ty när Kristus kommer, så skall han medtaga alla sina helige och heliga englar, och i stället för, att riket skulle blifva likt en sten, som var lossad från berget, så skulle det ju då på engång uppfylla hela himmelen och jorden.

17) Stenens nedrifvande ifrån berget visar äfven, att riket icke skall först ses med all dess härliga storhet i himmelens sky, men att det är ett rike, som upprättas på jorden på ett högt ställe eller i en bergsregion. Det måste påtagligen hafva sitt läge i närheten af belätets fötter och tår.

18) Dessa rikens belägenhet, som danade belätet, är bekant. De två första stora monarkier, som bilda hufvudet, bröstet och armarne, finnes i vestra delen af Asien; det tredje finnes vid östra gränserna af Europa, och sträcker sig in i Asien; det fjerde, som innefattar fötterna och tårna, finnes i Europa och i de Förenta Staterna samt ibland andra nationer i Amerika, som äro af Europeisk härkomst. Det finnas lemningar ännu af alla de nationer, som dana belätet, men de hafva ej deras forna storhet och prakt. Hufvudet, bröstet och armarne, buken och länderna, samt jernbenen, såväl som fötterna och tårna finnas ännu, fastän i ett försvagadt och

bräckligt tillstånd, och de skola fortfara att finnas intill dess att ett rike af gudomligt ursprung skall nedkomma ifrån bergen och slå belätet uppå dess fötter och tår; och derpå skola republiker, konungadömen, troner och kejsardömen falla och blifva förödda samt tillintetgöras för att aldrig mera uppresa sig, och de skola icke mera finnas på jorden; men i deras plats skola de helige lefva och regera, under en regering af gudomliga men icke af menskliga lagar, och detta universiala rike skall icke, såsom föregående riken blifva taget från ett folk för att gifvas till ett annat, men den Högstes helige folk skola besitta riket evinnerligen, och Gud sjelf skall vara deras konung och laggifvare.

19) När vi nu hafva lärt af Daniels profetia, att Guds rike skall upprättas i de "sista dagarna" för att upphäfva alla andra riken, och att dess läge skall vara ibland bergen, och att detta rikets undersåtar skola kallas den Högstes helige, så låt oss dernäst undersöka, på hvad sätt detta rike skall uppresas. Det kan förväntas, att ett verk af så stor betydelse, som omfattar hela verldens intressen, skulle vara ett föremål, som ofta blifvit häntydt till af de inspirerade skribenter. Vi finna äfven, att många hafva talat dessangående och förutsagt många tilldragelser, som äro förbundna dermed.

20) Derför fordras det för att grundlägga Guds rike på jorden, en återupprättelse af myndigheten till att förvalta rikets ordinanser, handlingar och lagar; eller med andra ord, en återupprättelse af myndigheten till att predika rikets evangelium och förrätta dess ordinanser. På hvad sätt har det blifvit förutsagdt, att denna myndighet skulle återgifvas till jorden?

21) I sin stora syn på Patmos blef det uppenbararen Johannes tillåtet att se evangeliets återgifvande till vår fallna verld. Han säger: "Och jag såg en annan engel flyga midt igenom himmelen; han hade ett evigt evangelium, som han dem förkunna skulle, som bo på jorden, och alla hedningar och slägter och tungomål och folk". Upp. 14: 6. Denna profetiska syn visar på det tydligaste, att när det eviga evangelium skall återgifvas till vår jord, så är det en engel, som skall blifva det vigtiga sändebudet, som skall flyga från himmelen till jorden med dessa glada tidningar. Vi lära vidare, att när engelen bringar detta evangelium, så skall det predikas "för alla slägter och hedningar och tungomål och folk." Skall denna engel sjelf komma ned på jorden och vandra omkring från den ena platsen till den andra, från stad till stad, från nation till nation för att predika, döpa, gifva handspåläggelse och förvalta Herrans nattvard? Nej; om en engel ensam skulle företaga sig att utföra alla dessa förrättningar, så skulle han behöfva många tusen år, för att fullborda sin mission. Skall han blott flyga öfver de olika folken och förkunna evangeliet för deras öron såsom med tordönsstämma och bjuda dem åtlyda alla dess heliga anordningar? Nej; ty detta skulle ej blifva af någon nytta för folken, så vida de ej hade ett bemyndigadt prestadöme på jorden, som kunde döpa dem, som omvände sig, till syndernas förlåtelse och bekräfta den Helige Ande på dem genom händers påläggning. Vi äro derföre nödsakade till att tro, att när engelen kommer från himmelen, för att återgifva evangeliet, så skall Gud äfven återgifva myndigheten till att predika det, samt att utvalda

redskap, som blifvit ordinerade af en engel, skola mottaga befallning att predika evangeliet och att döpa och ordinera andra, och sålunda återupprätta Guds rike på jorden enligt Daniels förutsägelse. Då Kristi rike organiserades på jorden för aderton hundra år sedan, så skedde det genom att kalla apostlar, profeter och andra embetsmän, samt genom att inspirera dem med uppenbarelser, syner, profetior och med alla andra öfvernaturliga gåfvor, som erfordrades för att predika evangeliet och uppbygga riket bland menniskorna. Och när Guds rike blifver upprättadt på jorden i de sista dagarne, så kan man förvänta, att det skall likna Guds rike i forna dagar.

22) Då engelen kommer med det eviga evangeliet för att upprätta Guds rike på jorden, så skall han finna hela jordens befolkning blottad på dessa glada tidningar. Han skall icke ens finna en som har anammat evangeliet, bland alla de otalliga millionerna. Det är sant, att de i nya testamentet hafva berättelsen om, att andra mottogo det i gamla dagar; men hvad gagnar berättelsen om, hvad andra hafva mottagit, om de icke sjelfva blifva döpte och anamma samma gåfvor, krafter och välsignelser? Hvad gagn skulle det vara för en hungrig man, att läsa berättelsen om, att folket i forna tider blefvo mättade af brödet och fiskarne, om han ej sjelf finge deltaga deri och äta? Oaktadt folken kunna läsa berättelsen om de tre tusen, som blefvo döpta till sina synders förlåtelse på pingstdagen, så är det dem likväl till ingen nytta; emedan de utrotade de gamla helige, och hvarje spår af gudomlig myndighet har blifvit tillintetgjordt på jorden, och det finnes ingen till-

baka, som kan döpa dem till deras synders förlåtelse. Oaktadt de kunna läsa berättelsen om, att Petrus och Johannes lade sina händer på de döpte troende och bekräftade den Helige Andes gåfva på dem, så öfverlemnas de dock sjelfva till den sorgliga betraktelsen, att det ej finnes någon bemyndigad apostel, som kan bekräfta denna stora gåfva på dem; oaktadt de kunna läsa berättelsen om att de helige åtnjöto brödet och vinet till åminnelse om Kristi lidande och död, så finnes det likväl ingen bemyndigad tjenare, som kan administrera och utdela dessa heliga sinnebilder; ty om man skulle mottaga någon af dessa heliga anordningar af obemyndigade män, så skulle detta bringa förbannelse i stället för välsignelse. I detta sorgliga, förmörkade och förtappade tillstånd kunna de läsa hvad evangeliet är, och hvilken myndighed som erfordras för att förvalta dess anordningar, och hvad dess gåfvor, krafter och välsignelser äro; men, ty värr, det finnes ingen, som har myndighet till att administrera det till dem.

23) Herren, som såg alla folks eländiga ställning, beslöt att sända en engel från himmelen för att återgifva det eviga evangeliet, och för att gifva alla slägter och hedningar och folk ännu en lägenhet till att inkomma i hans rike, och han förklarade, att om de icke ville åtlyda det, så skulle riket komma öfver dem och sönderkrossa dem och utstryka deras namn af jorden. Det finnes äfven en annan proklamation, förbunden med detta evangeliums budskap, som är af en fruktansvärd beskaffenhet. Samma engel skulle ropa med hög röst och säga: "Frukten Gud och gifven honom äran, ty stunden är kommen för hans dom." 7 vers.

24) Den tid, då engelen skulle öfverlemna detta evangelium till menniskorna på jorden, är i synnerhet utmärkt såsom "*stunden för hans dom*". För att tydligare kunna förstå, hvad som menas med "hans domsstund", underrättas vi i de nästföljande versarne om, att "en annan engel följde efter och sade: Fallen, fallen är den stora staden Babylon, ty hon hafver dricka gifvit åt alla hedningar af vredens vin, sitt boleris. Och en tredje engel följde dem och sade med hög röst: Om någon tillbeder vilddjuret och dess beläte, och tager dess vedertecken på sitt anlete eller på sin hand, han skall ock dricka af Guds vredes vin, det iskänkt och klart är i hans vredes kalk; och han skall varda plågad med eld och svafvel i heliga englars åsyn och i Lammets åsyn. Och röken af deras plåga skall uppstiga af evighet till evighet; och de hafva hvarken dag eller natt ro, som tilbedja vilddjuret och dess beläte, och de som tagit hafva dess namns vedertecken."

25) När man läser dessa skriftställen och betraktar den förfärliga dom, som skall öfvergå alla affallna folk, som lefva på jorden på den tiden, då engelen skall återbringa evangeliets budskap, och när man öfverväger de fruktansvärda och förskräckliga domarna, som äro uttalade öfver dem, så måste man ovilkorligen rysa. Det är klart af dessa skriftställen, att den stora massan af affallna kristna kyrkosamfund, som benämnas för "*djuret och dess beläte*" skola komma att förkasta "*det eviga evangelium*", som engelen skall bringa, och detta skall mogna dem för de svåra straffdomar, som omedelbart skola följa. Det är dessa, som "*skola pinas med eld och svafvel*", och som icke skola hafva någon ro hvarken dag eller natt", men deras "pinas rök uppstiger i all

evighet"; det är dessa, som utgöra det gamla, utslitna och förderfvade belätet, som Nebukadnezar såg; det är dessa, som Herren kallar det stora Babylon, hvilkets fall engeln skall förkunna; det är dessa, som hafva förderfvat alla slägter och hedningar och tungomål och folk med deras falska läror och med deras boleri och med deras "horeris giftiga vin"; det är dessa, som skola "dricka Guds vredes vin, som är obemängdt iskänkt i hans vredes kalk." Men på det att Gud skall vara rättfärdiggjord uti att pålägga dem dessa svåra straffdomar, så tillbjuder han dem först sitt evangelium, som han har sändt sin engel att återgifva till jorden; men de skola tillsluta sina ögon, öron och hjertan för detta, de skola förkasta det, likasom Farao och egyptierna förkastade Mose och Arons budskap, och de skola förhåna det, såsom menniskoslägtet före syndafloden förhånade Noas budskap, de skola behandla det med samma ringaktning, som sodomiterna behandlade englarnes budskap till Lot. Och likasom städerna Sodom och Gomorra blefvo straffade med den eviga eldens hämd, så skola dessa straffas med eld och svafvel, hvar deras mask icke dör och elden icke utsläckes.

26) Då vi af skrifterna hafva lärt att känna det sätt hvarpå evangeliet skulle återgifvas och Guds rike uppbyggas, och då vi tillika hafva sett, att dessa underbara händelser skulle inträffa kort före Babylons undergång eller Nebukadnezars belätes fall; eller med andra ord, förr än de affallna kristna nationerna, som bebo Europa, vestra Asien och Amerika skulle blifva fullkomligt ödelagda och tillintetgjorda, så låt oss dernäst fråga, om det finnes någonting, som utmärker att engelen har kommit med evangeliet.

27) För det första känna vi ingen grund hvarföre engelen icke skulle kunna komma i våra dagar. Det finnes, såvidt vi veta, ingen profetia som skall uppfyllas förr än han kommer. Nationernas hela politiska organisation öfverenstämmer i alla sina detaljer med den ställning, hvaruti samfundet enligt förutsägelserna skulle befinna sig uti på den tid, då denna minnesvärda händelse inträffar. Belätets fötter och tår hafva länge funnits; Babylon, som är modren till jordens skökor och vederstygglighet, har varit outtröttlig till att utsprida sina förderfvade grundsatser bland alla slägter och folk på jorden; nationerna hafva med begärlighet druckit af hennes orenlighets och vederstygglighets gyldne bägare, och de hafva derigenom blifvit druckna af hennes giftiga vin. Enligt profetiorna synes nu alla ting på det fullkomligaste hafva intagit den ställning, som de skulle intaga, då engelen skulle nedstiga från himmelen med evangeliets och domens budskap.

28) Men har engelen kommit ännu? Gå till de romersk katolska trosbekännarne och fråga, och de skola säga dig, att de utgöra Guds kyrka och rike, och att deras myndighet är nedärfd ända från apostlarnas dagar samt att ingen engel behöfver att komma med det eviga evangelium, emedan de redan hafva det; och att det skulle vara öfverflödigt för en engel, att bringa något, som de hafva haft långt innan Johannes såg synen på Patmos. Gå sedan till den gregisk katolska kyrkan bland ryssarna och andra folk, och fråga dem om en engel nyligen har kommit från himmelen med det eviga evangelium, som var bestämdt för alla slägter, stammar, tungomål och folk, och de skola vara redo att sätta dig i fängelse

för det du vågar att framkomma med en sådan fråga. De skulle anse det för den högsta gudsbespottelse, om du vågade betvifla deras gamla ärade religion, och de skulle säga dig, att deras kyrka har innehaft det eviga evangeliet ända sedan Messia första ankomst. Och gå till sist till alla protestanterna af hvad namn de vara må eller till hvad sekt eller samfund de tillhöra, vare sig de äro stadfästade genom lag eller de tillhöra gårdagens dissentare; fråga dem alla, om en engel från himmelen, som hade det eviga evangelium till att förkunna för alla folk på hela jorden, har visat sig för någon af dem; och du skall höra en förenad röst utgå från alla deras klasser och samfund, sägande: Vi hafva det eviga evangelium i nya testamentet; vi hafva Guds rike ibland oss och i våra hjertan; och det eviga evangelium och riket har alltid varit på jorden sedan Kristi första ankomst; och vi hafva bemyndigade prester till att förvalta alla evangeliets anordningar; och det behöfves icke, att Gud skall uppresa sitt rike på jorden, då det redan är och har varit på jorden i öfver adertonhundra år.

29) Sedan du förgäfves har efterfrågat hos de grekisk och romersk katolska trosbekännarne och hos protestanterna utan att få någon underrättelse om, att en engel har visat sig, men deremot erfar af dem alla, att en sådan tilldragelse är alldeles onödvändig, så antager du måhända att Daniel och Johannes voro misstagna eller att de i annat fall syftade på en eller annan hemlighet, som menniskorna icke skulle förstå. Sålunda försöker du kanske att neddämpa din fruktan och att lugna ditt sinne med att tänka att allt är väl och att den sanna kyrkan verkligen fins på jorden i ett blomstrande tillstånd i öfver-

ensstämmelse med hela kristenhetens förenade vittnesbörd.

30) Men stanna! Var icke alltför hastig i din slutsats. Detta är ett ämne af allt för stor betydelse till att förbigå med endast en obetydlig undersökning. Ihågkom, att dina spörsmål hafva varit inskränkta just till de magter, som skola ödeläggas emedan de förkasta engelens budskap om evangeliet, just till de magter, som kallas Babylon, hvilka äro de mest förderfvade och själsödeläggande af alla magter; det kan derföre icke förväntas, att du skall finna dem fröjdande sig i förväntningen om engelens ankomst; det kan icke antagas att en tilldragelse som är så stridande emot deras åsigter, skulle kunna vinna deras bifall. Gå nu till andra folkslag, som icke stå i någon förbindelse med dem, och gör dina efterfrågningar. Om du går till hednafolken i Asien, Afrika eller på öarna i hafvet, så skola de säga dig, att de äro okunniga om Kristus, englar eller evangeliet, och du kan derföre ej erhålla någon underrättelse af dem angående detta ämne.

31) Ännu återstår det ett folk, som äro utsamlade ifrån nationerna och som bor för sig sjelfva i de fjerran belägna klippebergens dalar; gå bort och fråga dem, om en engel har kommit med det eviga evangeliet, som skulle förkunnas för alla slägter, tungomål och folk, och de skola med en förenad röst svara: Ja. De skola berätta dig, att Gud i året 1827 sände en helig engel från himmelen, som öfverlemnade i Josef Smiths händer det gamla Amerikas heliga uppteckningar, hvilka innehöllo det eviga evangeliets fullhet. De skola berätta dig att sedan Josef Smith hade öfversatt dessa uppteckningar genom

hjelp af Urim och Tummim, så uppenbarade engeln sig för tre andra personer och visade dem guldplåtarne, som innehöllo detta eviga evangelium, och befalde dem på samma gång att afgifva deras vittnesbörd för alla slägter, hedningar, tungomål och folk, till hvilka uppteckningarne skulle blifva sända. De skola förtälja dig, att Gud upprättade, den sjette april år 1830, sitt rike genom att gifva skrifna bud och uppenbarelser. De skola berätta dig, att utvalda män blefvo ordinerade under englars händer till att predika detta evangelium och till att ordinera andra genom profetians och uppenbarelsens gåfva. De skola förtälja, att Gud genom sin egen och genom sina englars röst, befallde sina tjenare, att predika detta evangelium för alla nationer, slägter och tungomål. De skola förtälja dig, att enligt den Högstes befallning och genom predikandet af detta evangelium, så skola rikets barn utsamlas från nationerna till de fredliga dalarne ibland klippebergen, hvilka bilda vattengränsen mellan Atlantiska och Stilla hafvet. De skola förtälja dig, att Gud i verkligheten har upprättat sitt rike såsom en sten på ett berg, och de skola berätta dig, att det skall utgå från bergets topp och tillväxa i storlek, magt, majestät och herradöme. De skola äfven säga dig, att det är bestämdt till att uppfylla hela jorden och att det skall bestå evinnerligen.

32) Här, käre läsare, finner du alltså ett folk, som motsvarar en hvar beskrifning som profeterna hafva påpekat — ej ett drag fattas. Om Johannes bevittnade, att en engel skulle flyga genom himmelen med det eviga evangelium, så bevittnar detta folk, att detta gått i fullbordan och de skola öfverlemna till dig Mormons bok,

som redan är öfversatt på många språk och som innehåller evangeliets fullhet. Om Daniel bevittnade, att Gud skulle i de sista dagarna upprätta sitt rike, så bevittnar detta folk, att riket upprättades genom särskilda befallningar och uppenbarelser, och de skola lemna dig de böcker, som innehålla dessa. Om Daniel profeterade att de sista dagarnas rike skulle lösgöras ifrån berget utan händer, så har detta folk blifvit samladt till bergen och intager en passande ställning för stenen. Hade de forna dagarnas rike inspirerade apostlar och profeter, så hafva de sista dagarnas rike det samma. Om tecken följde de troende i de forna dagarnas rike, så följa dessa i sanning detta folk. Om de forna dagarnas rike fick sina lagar och befallningar genom uppenbarelse från den stora Konungen, så regeras de sista dagarnas rike genom ny uppenbarelse på samma sätt. Icke en ordinans, befallning, lag, gåfva eller välsignelse, som tillhör Guds rike saknas. Ej en enda profetia angående detta rikes upprättande har slagit fel. Men oaktadt alla dessa oemotsägliga vittnesbörd skall den fallna kristenheten förkasta det och omkomma, och dess folk och riken skola utstrykas ur tillvarelsen; ty Guds rike skall slå dem, och de skola sönderkrossas och icke mera finnas till. Detta har af himmelen blifvit förordnadt i forna tider, och intet folk kan förhindra Jehovahs afsigter.

33) Om någon skulle känna sig böjd till att erkänna sanningen af Daniels och Johannes profetior, men dock vara ovillig till att tro, att de sista dagars heliges kyrka är det förut förkunnade riket, så vilja vi gifva honom följande fråga: Hvar skall du eljest gå för att finna ett folk, som uppfyller profetians ord? Hvar eljest skall

du gå för att finna ett folk, som ens tror, att en engel skall komma med evangeliet? Hvar eljest kan du finna ett folk, som ens bekänner, att de genom uttrycklig uppenbarelse hafva blifvit upprättade såsom det rike, som framställes genom den af berget lösgjorda stenen? Hvar eljest kan du finna ett folk, som påstår, att Gud genom en engel har återgifvit myndigheten och ordinerat apostlar? Då du icke kan finna något annat folk, som bekänna sig att hafva dessa kännetecken, nödgas du då icke erkänna, att dessa profetior ej hafva blifvit uppfylda, så vida det ej skett genom upprättandet af de sista dagars heliges kyrka? Om du förkastar den, som om den icke vore det förut förkunnade riket, på hvad grund gör du det? Finnes det någon motsägelse eller ofullkomlighet i de sista dagars heliges lära? Finnes det någonting, som du kan bevisa är falskt eller i motsats till det evangelium, som lärdes af vår Frälsare och hans apostlar? Sakna de någon af de embetsmän, som fans i den forna kyrkan? Finnes det någonting i Mormons bok eller i någon af deras uppenbarelsesböcker, som är i strid med en förnuftig lärdom? Om du alltså icke kan förkasta dem på någon af dessa grunder, utsätter du dig då icke för en stor fara genom att förkasta dem, som om de icke vore det rike hvarom profeterna hafva talat? Säger du, att oaktadt du icke finner något annat folk, som motsvarar profetiorna, så förväntar du dock, att ett sådant folk skall uppstå härefter? Hvad försäkran har du för att du skulle tro mera på deras vittnesbörd än på de sista dagars heliges? I hvilka afseenden skulle de skilja sig från denna kyrka? Skulle de hafva någon lärdom eller förordning eller grundsats eller embete

eller kraft eller gåfva, som denna kyrka icke har fått? Skulle det finnas något märke eller tecken, genom hvilket du skulle kunna urskilja emellan detta folk och det folk, som du förväntar skall uppstå? Om du icke tror, att *detta* är det riket hvarom profeterna talat, måste du då icke förvänta ett annat, alldeles likt *detta*? Måste du icke förvänta ett rike, som skall bevittna, att en engel har kommit med evangeliets och domens budskap? Om det icke vittnade derom, skulle du då kunna tro, att det vore det förut förkunnade sista dagars riket? Ack! hvarför tviflar du, när du ser, att detta folk har alla dessa förutsagda kännetecken? Hvarför vill du förena dig med den fallna kristenheten i att fördöma dem? Hvarföre hylla den allmänna meningen och följa den breda vägen, hvarpå mängden vandrar? Hvarför icke öfverväga och lägga på hjertat, att den porten är trång och den vägen är smal, som drager till sanning, lycksalighet och evigt lif.

34) Vi började detta kapitel med afsigt att påpeka några af de mest framstående tilldragelser, som skola försiggå före Messia andra ankomst. Vi hafva redan anfört flera af dessa, nemligen engelens ankomst, evangeliets återgifvande, dess predikande för alla folk, Guds rikes upprättande och det stora belättets sönderkrossande eller med andra ord, Babylons fall. För att ännu tydligare visa, att dessa äro händelser, som skola inträffa strax före vår Frälsares härliga ankomst, så säger uppenbararen Johannes, sedan han hade sett engelen flyga med evangeliet: "Och jag såg och si, en hvit sky; och på skyn satt en, som var lik en menniskas son, och han hade på sitt hufvud en guldkrona och i hans hand en hvass

lie. Och en annan engel kom utur templet och ropade med hög röst till den, som satt på skyn: Hugg till med din lie och skär; ty tiden är dig kommen, att du skall skära; ty säden på jorden är torr vorden. Och han, som satt på skyn högg till med sin lie på jorden, och jorden vardt afskuren. Och en annan engel kom utur templet, som i himmelen är, den ock en hvass lie hade. Och en annan engel kom utur altaret, den magt hade öfver elden, och ropade med hög röst till honom, som hade den hvassa lien, och sade: Hugg till med din hvassa lie, och skär upp vinqvistarna på jorden, ty hennes vinbär äro mogna. Och engelen högg till med sin skarpa lie på jorden, och skar upp vingårdarna på jorden, och kastade dem uti Guds vredes stora press. Och vardt pressen trampad utom staden; och blodet gick ut af pressen, allt intill betslet på hästarna utöfver tusende sexhundrade stadiers väg.“ Upp. 14: 14—20.

35) Sålunda kan man se, att strax efter att evangeliets budskap har blifvit uppenbaradt genom engelen, så skall Menniskonas Son ses sitta på en hvit sky med en skarp lie; och då skall jorden varda mogen till skörd, och hvetet skall skäras och föras upp i skyn och jordens vinbär skola samlas och kastas i Guds vredes stora press och trampas utom staden. Evangeliets budskap, som engelen skall frambringa, är alltså det stora förberedelsesbudskapet för Menniskones Sons andra ankomst, då han skall komma i en sky.

36) Det rike, som himmelens Gud skall upprätta, är i profetiorna ofta beskrifvet under namn af “Zion“. Derföre säger psalmisten: “Herren bygger Zion och låter se sig i sin ära.“ Ps. 102: 17. Detta är åter ett bevis på, att Zion ingen-

städes finnes på jorden — att de grekisk och romersk katolska trosbekännarne samt protestanterna, som kalla sig sjelfva med detta namn, hafva påtagit sig ett namn, som icke tillhör dem; ty Zion skulle icke uppbyggas, intill kort före Herrens ankomst i sin härlighet. Om det allaredan hade funnits i öfver aderton hundra år, så skulle det icke vara nödvändigt att uppbygga det; men då Herren icke har låtit sig se i sin härlighet, så veta vi, att Zion icke har funnits på jorden under så många århundraden, som de flesta religionssamfunden drista sig att påstå. Det är ett sista dagars verk — det är ett folk, som särskilt skall beredas för Herrens ankomst i sin härlighet; det är icke en gerning, som skall utföras genom mensklig visdom, men det är Herren sjelf, som skall uppbygga Zion.

37) Må hända några, från det faktum att denna kyrka icke hade sin upprinnelse ibland bergen, skola göra invändning emot, att den är Guds rike, enär Daniel säger, att stenen skulle lösgöras ifrån berget utan händer. Men vi fråga om Daniel säger, att stenens första upprinnelse var i ett berg? Säger han icke snarare, att den skulle lossas från berget ungefär samtidigt som den skulle slå belätet på fötterna? Vi svara, att det är ganska klart, att berget är det ställe, hvarifrån stenen skall tagas, när tiden kommer, då belätet skall sönderslås.

38) För att visa, att berget icke är det ställe, hvarest Zion skall först danas, så vilja vi angående detta anföra en profetisk varning af Esaias: "Zion, du, som predikar, stig upp på på ett högt berg." Es. 40: 9. Att denna profetiska varning gafs till de sista dagarnas Zion, är tydligt af nästa vers: "Ty si, Herren, Herren

kommer väldeligen och hans arm skall varda rådande. Si, hans arbete och hans gerning skall icke varda utan frukt.“ Förr än Herren kommer, för att med stark hand regera i stor härlighet, skall han, som psalmisten säger: “uppbygga Zion“, och hans folk, som kallas Zion, skall bära ett gladt budskap och få befallning, som Esaias säger, “till att gå upp på ett högt berg“. Det är alltså säkert, att Zion eller riket icke skall hafva sin första upprinnelse i bergen, men sedan det blifvit upprättadt, så får det befallning att gå upp i bergen och intaga sin bestämda ställning intill den tid, då det liksom en sten skall nedrivas för att krossa det gamla babyloniska belätet. Just det faktum, att de sista dagars heliges kyrka icke har sin upprinnelse i ett bergland, men att dess medlemmar i tusendetal årligen gå upp “till ett högt berg“, är följaktligen åter ett bevis af icke ringa vigt för, att de i verkligheten äro det äkta sista dagars Zion, som Herren genom sin egen hand uppbygger såsom en förberedelse för sin ankomst.

39) Det bör ihågkommas, att det folk, som Esaias benämnde Zion, och hvilket han förmanade att “gå upp på ett högt berg“, är det folk, som bär “ett gladt budskap“. Hvilket budskap kunde väl vara gladare än berättelsen om det eviga evangeliets fullhet? Evangeliet kallas ofta för ett gladt budskap, och förutan detta kunde i sanning Zion icke byggas. Och emedan denna gerning icke skall försiggå förr än strax före Herrens ankomst, så är det klart, att före den tiden, så måste alla folk i en lång tid hafva varit förutan evangelium; men då det nu är återgifvet till jorden genom en engel, så är Zion

det folk, som har mottagit det, och det är Zion, som bringar glada tidningar. När Esaias var hänryckt i en profetisk syn, såg han Zion i de höga bergen, och han såg, att hundratals missionärer blefvo utsända till fjerran aflägsna nationer med evangeliets glada tidningar. Och han utbrast: "O huru ljufliga äro på bergen budbärarnes fötter, de som frid förkunna; predika godt, förkunna saligheten; de som säga till Zion: Din Gud är konung. Dina väktare ropa högt med deras röst och fröjdas tillhopa; ty man skall se med ögonen, när Herren omvänder Zion." Es. 52: 7, 8.

40) Dägliga äro i sanning Zions budbärare på bergen. De gå ut till folken med det budskap till alla: "Herren hafver grundat Zion, och de förtryckte af hans folk förtrösta deruppå. Es. 14: 32. Såsom ett bevis på, att de skola förtrösta på Zion såsom en plats för befrielse, så kunna vi se huru de komma från öarna och från långt aflägsna nationer. Se huru de stora skeppen, som äro fylda med Zions barn, drifvas framåt med ångans kraft och med himlens vind för hvilken de utbreda sina segel! Hör deras glädjesånger, under det att de färdas framåt öfver land och haf! Se huru de hasta framåt öfver de gränslösa slätterna, som ligga utsträckta framför dem likt ett oändligt haf af ängar! Dessa äro Herrens gräsmattor, betäckta med en yppig gräsväxt och smyckade med Edens blomster! Här vandrade fordom Zions glada läger, vecka efter vecka och månad efter månad, sakta framåt! Här stego de gradvis uppåt på den af de återlösta banade vägen, intill dess att de nådde bergstopparna i Efraims sköna dalar, och derpå nedstego de, der de jublande af fröjd helsade sina

vänner! Här komma de nu med jernbanorna hastigt på en banad väg, flygande såsom en dufva till sina fönster! Huru skönt har icke Esaias beskrifvit denna de heliges banade stora väg!

41) „De skola föda sig på vägarna och hafva deras föda på alla högar. De skola hvarken hungra eller törsta, dem skall ingen hetta eller solen stinga, ty deras förbarmare skall föra dem och leda dem till vattukällor. Jag skall göra alla mina berg till vägar, och mina stigar skola trampade varda. Si, dessa skola komma fjerran efter, och si, de andra från norden, och dessa från hafvet, och de andra från Sinims land. Fröjden eder, I himlar, gläd dig, du jord, lofsägen I berg, med fröjd, ty Herren hafver hugsvalat sitt folk och förbarmat sig öfver sina elända.“ Es. 49: 9—13.

42) Under dessa långa resor hafva vattenkällor funnits i öfverflöd i hvarje riktning, och Herren har i sanning gjort sina “berg till vägar“ och upphöjt sina banade vägar på dem och utbredt sina gräsängar på alla höga ställen“, der hans folks hjordar finna föda mellan vilda bufflar, dofhjortar och elgar.

43) Se huru Zions barn utbreda sig på bergen, på högarna och i dalarna, omgifna af sina talrika hjordar af får och boskap! Se hennes lador och förrådshus fylda i öfverflöd af de rikedomar, som jorden framalstrar! Se hennes barn och det uppväxande slägtet, samlande sig i tusental till skolorna, akademierna och läroverken! Se Zions fabrikanter, handtverkare och konstnärer, alla flitigt sysselsatta med att af rååmnen tillverka hvarje förnödenhetsartikel till folkets beqvämlighet och välbefinnande! Se hennes gränser utvidga sig genom de invandrande tusenden,

som årligen inströmma från många nationer! Läs derpå Esaia profetia. Herren hugsvalar *Zion*, han tröstar alla dess öde rum och gör dess öde rum såsom lustgårdar och dess hedmark såsom en Herrens örtagård; glädje och fröjd skall man finna der inne, tack och lofsång. Es. 51: 3.

44) Af de skriftställen, som vi redan hafva anfört, kan man förstå, att de sista dagarnes rike eller Zion skall danas genom insamlingen af dem, som anamma evangeliet. I stället för att förblifva spridda hvar de äro, skall det åläggas dem, att samlas till ett. Insamlingen är något i det sista dagars rike, hvarom de inspirerade skribenterna ofta hafva talat. Jesus sade: "Åter är himmelriket likt en not, som kastades i hafvet och församlade allehanda fiskar. Och när hon vardt full, drogo de henne till lands och sutto så och hemtade ut de goda i sina kärl; men de onda kastade de bort. Så skall det ock ske på verldens ände; englarna skola utgå och skilja de onda ifrån de rättvisa. Och kasta dem i en brinnande ugn; der skall vara gråt och tandagnisslan." Matt. 13: 47—50.

45) Det rike, som här omtalas, är icke det rike, som då upprättades, men det är det rike, som skulle upprättas just före "verldens ände"; icke jordens ände, men den ogudaktiga verldens ände. Både goda och onda skola blifva insamlade i riket; både goda och onda skola blifva uppdragna på strandbrädden — alla skola bekänna sig för att vara rikets barn. Detta har ingen häntydning på andra än dem, som kallas rikets barn. Det sista frånskiljandet skall ej försiggå förr än de äro utsamlade ifrån folken; och då skall det ske genom englar, som skola skilja dem från de rättfärdiga. Detta ämne

är framstäldt i liknelsen om hvetet och ogräset: "Skördetiden är verldens ände, skördemännen äro englarna. Såsom nu ogräset hemtas samman och brännes upp med eld, så skall det ske på denna verldens ände. Menniskones Son skall sända sina englar, och de skola församla all förargelse utaf hans rike och dem som illa göra; och de skola kasta dem uti en brinnande ugn; der skall vara gråt och tandagnisslan. Då skola de rättfärdiga skina såsom solen i deras Faders rike." Matt. 13: 39—43.

46) Ogräs eller onda fiskar skola finnas såväl inom som utom riket. Af fruktan för straffdomar eller af andra orsaker skola de dock gå så vidt, att de skola gå ut ifrån nationerna tillsamman med rikets barn, och der skola de växa till samman intill dess att skörden blir fullt mogen, då englarna skola utsamla dem och binda dem i knippor samt kasta dem i elden."

47) Det är tydligt förutsagdt i liknelsen om de tio jungfrur, att det sista dagars rikets barn skola blifva insamlade som en förberedelse för Kristi andra ankomst. Då Jesus talade om sin tillkommelsesdag, sade han: "Då varder himmelriket likt tio jungfrur, som togo sina lampor och gingo ut emot brudgummen." Matt. 25: 1. Man må i synnerhet lägga märke till, att riket i forna dagar icke liknades vid tio jungfrur; men Jesus talar om framtiden — om den tid, då han skulle komma i sin härlighet: *då* skulle den tid komma, då rikets barn skulle taga sina lampor och gå ut för att möta brudgummen. Men till hvilken del af jorden skola de gå? Vi svara, att de skola "gå upp på ett högt berg." Men skola de derstädes finna brudgummmen? Nej; de skola endast gå dit för att blifva mer full-

komligt beredda till den tid, då brudgummen skall komma i himmelens skyar. Och till och med sedan de hafva gjort sig detta omak, så se vi, att de, som liknas vid de fåvitska jungfrur, skola endast taga sina lampor med sig, men icke hafva någon olja. Och sedan de alla äro insamlade från jordens ändar, både de visa och de fåvitska, så skola båda blifva temligen likgiltiga, eller som Jesus säger: "Då nu brudgummen dröjde, blefvo de alla sömniga och insomnade." 5 v. Oaktadt de alla förvänta brudgummen, så synes det dock, som om de, sedan de hafva insamlats från de ogudaktiga folken, skola begynna att känna sig säkra samt blifva böjda till att försumma att stå på vakt; men "vid midnattstid vardt ett anskri: Si, brudgummen kommer. Gån ut att möta honom". O, hvilket öfverraskande anskri! Huru måtte det icke genomtränga deras hjertan, som så plötsligt skola uppvakna från sin slummer. "Då stodo alla jungfrurna upp och redde sina lampor till. Då sade de fåvitska till de visa: Gifven oss af eder olja, ty våra lampor slockna." 7 & 8 v.

48) I hvilket fruktansvärdt tillstånd skola icke de fåvitska jungfrurna vara! Föreställ dig, käre läsare, att jorden skall skälfva och ragla fram och tillbaka — att bergen sjunka, att dalarna upphöjas, att himmelen skakas, att Guds basun ljuder, att himmelens förlåt remnar, och att hela naturen befinner sig i förfärliga konvulsioner; och föreställ för ditt sinne deras förtviflan och fasliga ångest, hvilkas lampor äro nära att slockna! Hör huru de bedja de visa om att gifva sig olja! Men deras bön är förgäfves. "Då svarade de visa sägande: Ingalunda, på det icke både oss och eder skall fattas; utan

gån hellre till dem, som sälja, och köpen till eder sjelfva. När de gingo och skulle köpa, kom brudgummen; och de som redo voro, gingo in med honom i bröllopet, och dörren tillstängdes. På det sista kommo ock de andra jungfrurna och sade: Herre, Herre, låt upp för oss! Då svarade han och sade: Sannerligen säger jag eder, jag känner eder icke".

49) I denna såväl som i de öfriga liknelserna, hvilka vi hafva anfört, angifves det på det bestämdaste, att rikets barn skola samlas till samman, och att det bland dem äfven skola samlas några, som liknas vid ond fisk eller ogräs; och att andra skola blifva affällingar, ty deras lampor skola endast brinna till dess att de blifva insamlade med de rättfärdiga bland bergen; men der skola de alldeles utsläckas, och de skola genom liknöjdhet falla i djup sömn, från hvilken intet annat än anskriet vid midnattstid skall kunna väcka dem; men ack! de vakna försent. Dörren är stängd för dem, och de skola omkomma med resten af de ogudaktiga.

50) Detta framställes äfven i liknelsen om nattvarden. "En man hade tillredt en stor nattvard .och bjöd många, och utsände sin tjenare den stund nattvarden skulle stå, att han skulle säga till dem, som bjudne voro: Kommen, ty alla ting äro nu redo. Och de begynte allesamman ursäkta sig. Den förste sade till honom: Jag hafver köpt ett jordagods, och jag måste gå ut att bese det; jag beder dig, gör mig ursäkt. Och den andra sade: Jag hafver köpt fem par oxar, och jag måste gå bort och försöka dem; jag beder dig gjör min ursäkt. Och den tredje sade: Jag hafver tagit mig en hustru, och derföre kan jag icke komma. Och tjenaren kom och sade sin herre allt detta igen. Då vardt

husbonden vred och sade till sin tjenare: Gå snarligen ut på gator och gränder i staden, och de fattiga och krymplingar, halta och blinda haf härin. Och tjenaren sade: Herre, jag hafver gjort som du bjöd, och här är ännu rum. Då sade herren till tjenaren: Gå ut på vägar och gårdar och nödga dem att komma härin, på det att mitt måtte varda fullt. Ty jag säger eder, att ingen af de män, som bjudne voro, skall smaka min nattvard.“ Luk. 14: 16—24.

51) Nattvarden eller bröllopsfesten hade intet afseende på Jesu första ankomst, utan på hans andra tillkommelses stora dag. Och utsändandet af hans tjenare vid nattvardsstunden är äfven ett sista dagarnas budskap, som visar, att Herren skall åter tala till sina tjenare och gifva dem befallning att inbjuda de rika och förmögna bland hedningarna att komma till hans nattvard; det är, att de skola lemna sina vackra boningar, sina egendomar och sin handel för att samlas till bergen och der tillreda en fest af feta ting, och af vin som är väl renad från drägg, och för att bereda sig till den stora bröllopsnattvarden. Men Jesus säger, att på grund af egendomar eller af andra verldsliga orsaker, så skola dessa rika personer såsom med en mun göra undskyllningar och vägra att komma. Språket i liknelsen visar dock tydligen, att nattvardsinbjudningen nödgade dem att gå till en eller annan plats. Men på grund af deras ursäkt skall Herren blifva ganska missnöjd, och derpå skall han befalla sina tjenare att gå ut och samla “fattiga, krymplingar, halta och blinda; och när detta är gjordt skola de sändas på en tredje mission med magt att nödga dem som äro på gator och gränder till att komma in. För att verkställa dessa

tre missioner, så måste Herren tala till sina tjenare; det vill säga: han måste gifva dem ny uppenbarelse och kungöra hvilka pligter, som åligga dem i hvarje särskild mission, och tillika innefattas det i alla dessa tre missioner en insamling.

52) Det finnes endast ett folk på hela jorden, som ropar till de helige bland alla nationer, sägande: "Viken, viken, dragen ut dädan, kommen vid intet orent; gån ut ifrån dem, renen eder, I som Herrens tyg bären." En röst har, såsom uppenbararen Johannes förutsade, kommit ifrån himmelen, sägande: "I, mitt folk, gån ut ifrån henne, att I icke delaktige varden i hennes synder, och att I icke fån något af hennes plågor; ty hennes synder räcka allt upp i himmelen, och Gud hafver dragit sig till minnes alla hennes orättfärdigheter." Upp. 18: 4, 5.

53) Denna röst ifrån himmelen skulle åtfölja förkunnandet af det evangelium, som engelen frambragte. Här äro två orsaker angifna, hvarföre Herrens folk, eller de sista dagars helige, skulle utgå ifrån Babylon: den ena är, att de icke skulle deltaga i hennes synder, och den andra är, att de icke skulle få del af hennes plågor. De straffdomar, som skola vederfaras den fallna kristenhetens folk, under namn af det stora Babylon, äro af den fruktansvärdaste och förfärligaste beskaffenhet. Och likasom Lot blef frälst genom att bokstafligen fly från Sodom till bergen, så skola äfven de sista dagars helige blifva frälsta från Babylons grufliga plågor genom att fly till bergen,

54) Detta sista dagars Zion skall likna en stad, som ligger på ett högt berg och som upplyses af Guds härlighet; och hon skall upplysa alla omkringliggande nationer. Härmed menas

icke blott ett intellektuelt eller andeligt ljus, som skall upplysa sinnet; men det menas ett ljus, som skall ses med de naturliga ögonen. Derföre säger Esaias: "Herren skall skapa öfver alla Zions bergs boningar, och hvar som helst det församladt är, moln och rök om dagen, och sken af eld, som brinner om natten." Es. 4: 5. Att detta bokstafliga tillkännagifvande af Herrens härlighet i en sky och i rök och i eld skall ega rum, under det att de ogudaktiga nationerna ännu finnas på jorden, synes af följande förutsägelse af samma profet: "Statt upp, var ljus; ty ditt ljus kommer och Herrens härlighet går upp öfver dig. Ty si, mörker öfvertäcker jorden och mörkhet folken; men öfver dig uppgår Herren, och hans härlighet skall synas öfver dig." Es. 60: 1, 2. Sålunda skall under det att mörker öfvertäcker jorden och mörkhet folken, Herrens härlighet bokstafligen synas i form af en sky och rök om dagen och en skinande eldslåga om natten, icke blott öfver templet, men äfven öfver alla boningar i staden och öfver alla dess församlingar.

58) Läsare, betrakta ett ögonblick denna storartade och härliga scen. Föreställ dig en stor och vidsträckt stad med ett bländande och härligt ljus, som omgifver hvarje boning och uppfyller himmelen ofvantill. Skulle icke ett sådant vidunderligt fenomen tilldraga sig alla nationers uppmärksamhet? Antag, att dagens tidningar och tidsskrifter skulle verkligen meddela underrättelser om, att en hel stad natt efter natt, månad efter månad, år efter år, var inhöljd i ett bländande eldsken och att byggnaderna icke förtärdes, skulle icke detta uppväcka den högsta häpnad? Skulle det icke blifva det förnämsta samtalsämnet? Skulle icke tusenden och mil-

lioner komma till och med från längst aflägsna nationer för att se på ett så besynnerligt och oväntadt skådespel? Hör hvad Esaias framdeles säger: "Hedningarne skola vandra i ditt ljus och konungar uti skenet, som uppgår öfver dig. Lyft upp dina ögon och se omkring dig; dessa alla församlade komma till dig; dina söner skola komma fjerran efter, och dina döttrar vid sidan uppfödde varda. Då skall du se din lust och utbrista, och ditt hjerta skall förundra och utvidga sig, när den stora hopen vid hafvet vänder sig till dig, och hedningarnas magt kommer till dig. Och dina portar skola städse öppna stå, hvarken dag eller natt tillslutne varda, att hedningarnas magt skall till dig hafd varda, och deras konungar tillförde varda. Ty hvilka hedningar eller konungariken icke vilja tjena dig, de skola förgås, och hedningarna förödde blifva. Skola ock de, som dig undertryckt hafva, bugande komma till dig, och alla de, som dig försmädat hafva, skola nederfalla till dina fötter, och skola kalla dig en Herrans stad, ett Zion, den heliges i Israel." Es. 60: 3—5, 11, 12, 14.

56) Jorden har aldrig varit vittne till ett uppträde likt detta, men det måste ske före Frälsarens ankomst. Och stora skaror af alla slägter, stammar, tungomål och folk skola komma med guld och silfver såsom ett offer till härskarornas Herres namn. Men efter hand skola de gradvis upphöra dermed, och folken skola blifva inhöljda i sju gånger tjockare mörker än de förut varit; och när detta sker, skola de hastigt mogna för elden och vid Herrens ankomst skola de utrotas af jorden. Då skall den härliga fridsregeringen begynna, och Herrens kunskap skall betäcka jorden, såsom vattnet betäcker hafvets botten

